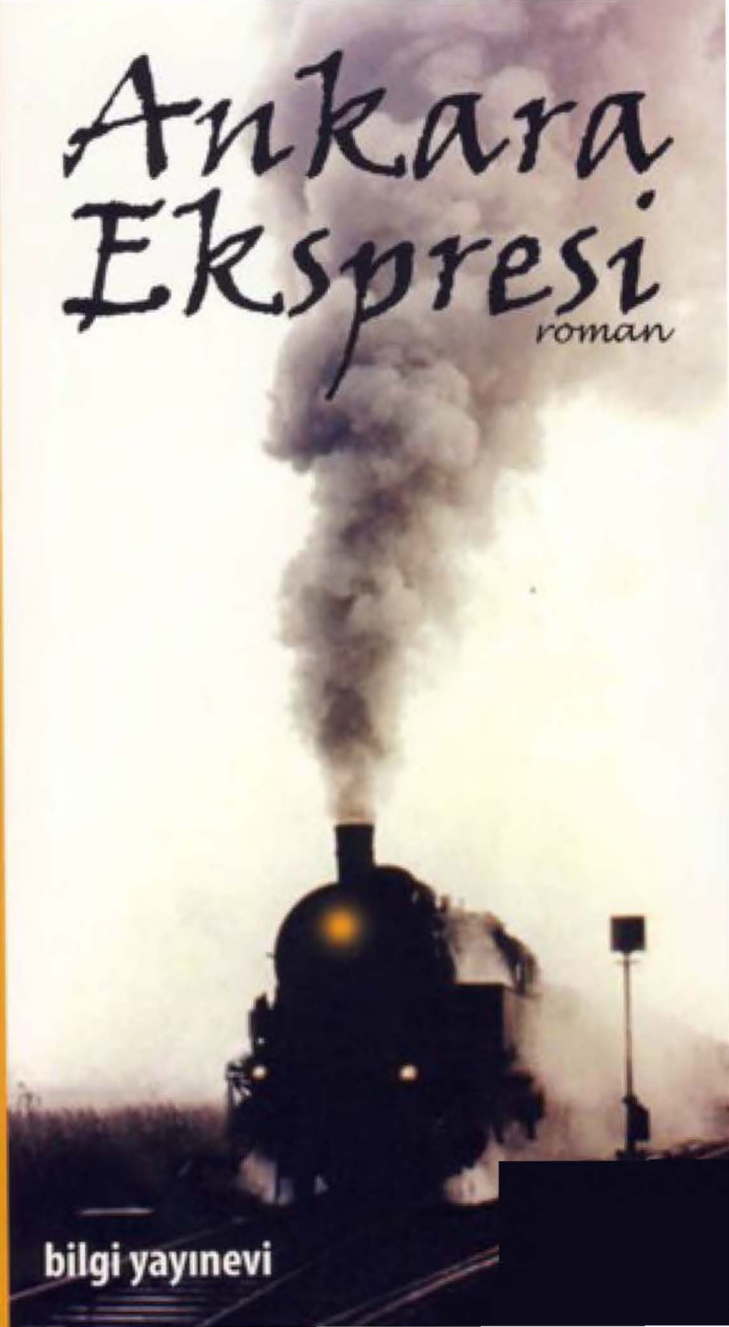
Esat Mahmut Karakurt

Ankara Ekspresi

roman

bilgi yayınevi

ANKARA EKSPRESİ

ESAT MAHMUT KARAKURT

ANKARA EKSPRESİ

ROMAN

Dokuzuncu Basılış

İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ Koll. Şti.
İstanbul, Ankara Cad. No. 95
İSTANBUL

ESAT MAHMUT KARAKURT'UN ESERLERİ

Aldatacağım

Allahaısmarladık

Ankara Ekspresi

Bir Kadın Kayboldu

Çölde Bir İstanbul Kızı

Dağları Bekleyen Kız

Erikler Çiçek Açtı

İlk ve Son

Kadın İsterse

Ölünceye Kadar

Ömrümün Tek Gecesi

Sokaktan Gelen Kadın

Son Gece

Son Tren

Vahşi Bir Kız Sevdim

Dizgi ve baskı :
YELKEN MATBAASI
Ceridehane Sok. No. 13
Cağaloğlu/İSTANBUL — 1981

Haberleşme :
İNKILÂP ve AKA
KİTABEVLERİ KOLL. ŞTİ
İSTANBUL, Ankara Cad. 95

1942 senesinin Eylûlü...

İkinci Büyük Harp büyük şiddetiyle devam ediyor.

Ayın on altısıdır...

Berlin bütün dünyaya şu haberi yaydı:

«Muzaffer Alman orduları dün gece, Stalingrad'ın ortasında, Volga nehrine vardılar...»

17 Eylül sabahı...

Şafak, Kafkas dağlarının üzerinde ağır ağır yükselirken, bütün Alman radyoları, Başkumandan Adolf Hitler'in meşhur 1940 günlük emrini tekrar yayıyorlar...

«Rus topraklarında döğüşen Alman askerleri şimdi sizin için zafer saati gelip çatmıştır. Bugün yaptığınız savaş, unutmayın ki, bin yıl için Alman milletinin mukadderatını tâyin edecektir. Alman milleti arzularında, seninle beraber ve arkandadır. Daima ileri!»

20 günde Polonya'yı, 3 günde Norveç'i, 2 günde Danimarka'yı, beş on saat zarfında Hollanda'yı ve 15 gün içinde de Belçika'yı zaptedip Dönkerk'te Britanya sahillerini gördükten, koca Fransa'yı 22 günde işe yaramaz kötü bir parşömen kâğıdı gibi, avucunun içinde buruşturup sepete bıraktıktan sonra, sokaklarda harbederek, steplerde boğuşarak, dudaklarından zafer türküleri, Kafkas dağlarına doğru bir kızıl alev halinde yükselen mağrur Alman orduları, Allah'ın dünyayı yalnız kendileri için halk ve ihsan eylediğinden emin; roketlerini göndermek, Yünkers'lerini işletmek, ve zincir ile dönen demir tekerlekli arabalarını, bin sene müddetle, Avrupa'nın ezilmiş kaburga kemikleri üzerinde yürütebilmek için, bozkırlarda petrol kuyuları açmağa gidiyorlar...

. . . . . .

B.B.C. Londra radyosu, Eylûlün yirminci günü, Karadenizdeki Rus filosunun limansız kalarak Batum'a doğru çekildiğini bildirdikten sonra, üzerinde dikkatle durulması kaydiyle, şu mühim haberleri yayınladı:

«Seep Dictrich kumandasında bulunan meşhur Adolf Hitler Hücum taburları ile, Viking tümenleri de dahil olmak üzere, S.S. fırkalarından mürekkep kuvvetli bir Alman ordusu, Bulgaristan'a inerek, Türk hudutları boyunca mevki almıştır.»

★

B.B.C. İngiliz radyosunun bu sansasyonel haberi verdiği sırada, vaziyetimiz şudur:

«Rodos'tan Trakya'ya kadar bütün Alman ve İtalyan kuvvetlerine karşı seferber olarak bekliyoruz.

Irak'ta Mihver hükûmeti kurulmuş; Suriye'de, Vişi, İngilizlere açıktan açığa cephe almıştır.

Her taraftan Mihver'le sarılmış bulunuyoruz. Türk milleti Avrupa'yı elinde bulunduran mağrurlara karşı yalnız fedakârlıklarla, istilâ yollarında, granitten yapılmış bir duvar gibi dimdik duruyor...

Şimdi müdafa hudutlarımız Rodos'tan Hopa'ya kadar genişlemiştir.

Almanların her an, bütün Karadeniz cephemize karşı, ansızın bir harekete geçmeleri ihtimali bekleniyor.

Sıkıntılı, heyecanlı günler yaşıyoruz. Fakat endişeli değiliz. Korkmuyoruz.

Devlet Reisimizin, İnönü'nün milletvekillerine hitaben söylediği nutkun şu cümlesi, şimdi bütün Türk milletinin ruhunda, dudaklarında, semalarında dolaşıyor:

— «Hazırlıklıyız ve kararlıyız!» Bekliyoruz...

Bütün dünyayı çizmelerinin altında titreten bir adamın orduları, memleketi dört bir taraftan sardığı bir sırada, ancak kendinden ve kudretinden emin olanların, şaşırmayanların konuşabileceği bir tonla, vâkarla ve gururla yükselen bu ses, şimdi engin bir uğultu, uçsuz bucaksız bir enerji kaynağı halinde, dalga dalga devam ediyor:

— «Açıkça söyleriz ki, Türk topraklarından ve haklarından hiç kimseye verilecek bir borcumuz yoktur. Şerefli insanlar olarak yaşayacağız ve şerefli insanlar olarak öleceğiz...»

★

1942 senesi Eylûl ayının son günleri...

Genelkurmay Başkanlığı ..... inci ordu kumandanlıklarına alınması ile beraber derhal tatbik edilmesi ihtarı ile şu emri tebliğ etti:

1 — ... inci kolordu, bütün ağırlıklariyle hemen Ankara'ya hareket edecektir.

2 — ... inci kolordu mahallî kuvvetleri takviye etmek üzere, derhal Trabzon'a ve Hopa'ya nakledilecektir.

3 — Hangi birliklerin, hangi vasıtalarla götürülecekleri, hangi vapurlara ve kaç numaralı katarlara bindirilecekleri, emrin B fıkrasında bütün teferruatiyle gösterilmiştir.

★

Ekim ayına giriyoruz şimdi...

Hariciye Vekâletine dâvet edilen Rus sefirine, hulâsaten şu tebligat yapıldı:

«Almanların Kafkas cephesini arkadan vurmak için, Trabzon'dan ve Hopa'dan çıkarma yapmaları ihtimaline karşı, buralarda kuvvet toplamış bulunuyoruz. Memleketteki kuvvet yayımı sebebinin bu olduğunu, resmen dost Sovyet hükûmetine bildirmekten memnunluk duymaktayız...»

Heyecanlı günler devam ediyor...

İstanbul siyasî polisi Emniyet Umum Müdürlüğünden 20.10.1942 gecesi, acele kaydıyla şu mahrem emri aldı:

1 — Ingiliz, Rus, Alman ajanlarının İstanbul ve Ankara'daki gizli faaliyetleri, bugünlerde daha sıkı bir şekilde takip edilmelidir. Ancak takibatın şüphe uyandırmaması esastır. Halbuki bir Alman ajanı, mensup olduğu merkeze Türk polisi tarafından göz hapsinde bulundurulduğunu bildirmiştir. Dikkat olunması

2 — Yarın gece İstanbul limanına demirleyecek olan «Sofya» isimli Alman şilebinden bir takım sandıkların gizlice çıkarılmasına teşebbüs edileceği öğrenilmiştir. Sandıklarla, sandıkları çıkaracak olanlar, (M.E.T.) Millî Emniyet Teşkilâtı memurları tarafından takip edileceklerdir. Kaçırılmasına müsaade edilmesi

3 — Ikisi Macar, üçü Alman olmak üzere, beş kadına vize verilmiştir. Bunlar artist namı altında seyahat etmektedirler. Bugünlerde İstanbul'a gireceklerdir. Alman ajanı olmaları çok muhtemeldir. Adım adım takip edilmeleri...

4 — 28 i 29 a bağlayacak gece, konser bahanesiyle Tötonya Alman kulübünde yapılacağını bildirdiğimiz içtima, memurlarımız tarafından takip olunacaktır. Bermutat göz yumulması...

İstanbul...

Bir sonbahar başlıyor.

Yağmur yağacak gibi... Gökyüzü bulutlarla dolu... Tektük ışıklar pırıldamağa başlamıştır...

Bütün bu ışıkların pırıltısından, bütün bu gökyüzünü dolduran bulutların renginden ve ağaçların çiçeklerinden daha tatlı, daha pembe bir duman tabakası altında, son bir güneş huzmesiyle sararmağa, solmağa başlayan güzel İstanbul; barlarında, otellerinde, kulüplerinde ve sokaklarında cereyan eden bütün bu esrarengiz şeylerden tamamiyle bihaber, yeniden mesut bir gece yaşamak üzere, kendini ağır ağır Haliç'in karanlıklarına doğru bırakıyor...

Şimdi Maslak yolundayız...

Bir otomobilin süratle Şişli'ye doğru gelmekte olduğunu görüyoruz.

Otomobilde iki kişi var. Biri kadın, diğeri erkek.

Otomobili erkek kullanıyor.

Kadının simsiyah saçları, gelişigüzel rüzgârın önüne bırakılmış dalgalanıyor. Ve batmak üzere olan güneş, gözbebeklerinin bal rengi sarısında, altın noktalar halinde pırıltılar yapıyor.

Erkek ise tahminen kırk, kırkbeş yaşlarında kadar var.

Mütemadiyen şakaklarının üzerine düşen, araları kırlaşmış kumral saçlarının altında, sert çizgilerle dolu kemikli yüzü, kadınlara düşkün bir erkek ağzının kalın, fakat ihtiraslı dudakları, mat rengi, mağrur hali, bu adama garip bir ciddiyet, anlaşılması güç bir mâna veriyor.

Başını çevirip yanındaki kadına baktığı bile yok...

Gaza basmış, otomobili deli bir sür'atle Şişli'ye doğru sürüyor...

İlk yıldızlar dalların arasında gözükmeğe başlamışlardı.

Akşam karanlığı yavaş yavaş dağlardan iniyor.

Gökyüzünde hafif bir aydınlık...

Kadın birden, kırışıksız yanaklarında dalga dalga gölge yapan kirpiklerini kaldırarak, kapakları arasında titreşen açık renk gözlerini, otomobili kullanan adamın gözlerine götürüyor. Onun erkekçe güzel, kemikli ve kırışıklı yüzünü, aralarına beyaz karışmış uçuşan kumral saçlarını, mağrur duruşunu; hareketsiz, dudakları bükük ve bakışları müphem, bir saniye seyrettikten sonra, yorgun, fakat o nisbette kalın ve ihtiraslı bir kadın sesiyle:

— Çok hızlı sürüyorsunuz otomobili Mister Jakson diyor, rica ederim biraz yavaş gidelim, yollar adamakıllı karardı.

Kadın bu cümleyi İngilizce söylüyor.

Fakat adamın aldırış ettiği yok. Dinlemiyor bile... Sadece dudaklarının üzerinde, anlaşılması güç bir mırıldanışla:

— Acele gitmek lâzım diyor, ışık söndürme tecrübesi yapılacak bu gece...

Bu cümle de İngilizce söylenmiştir.

Kadın ısrar etmiyor o zaman. İnce ve düzgün omuzlarını yukarı doğru kaldırarak sadece,

— Peki, siz bilirsiniz!...

Demekle iktifa ediyor ve gözlerini, yarı kapayıp, başını arkaya dayadıktan sonra, gittikçe serinlemeğe başlayan rüzgârın dağıttığı saçlarını toplamağa çalışarak, sessiz, hareketsiz öyle kalıyor...

Otomobil şimdi, eskisinden daha büyük bir süratle, Şişli'ye doğru uçup gitmektedir...

Aradan ancak on dakika geçti.

Şişli'yi, Hürriyet âbidesine bağlıyan asfalt yolun sonunda, üç dört odalı, beton bir evin önünde bulunuyoruz şimdi...

Etrafı boş arsalar, çukurlar ve tarlalarla çevrili, tenha ve ışıksız bir ev...

Küçük bir bahçe... Demir bir kapı... Ve yine demir parmaklıklarla örtülü, kapalı pencereler...

Işte Büyükdere yolunu bir rüzgâr hıziyle geçen ve içinde iki meçhul ecnebi taşıyan otomobil, gelip bu demir kapılı, pencereleri demir parmaklıklarla örtülü evin önünde duruyor.

Adam, hemen otomobilden atlıyor. Ve yine İngilizce konuşarak, kadına yalnız:

— Girelim içeri diyor.

Kadın otomobilden iniyor. Adam o sırada cebinden çıkardığı anahtarlarla kapıyı açmıştır.

Giriyorlar...

Dört köşe bir yol ve sonra merdivenler...

Merdivenlerden çıkarak, arkaya, tarlaya bakan bir odadan içeri giriyorlar.

Adam elektrik düğmesini çeviriyor.

Küçük ve gayet basit döşenmiş bir oda...

İki koltuk... Solda bir divan... Birkaç sandalye... Yazı masası, ve sık dokunmuş, siyah kapalı perdeler...

Kadın serbest ve rahat bir yürüyüşle, hemen divana doğru giderek, sırtındaki pardesüyü çıkarıyor, vücudünü yorgun ve mühmel bir şekilde, divanın örtüleri üzerine bırakıyor.

— Oh çok yorgundum Mister Jakson diyor, rüzgâr beni sersem etti âdeta...

Gerinerek kollarını yana doğru açarken, başım divanın yastıkları üzerine koyuyor. Etekliğinin uçlarını mahsus çekip, ipek çoraplar altında alâka telkin edebilmek maksadiyle, dizlerinin üzerine kadar açık bıraktıktan sonra, başı yastıkta, ve çıplak kolları başının altında, bir uyku sersemliği tatlılığı ile, dalgın dalgın gözlerinin yarı aralığından, karşısındaki adamı bir müddet seyrediyor ve sonra, yine aynı kalın, ihtiraslı sesi ile:

— Ne güzel bir gün geçirdik Boğazda değil mi Jakson diyor. Bu Istanbul hakikaten eşsiz bir şehir. Her köşesinde başka bir güzellik, her tarafında başka bir mâna var. Türkler ne kadar övünseler haklıdırlar. Dünyanın en güzel şehrine sahip olmuşlar...

Adamın konuşmadığını, cevap bile vermediğini yalnız masanın üzerinde duran bazı kâğıtları toplayarak, gözlerden birinin içine yerleştirdiğini, ve sonra kilitlediğini, anahtarlarını da cebine koyduğunu görerek, sinirlice bir eda ile, yerinden kalkıyor. İnce, temiz çizgilerle dalgalanan vücudunu, kollarını, dolgun kalçalarını, gayet maharetle harekete getirerek, süzüle süzüle yürüyup adamın yanına geliyor ve hemen çıplak kollarını onun boynuna sarıyor.

— Beni öpün Mister Jakson diyor, o kalın ateşli dudaklarınızla beni öpmenizi istiyorum.

Sonra boynunu bükerek, ağzını adamın ağzına doğru götürüyor. Fakat tam bu sırada, dışardan çığlık gibi sivri bir sesin, birden yükseldiğini işitiyorlar. Adam alışılmış bir hareketle derhal kendini geri çekiyor. Sert ve emreden bir tavırla.

— Alarm başladı diyor, ışıkları söndürelim.

Ve hemen elektrik düğmesini çeviriyor.

Oda, şimdi, derin bir karanlığın içine gömülmüştür. O vakit kadın, ellerini karanlıkta ileriye doğru uzatarak, adamı omuzlarından tutuyor. İnce, şehvetli parmaklarını, hafif temaslarla onun omuzundan kaydırarak, bileklerine doğru götürüyor. Adamın bileklerini, avuçlarının yuvarlak yumuşakları içine alıyor ve sonra inliyor gibi bir sesle:

— Gelin Mister Jakson, diyor, ışıklar yanıncaya kadar divanda uzanalım sizinle!...

Adam cevap vermiyor. Yalnız kollarını birden, kadının beline sararak, onu kendisine doğru çekiyor.

Yürüyorlar...

Birbirlerinin mevcudiyetini ancak, parmaklarının uçlarını, derilerinin üzerinde dolaştırmak suretiyle hissederek, divanın kenarına kadar geliyor ve sonra, garip bir gürültü ile, vücutlarını somyaların üzerine bırakıyorlar.

Alarm devam ediyor...

★

Tam gece yarısıdır...

Tarlalara bakan oda hâlâ karanlıklar içinde...

Rüzgâr hıziyle uçup gelen otomobilin, Büyükdere yolundan alarak, bu karanlık odanın döşemeleri üzerine bıraktığı iki yabancıyı, aradan üç saat geçtiği halde, henüz oldukları yerden kalkmamış görüyoruz...

Aynı karanlık... Aynı sessizlik... Siyah, simsiyah bir dekor içinde, gittikçe esrarengiz olmağa başlayan aynı oda...

Gecenin şimdi bu ölü hareketsizliği, sükûnu arasında, sokak tarafından gelen çığlık gibi bir polis düdüğü işitiliyor.

Sonra, hafif bir hışırtı ve daha sonra, üzerinde bir cismin kımıldar gibi olduğunu hissini veren bozuk bir somya sesi ile, ince bir inilti... Bir kadın iniltisi...

Ne oluyor, ne var?.. Gecenin karanlıklarına karışmış, karanlıklarla beraber sessiz ve hareketsiz duran bu küçük, bu esrarengiz odanın döşemeleri, somyeleri üzerinde yoksa, bilmediğimiz bir hâdise mi cereyan etti?...

Bu inilti nedir, kim inliyor, niçin inliyor bu kadın?

Pencerelerden nüfuz eden ışıkların yardımı ile, bir gölgenin, bir insan gölgesinin divandan kalkıp, odanın parkeleri üzerine indiğini, sürüne sürüne masaya doğru gittiğini ve masanın kenarına yapışıp, vücudunu biraz ayakta tutmağa uğraşarak, elektrik düğmesini çevirmeğe çalıştığını, görüyoruz.

Nihayet bin müşkülâtla çeviriyor düğmeyi...

Oda aydınlanıyor...

Oooo! Müthiş bir manzara!

Üç saat evvel kadını belinden sararak divanın üstüne götüren adamı, yine aynı divamn üzerinde, şakaklarından sızan kanlarla yüzü kızıl bir renge boyanmış, ruhsuz bir halde yatarken görüyoruz.

Kapaklarından fırlayan camdan ölü gözleri ile, tavanlara bakıyor.

Beyaz örtülerle parkelerin üzeri yer yer pıhtılaşmış kan lekeleri de dolu...

Yüzümüzü bu sefer de, masanın bulunduğu tarafa çeviriyoruz.

Yarı çıplak bir vaziyette kadın, masanın ayaklarına yığılmış yatıyor...

Sürünerek geldiği belli!... Parkelerin üstünde henüz pıhtılaşmıyan kan damlaları var.

Saçları, çıplak omuzlarına dökülmüş...

İnliyor...

Bir aralık, göğsünde bir yük ağırlığı ile duran başını, zorla omuzları arasından kaldırarak, yine elleri ile masanın kenarına yapışmış, kendini yukarı almak istiyor. O zaman «arkasından çıkarmamış olduğu ince pembe gömleği, bir atkı gibi omuzundan kayıp» vücudünü çırçıplak bırakıyor.

Tavandan dökülen soluk ışıklar altında, üzerine seher kızıllığı vurmuş bir heykel ihtişamiyle donuk donuk parlayan bu esmer vücudün, rüzgâra tutulmuş bir turunç dalının meyvasiyle beraber hafifçe titreyişi gibi, göğsünün üzerinde belirsiz hareketler yapan sol memesinin altında, etrafı yanmış siyah ve küçük bir delik görünüyor.

Kadın kendini ayakta tutabilmek için uğraşırken, her nefes alışında, etrafı yanmış bu siyah küçük delikten bir damla kan, «tıp» diye tahtaların üzerine düşüyor...

O, gene buna rağmen, son gayretini sarfedip, kendini sandalyenin üzerine atmağa ve masadaki telefonu almağa muvaffak oluyor.

Hemen parmağım telefonun numaraları üzerine koyuyor. Ve bir yeri açıyor...

Bekliyoruz...

Telefon kesik kesik çalmaktadır:

Bir hırıltı ve sonra boğuk bir ses...

— Allo...

Kadının şimdi, bütün kudretini dudaklarına vererek, almanca şu cümleyi söylediğini işitiyoruz:

— İngiliz'i öldürdüm, ben de ağır yaralıyım. Hemen bir doktor alarak eve geliniz!

Telefondan kalın bir erkek sesi cevap veriyor:

— Evde kimse var mı?

— Hayır.

— Kapı kapalı mıdır?

— Evet.

— Aşağı kadar inebilir misin?

— Konuşmağa bile takatim yok..

— O halde bekle beş dakika, geliyoruz. Biz kapıyı açarız.

Muhavere kesiliyor...

. . . . . .

On beş dakika sonra.

Odanın kapısı açılıyor ve içeri üç kişi giriyor...

Siyah paltolu, lâcivert şapkalı, yakaları kalkık üç kişi... Üç meçhul ziyaretçi...

Birisinin elinde küçük bir çanta var. Anlaşılan doktor olacak.

Kapının önünde bir an duruyorlar.

Her üçünün yüzünde de, en küçük bir heyecan eseri yok... Tamamiyle lâkayt görünüyorlar. Karşılarındaki müthiş manzara, onları bir saniye bile ürkütmemiştir.

Sol tarafta duran uzun boylusu, yanındakine dö-

nüyor, divanın üzerinde hareketsiz yatan adamı göstererek, sert kısa kelimelerle, almanca.

— Bakın bakalım doktor, yaşıyor mu? diyor.

Elinde çanta taşıyan adam, hemen divana yaklaşıyor, kulağını yaralının kalbine koyuyor. Nabzını tutuyor. Göz kapaklarının altına bakıyor, sonra doğruluyor:

— Ölmüş!

Bu ölmüş kelimesi de Almanca söylenmiştir.

Uzun boylu adam o zaman, başını, masanın ayakları altında yığılmış olan çıplak kadına çeviriyor:

— Ona bakın diyor, o ne vaziyettedir?

Kadın, baygın bir halde parkelerin üzerine serili, öyle duruyor.

Onu yerden kaldırarak, divanın üstündeki ölünün yanına götürüyorlar ve sırtüstü yatırıyorlar.

Doktor hemen kadının nabzını alıyor.

— Yaşıyor, diyor.

— O halde hemen icabedeni yapınız!

Doktor elindeki çantayı açarak, içinden bir takım parlak âletler çıkarırken, uzun boylu adamla yanındaki de, hemen çekmecenin içindeki kâğıtları toplamağa başlıyorlar...

Şimdi saat gecenin biridir.

Üç meçhul ziyaretçinin odaya girmelerinden tam üç çeyrek saat geçmiş bulunuyor.

Çekmeler aranmış, icabeden kâğıtlar alınmış ve yatan ölünün de cepleri, tamamiyle boşaltılmıştır.

Doktor yaralı kadının başında hâlâ...

Üzerine bir örtü örtmüşler, yalnız yüzü görünüyor kadının...

O sırada, uzun boylu adamla doktor arasında şu kısa muhavere geçiyor:

— Kurşunu çıkarmak imkânı var mı doktor?

— Hayır, kurşun tehlikeli bir nâhiyeye saplanmış. Şimdilik müdahale edilemez.

— Alıp götürebilirmiyiz?

— Hareket ettiği takdirde, ölmesi muhakkaktır.

— O halde?

— Bırakmağa mecburuz.

— Hayır, bırakmayınız. İyileşir ve konuşmağa başlarsa, tazyik ederler, polis izimizi yakalar. Bu takdirde vaziyet tehlikeli bir hal almış olur.

— Şu halde ne yapabiliriz?

Öbürü sarsılmadan ve sesi titremeden derhal cevap veriyor:

— Öldürürüz!

Gözlerini yumuyor ve başını kaldırıyor:

— Almanya için, büyük vatanımızın mukaddes menfaatleri için, öldürürüz onu!

Derhal ağır adımlarla divana doğru yürümeğe başlıyor.

Yürüyor yürüyor ve tam gelip yaralı kadının başucunda duruyor.

Öbürleri de takip ediyorlar onu.

Kadının başucuna gelen adam, bir an sarı, seyrek kirpiklerini aralıyarak, gözlerini kaldırıp kadının yüzüne bakıyor. Sonra, elini arka cebine atıyor, bir tabanca çıkarıyor. Ve tabancayı çıkarması ile beraber, kadının beynine doğru birbiri arkasına, üç el ateş etmesi bir oluyor.

Şimşek gibi fırlayan bir kaç alev parçasiyle, bir yığın duman...

Hepsi o kadar...

Sonra birden topuklarını birbirine vurarak, selâm vaziyeti alıyor. Ve kolunu sert bir hareketle öne doğru fırlatıyor:

— Heil Hitler!

Arkasındakiler de ayni şeyi yapıyorlar. Topuklarını vuruyor, kollarını kaldırıyorlar:

— Heil Hitler!

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, her üçü de heyecansız, korkusuz ve merhametsiz, merdivenlerden iniyor, gidiyorlar...

★

Ertesi gün...

Tam öğle zamanı...

Polis kısmı siyasisi, «müstacel ve mühimdir» kaydiyle, Istanbul Valisine şu raporu verdi :

— İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetlerine mensup Binbaşı Jakson, dün gece Şişli'deki evinde, beynine sıkılan bir tabanca kurşuniyle öldürülmüştür.

Ayni zamanda geceyi kendisiyle beraber geçiren İspanyol tebaasından Klara ismindeki kadın da, keza İngiliz zabitinin yatağında ölü olarak bulunmuştur.

Kadının beynine ve memesinin altına müteaddit kurşunlar sıkılmıştır.

Hâdiseden ancak bugün saat on birde haberdar olunmuş ve derhal tahkikata girişilmiştir. Alınan ilk neticeye göre, İngiliz zabitinin, transit olarak Suriye'den gelip Almanya'ya gitmek üzere bir hafta İstanbul'da kalmak müsaadesini alan ve bir Alman ajanı olduğunda şüphe bulunmıyan kadın tarafından öldürüldüğü ve bu kadının da bilâhare bir başkaları tarafından katledildiği tahakkuk etmiştir. Zira, İngiliz subayını öldüren kurşunla, kadının beynine sıkılan kurşunlar, aynı tabancanın mermileri değildir.

Hâdisenin siyasî olduğunda şüphe yoktur. Çünkü katledilen İngiliz zabitinin uçak meydanlarımızın inşasında mütehassıs olarak çalışması ve bilhassa üzerinde ve evinde mevcut bütün evrakın katiller tarafından alınıp götürülmesi ve kadının da, sıhhati iyileştiği takdirde isticvapla gizli teşkilât hakkında bazı malûmat vermesi ihtimalinin önüne geçilmesi için katledilişi, cinayetin ikaı sebebini açıkça göstermektedir.

Hâdise berayı malûmat arzolunur.

1942 senesi devam ediyor...

Ekim ayının ilk günleri.

Bir pazar gecesidir.

Ayazpaşa'daki Alman sarayının denize bakan küçük odalarından birinde bulunuyoruz şimdi...

Bu gece mühim ve gizli bir içtima var.

Sefarethanenin bizzat kendi memurları bile, on ikiye kadar binayı terketme emrini almışlardır.

Bu gece herhalde Alman sarayının denize bakan bu küçük odasında, fevkalâde bazı şeylerin cereyan etmekte olduğuna şüphe yok.

Oda, hafif bir ışıkla aydınlatılıyor.

Ortaya bir masa koymuşlar. Uzun, mustatil, üzeri bir takım haritalarla dolu bir masa...

Masanın etrafına dizilmiş sandalyelerde, altı kişi oturuyor. Aralarında bir de kadın var.

Hepsi de sanki, mermerden yapılmış birer heykel gibi, sandalyelerin üzerinde, kıpırdamadan dimdik duruyorlar.

Kadın, tavandan dökülen soluk ışıklar altında, tepesinde toplayıp beyaz bir tarakla tutturduğu yaldızlı sarı saçları, «biraz evvel ya çok ağlamış, ya çok gülmüş gibi daima ıslak ve parlak» duran gözleri, mat rengi, derisi şeffaf, şehvetli kalın dudakları ve nihayet boyasız ve kırışıksız yüzü ile, hârika denecek kadar güzel görünüyor.

Bu sırada, masanın tam ortasında oturan, yanakları iki taraftan aşağı doğru çökmüş, yorgun, ihtiyarca gibi görünen adam, kendisinden çıkmasına asla ihtimal verilemiyecek sert ve tok bir sesle:

— Arkadaşlar, diye söze başlıyor, bugün sizi buraya toplamaktan maksadımın ne olduğunu şimdi öğreneceksiniz. Üzerinize alacağınız vazifenin ehemmiyet ve ağırlığını düşünerek, ona göre çalışacağınızdan ve icap ederse bu uğurda canlarınızı, aziz vatanınız Almanya

için seve seve vereceğinizden eminim!

Bir saniye susuyor. Ve sonra sesine daha büyük bir ciddiyet ve kuvvet vererek,

— Arkadaşlarım, büyük Führerimiz diyor, geçeceğimiz yollara dikilerek, düşmanlarımızı arkalarından vurmamıza mâni olan Türkleri, bu yolların üzerinde tutup atmağa karar vermiştir. İstanbul ve Ankara'yı yakında işgal edeceğiz!

Bu son cümle, masanın etrafında oturanlarda bir kaynaşma yapıyor. Hepsi heyecanla birbirlerinin yüzüne bakıyorlar...

Adam devam ediyor:

— Bütün plânlar hazırlanmıştır. En ince teferruatına varıncaya kadar herşey düşünülmüş, her ihtimal gözönünde tutulmuştur. Türkiye'yi, Alman kanı dökülmeden bir baskınla ele geçireceğiz!... Muvaffak olacağımızdan asla şüphe etmiyoruz. Çünkü Führer'in emri ve Allahın arzusu bizimle beraberdir.

Birden ayağa kalkıyor.

Derhal masanın etrafındakiler de ayağa kalkıyorlar...

İhtiyar o zaman, başını kapıya doğru çevirerek:

— Işte bu dakikadan itibaren, dün sabah uçak ile Berlin'den gelen Albay Ernest Von Klinger'in emri altına giriyorsunuz, diyor! Alman sigortaları başmüfettişi namı altında seyahat eden Von Klinger, İstanbul'un işgali işini hazırlayacak ve şehri zaptedecek olan S.S. birlikleri ile, gizli kuvvetlere kumanda edecektir. Bu dakikadan itibaren sefarethane memurları da dahil olmak üzere hepimiz, onun irade ve kumandası altında bulunuyoruz. Emredeceği herşey, şartsız kayıtsız derhal yapılacaktır.

Tam bu sırada, kapı açılarak içeri bir adam giriyor.

Kesik kır saçlı, buğday renkli, yüzü sert çizgilerle dolu bir adam...

Tahminen kırk, kırk beş yaşlarında kadar var.

O içeri girer girmez, masanın etrafında duranlar, derhal put gibi elleri pantalonlarının yanında, başları da ona doğru döndürülmüş, askerce selâm vaziyeti alıyorlar.

Kesik kır saçlı, buğday renkli adam, bir saniye kapının önünde şöyle bir durur gibi olduktan sonra, şiddetle ve huşunetle hemen kolunu öne doğru kaldırarak,

— Heil Hitler! diye bağırıyor.

Derhal masanın etrafını dolduranlar da kollarını fırlatıyorlar.

— Heil Hitler!...

Adam ağır adımlarla gelip masanın başına geçiyor. Ve etrafında bulunanlara şöyle bir göz attıktan sonra,

— Oturunuz! diyor.

Oturuyorlar...

İstanbul'a sigorta kumpanyaları müfettişi diye giren Alman albayı, demin ihtiyarın işgal ettiği yeri alarak, hemen önünde duran kâğıtlara doğru eğiliyor. Birşeyler okuyor, sonra birden başını kaldırıyor:

Albayın yeşil ve sert gözleri var. Etrafı çürümüş kapaklarının altında, süngü uçları gibi pırıldayan bu yeşil ve sert bakışlı gözlerini, masanın sağ başında oturan gencin gözlerine götürüyor. Bu, sarışın, burnunun etrafı çilli, kısa boylu bir delikanlıdır.

— Siz diyor. Hans Stheinhoff, buradaki Tötonya Alman kulübünün gizli teşkilâtını idare ediyorsunuz değil mi?

— Yavol Komandant!

— Oturunuz.

Oturuyor.

Sonra ikincisine bakıyor.

— Yüzbaşı Lundving Kuhlman, siz de muhtelif namlar altında Türkiye'ye giren gizli teşkilâtımıza mensup ajanlara kumanda ediyorsunuz.

O da yerinden fırlıyor. O da öbürü gibi, başını sert bir hareketle eğerek:

— Yavol Komandant! diyor.

Ona da, sadece bir alâkasız:

— Oturunuz! diyor.

Oturuyor.

Sonra üçüncüsüne dönüyor; dördüncüsüne, beşincisine bakıyor.

— Sizler de diyor. Türk polisi ile, İngiliz ve Rus casuslarına mukabil kurulan Alman casus teşkilâtıyle, denizden ve karadan şehre giren ve girecek olan gizli kuvvetlerin yerleştirilmesi ve iaşesi işleriyle meşgulsünüz!

Üçü birden ayağa fırlıyorlar:

— Yavol Komandant!

Onları da oturtuyor. Sonra yüzünü masanın sağ köşesinde duran kadına çeviriyor. Nisbeten mülâyim ve hafif bir sesle:

— Siz de diyor, Hilda von Schreiner, bizim gizli teşkilâtımızın İstanbul'da en kuvvetli ajanısınız! Asîl, bilhassa çok zengin bir aileye mensup olduğunuz ve kıymetli bir mesleğe sahip bulunduğunuz halde, bin bir tehlikelere atılarak, aziz vatanımız için yaptığınız fedakârlıklar, unutulmayacak kadar ehemmiyetlidir. Hollanda'da, Norveç'te ve bilhassa İtalya'da temin ettiğiniz sonuçlar ve elde ettiğiniz muvaffakıyetler, sizi gururlandırmağa hak kazandıracak değerde başarılıdır. Tebrik ederim sizi Frolein Hilda von Schreiner!

Kadın hafifçe gülümsiyerek, başını eğiyor:

— Teşekkür ederim kumandanım, diyor. Hakkımda lûtufkâr bulunuyorsunuz?

Kızın gözlerinin maviye bakan gümüşî bebeklerinde, binbir renkten yapılma, binbir ışığın pırıltıları yanıyor.

Saçları o kadar düz, dudakları o kadar kalın ki...

— Frolein, size vereceğim vazife, şimdiden söyleyebilirim ki, arkadaşlarımın alacağı vazifelerden çok mühimdir. Ve daha çok tehlikelidir.

Alman kızı yine gülümsüyor. Ve gülümserken de, altın yaldızlı saçlarının koyu düzlüğü arasından süzülüp gelen gölgelerle tunçlaşan, katılaşıp esrarlaşan yanaklarının ortaları, çukurlaşıyor, kırışıyor ve kızarıyor.

— Tehlikesi olmıyan vazifelerden zevk duymam ben kumandanım!

— O halde emin olabilirsiniz ki, yapacağınız iş, istediğinizden daha çok tehlikeli bir iştir. Gizli kuvvetlerimizi şehre siz çıkaracaksınız!

— Verilen emri harfiyen yerine getireceğimden emin olabilirsiniz, güzel vatanım için icabederse, güle güle hayatımı da harcarım!...

— Teşekkür ederim Frolein, yarın sizinle bu hususta mahrem bir konuşma yapacağım.

— Emredersiniz kumandanım!

Alman albayı şimdi, sesine biraz daha ciddiyet, bakışlarına biraz daha kat'iyet verdikten ve ifadesini de, o nisbette sertleştirdikten sonra,

— Arkadaşlar diyor, Müsteşar beyin de demin size tebliğ ettiği gibi, büyük Führerimiz, nihayet Türkiye'nin işgaline karar vermiş bulunuyor. İlk hamlede bir baskınla Istanbul'u ve Ankara'yı zaptedip, Türk hükûmetini emirlerimizi yapmağa mecbur edeceğiz. Bunun için her türlü tertibat hazırlanmış, lâzım olan herşey temin edilmiştir. Sabahleyin başlayıp öğle üzeri bitmesi lâzım gelen bu baskında unutmayınız ki, muvaffak olamadığımız takdirde, hepimizin imha edilmesi tehlikesi mevcut olduğu gibi, Ruslarla döğüşen Alman ordularından bir kısmının ayrılarak, Türklerle harbe tutuşması mecburiyeti de hâsıl olacaktır. Bunu istemiyoruz. Ordularımızı meşgul etmeden bu işi bitirmek niyetindeyiz. Muvaffak

olursak, Rusları Kafkasya'da arkalarından çevirerek ve iki ateş arasında bırakarak, imha edeceğiz.

Adam yine bir saniye susuyor ve önündeki kâğıtlara bir göz gezdiriyor:

— Size diyor şimdi, yapacağınız işin, tanzim edilen plânın, ana hatlarını bildiriyorum. Bu plânı iyice kavramalısınız ki, alacağınız vazifelerin inceliğini ve ehemmiyetini daha iyi takdir edersiniz! İşte gizli servisin broşürleri ile, Ankara ve İstanbul'un mufassal plânları ve derhal yakalanıp tevkif edilmesi lâzım gelen Türk devlet erkânının resimleri!... Bunları iyice tetkik ediniz!

Albay, önünde duran bir takım plânlarla broşür ve resimleri, masanın etrafında bulunanlara dağıtıyor.

— Şimdi size, teşebbüsün esas hatlarını izah ediyorum: Bu önümüzdeki ay zarfında İstanbul'a bu iş için mükemmelen yetiştirilmiş, talim görmüş beş yüz S.D. girecektir. Bunların bir kısmı tüccar, sanayici veya gazeteci gibi namlar altında karadan, bir kısmı da gizlice denizden getirilecektir. S.D. ler, dört ay müddetle muntazaman Manthausen kampında Türkiye hakkında dersler görerek, filmler seyrederek, yetiştirilmişlerdir. Tevkif edilecek bütün Türk ricalinin kimler olduğunu, baskına uğrayacak mahallerin fotoğraf ve krokilerini, bomba ile atılması icabeden binaların yerlerini mükemmelen bilmektedirler. Tüccar, sanayici ve gazeteci namiyle Türkiye'ye, bitaraf bir memleket olması itibariyle resmen gireceğini söylediğimiz bu S.D. mensupları, İstanbul'da Tokatlıyan ve Bristol otelleri ile, Tötonya kulübünde yerleştirileceklerdir. Ankara'ya naklolunacaklar da kısmen Ankara Palas Oteline, ve kısmen eski Avusturya sefarethanesi binasına götürülecekler, ve derhal yerleri, sokakları, şahısları tanıma işine başlıyacaklardır. Bu kıtalara ait mitralyözler, otomatik tüfekler gibi hafif harp malzemesi ve mermiler, Türk polisinin kordonunu yarmak mümkün olmadığı için, karadan değil de, gizli-

ce denizden getirilip, Moda kampına naklolunacak ve oradan da, tedricen, muhtelif vasıtalarla merkeze gönderilecektir.

Başkumandan Adolf Hitler namına İstanbul'u işgal edeceğinden emin bulunan Alman orduları albayı Ernest Von Klinger, bu şerefin hayali ile daha şimdiden dudakları ateş gibi yanmağa başladığı için, dudaklarını dilinin ucu ile ıslatabilmek üzere, bir saniye susmağa mecbur oluyor. Ve yine sonra, kendisi kıpırdamadan, heyecanla itaat ve imanla dinleyenlere dönerek;

— Bu hareketten takip ettiğimiz gaye, şu neticeyi almaktadır, diye sözüne devam ediyor. Türkiye'de de; Macaristan'da Horti'ye, Çekoslovakya'da Haha'ya yaptığımız gibi, idare başında bulunanları, askerî işgalle tehdit ederek, vazifeden uzaklaştıracağız. Evvelâ, Cumhur Reisi İnönü'yü tazyik edip, bir Quisling hükûmeti kurmasına mecbur edeceğiz. Sonra bu hükûmeti kontrolumuz altına alacak ve ordunun yüksek erkânıyle temasa geçeceğiz. Bu suretle kurulacak olan yeni Türk hükûmetinden, sefirimiz Von Papen vasıtasiyle, derhal şunları işleyeceğiz:

A — Deniz, kara ve hava yolları, Almanların mürakabesi altına girecektir.

B — Alman ordusunun emniyeti bakımından, Milli Savunma Bakanlığı ile, Başbakanlık, İçişleri ve Ulaştırma Bakanlıkları işgal olunacaktır.

C — Türk kuvvetleri bir hafta zarfında Rus, İran ve Irak hudutlarına naklolunacak ve bilâhare de terhis edilecektir.

Ve bütün bunların üstünde tabiatiyle Türk hükûmeti, Avrupa hudutlarını bekleyen Türk orduları grubu kumandanına emir vererek, hududu açacak ve bu vakaların cereyanından tahminen iki üç saat sonra, Bulgar sınırlarında bekleyen Sepp Dietrih'in kumandasındaki Adolf Hitler hücum taburlarımızla Viking tümen-

lerimiz ve S. S. fırkalarımız, Trakya'dan Türk topraklarına gireceklerdir.

Albay bu sırada, yine konuşmasına kısa bir fasıla vererek, alnında parlayan küçük ter damlacıklarını, cebinden çıkardığı bir mendille siliyor;

— Harekete, Alman ordusunun kısa dalgadan hususî bir emisyon olarak sabah saat on birde vereceği «Ankara Ekspresi» parolası ile başlanacaktır!...

S.D. ler alıcı cihazlariyle, Berlin radyosunun vereceği bu «Ankara Ekspresi» emrini tebellûğ eder etmez, Istanbul'da vaziyet şu olacaktır:

Vali, Polis Müdürü ve İstanbul Kumandanının evleri, beş dakika sonra basılacak, her üçü de tevkif olunacaklardır.

Aynı zamanda müfrezelerimiz, Rus ve İngiliz konsoloslukların girerek, buradaki Rus ve İngiliz casus teşkilâtının harekete geçmesine vakit bırakmayacaklardır. Bu müddet zarfında, Istanbul'daki Alman kolonisi de, kendilerine iltihak edecek bazı komitacılarla beraber, derhal şehrin muhtelif semtlerindeki evlerinden sokaklara fırlayarak, S.S. lerinn emri altına girecek, ve Türk halkının üzerinde müsait bir tesir bırakılmak üzere Yahudilerin tevkifine başlanacaktır. Ve her nereden gelirse gelsin, mukavemet görüldüğü takdirde ateş açılacaktır.

Albayın sevincinden gözleri parlıyor. Sanki bütün bu söyledikleri hemen olup bitiverecekmiş gibi kat'iyetle konuşurken, kendisini dinleyenlerin üzerinde bıraktığı intibaı da görerek, büsbütün heyecanlanıyor, büsbütün derin bir imanla sözlerine devam ediyor:

— Asıl baskın Ankara'da cereyan edecektir, diyor. Bizim buradaki faaliyetimiz, ancak Ankara'daki hareket muvazi bir şekilde inkişaf eyliyecek. Ankara'daki hareketi ise, bizzat General Von Hiller üzerine almıştır. Hareketin başlaması ile beraber, umumî emir ve kumanda

da ona geçecektir. Teşebbüs muvaffak olduğu takdirde, ben General von Hiller'in Kurmay Başkanlığı vazifesini deruhte edeceğim.

Orada da işe, postahanelerin, telsiz istasyonlarının, garın, tayyare meydanlarının, sefarethanelerin ve otellerle, devlet adamlarına ait evlerin basılması ile başlanacak ve başta Saracoğlu, Recep Peker, Menemencioğlu olmak üzere, B listesine dahil kırk devlet adamı, derhal tevkif olunacaklardır.

Reisicumhur İnönü'nün Çankaya'daki köşkü ise, «Ankara Ekspresi» emri verilir verilmez, S.S. kıtaları tarafından çevrilecektir. Ona göre teşkilât yapılmıştır. Köşkün dahili tertibatı bizce malûmdur. İnönü tercihan hangi odada oturur, telefon nerededir, hizmetçilerin miktarı nedir, muhafız taburu komutanı o saatlerde nerede bulunuyor, tamamiyle tesbit edilmiştir.

İşte bütün bu işler, iki saatte bitecek ve Berlin'e telsizle «Ankara Ekspresi gara girmiştir» parolası verildikten sonra, Ankara radyosu, İnönü'nün Almanlarla mutabık olduğunu yayınlamağa başlayacak ve bu neşriyat başladığı sırada da, Von Papen, Türk Reisicumhuru ile pazarlığa girişmeğe teşebbüs edecektir. Eğer Reisicumhuru, teklifimizi kabul etmeğe ikna edebilirsek, ordularımız, derhal hudutlardan içeri gireceklerdir. Fakat biz bunu, hiç ümit etmiyoruz. İnönü'nün kolay kolay tekliflerimize başeğmiyeceğini tahmin ediyor ve bütün bu hareketin en güç faslının da, bu olacağını kabul ediyoruz.

Masadakilerden biri soruyor:

— Böyle bir vaziyet karşısında ne yapacağız o zaman?

— O zaman, İnönü'yü de tevkif edecek ve diğer devlet ricali ile beraber, Ankara Palas otelinin salonlarında bir müddet muhafaza ettikten sonra, tayyare ile Bulgaristan'a nakledeceğiz. Ve bunu müteakip, vaziyete göre karar verme hakkı, doğrudan doğruya işgal kuvvetleri

komutanı General von Hiller'e ait olacaktır. O, ne isterse onu yapacağız.

Alman albayı şimdi derin bir nefes almak ihtiyacını duyuyor. Susuyor, ve yine mendilini çıkararak, dudaklarının üzerindeki ter damlalarını kurutuyor.

Mütemadiyen neden böyle zırıl zırıl terliyor Alman albayı acaba?

— Bütün bunlara rağmen bilhassa tebarüz ettirmek isterim ki, Türkiye'de bir baskınla hükûmeti ele geçirmek, Macaristan'da, Bulgaristan'da, Çekoslovakya'da olduğu gibi kolay değildir. Türkler, inatçı, cesur, şerefine düşkün bir millettir. Döğüşmekten asla korkmazlar... Eğer ilk hamlede yapacağımız hareket muvaffak olamaz da baskını atlatabilirse, hepimizi imha edeceklerinden emin olabilirsiniz!

O sırada masadakilerden birisi, yine kalemiyle önündeki tabureye vurarak soruyor:

— Bu takdirde, yani baskın muvaffak olamadığı halde, ordularımız hücuma geçecek mi?

— Böyle bir karar verme salâhiyeti ancak başkumandanlığa aittir. Yalnız bildiğimiz bir şey varsa bizim, o da, hudutlarda kâfi miktarda S.S. kıtaları ile, Viking hücum taburlarının mevcut oluşudur. Bulgar ordusu da, harekete hazır bir hale getirilmiştir. İhtimal başkumandanlık, teşebbüs muvaffak olmadığı takdirde, taarruza geçecektir. O vakit, bindirilmiş kıtalarımızla, motorlu birliklerimiz ve hücum taburlarımız, 2 saat zarfında Istanbul'a inip bizi kurtarabilirler! Bununla beraber, birliklerimizin kaç saatte veya kaç günde İstanbul'a ineceklerini de şimdiden tesbite imkân yoktur. Tekrar edihorum. Türkler vatanını seven, harbetmesini bilen ve icap ettiği zaman, ölmekten de çekinmeyen bir millettir. Ne Hollandalılara, ne Norveçlilere, ne de İngilizlere benzerler. Her Türk neferini, ayrı ayrı öldürmeden, bulunduğu siperin önünden geçilmez...

— Ne olursa olsun, nasıl harbederlerse etsinler albayım, nihayet muazzam Alman ordularının karşısında, bir küçücük ordudan başka bir şey değildirler Türkler!...

— Yüzbaşı Kolman; Napolyon'un sözünü hatırınızdan çıkarmayın!... «Küçük ordular, en iyi ordulardır.» Hele bu küçük ordu, sipere girmiş bekleyen bir milyon askerden mürekkep bir Türk ordusu olursa...

Albay hiddetle ayağa kalkıyor.

Derhal onu gören masadakiler de, bir anda yerlerinden fırlıyorlar.

Albayın yeşil ve sert bakışlı gözleri küçülmüş, şakakları buruşmuş, alnı karmakarışık çizgilerle dolmuştur.

— Biz, Türkiye'yi harbederek değil, harbetmiyerek ele geçirmek istiyoruz. Gayemiz bu!

Masanın etrafındakiler susuyorlar. Anlaşılıyor ki, albay, bu mevzu üzerinde münakaşa kabul etmek niyetinde değildir.

— İşte hepsi bu kadar diyor, plânın ana hatlarını öğrenmiş bulunuyorsunuz şimdi!

Bir an düşünüyor:

— Vazifelerinizi almak üzere üç gün sonra burada, aynı yerde ve aynı saatte toplanılacaktır. Yalnız şu hususta, bilhassa hepinizin şiddetle nazarı dikkatini celbederim ki, bu iş etrafında en küçük bir şeyin sızması, büyük Alman vatanı aleyhine işlenmiş bir ihanet mevzuudur. Bu sahada kasdin değil, ihmalin, unutkanlığın dahi, ölüm cezasını müstelzim olduğunu ehemmiyetle hatırlatırım. Türk polisini şüphelendirecek herhangi bir hareketten çekinilmesini ve bilhassa Türk genelkurmayı gizli istihbarat teşkilâtının nazarı dikkatini celbedecek hareketlerden sakınılmasını tavsiye ederim.

Başını, masanın ikinci sandalyesinde oturan adama çeviriyor.

— Yüzbaşı Ludving diyor, biliyorsunuz ki, yarın öğle üzeri S.D. ye mensup dört subay, Alman gazetecileri

namı altında İstanbul'a gireceklerdir. Onları konsoloshaneye yakın bir otele yerleştirmenizi istiyorum.

Adam derhal cevap veriyor:

— Tokatlıyan otelinde kalacaklardır albayım onlar, diyor, odaları hazırdır.

— Güzel!

Bu sefer yüzünü, masanın sol köşesinde oturan genç kıza döndürüyor. Aynı şiddet, aynı kat'iyet ifade eden sesle:

— Frolein Hilda Von Schreiner diyor, siz de yarın gece saat onda burada bulunacaksınız!

Kız, düz sarı saçlarının altın yaldızlarını dalga dalga parıatarak, başını sarsıyor:

— Yavol Komandant! Yarın gece saat onda burada bulunacağım.

Albay topuklarını birbirine vuruyor:

— Bugünlük bu kadar arkadaşlar, toplantıyı kapıyorum.

Alman sarayının denize bakan küçük odası, bir dakika içinde boşalıvermiştir.

★

Aynı gece...

Saat on iki...

«Istanbul Polis Müdüriyeti Kısmı Siyasisi» mahrem ve acele kaydiyle Emniyet Umum Müdürlüğünden şu şifreyi aldı:

— «Yarın sabah saat onda. Bulgaristan'dan kalkan Alman posta tayyaresiyle dört Alman gazetecisi İstanbul'a gelecektir. Bunların Alman gizli teşkilâtına mensup birer ajan olması ihtimali çok kuvvetlidir. Adım adım takip edilerek, Istanbul'da kimlerle temas ettiklerinin tesbiti, hareketlerinin kontrol altına alınması ve temas ettikleri adamların da ayrıca, hangi milletten

olursa olsun, göz hapsinde bulundurulması ve neticenin günü gününe şifre ile Emniyet Siyasî Şubesine bildirilmesi, ehemmiyetle rica olunur.»

★

Gece devam ediyor...

Saat bir...

Beyoğlundaki Stüdyo barındayız şimdi...

Işıklar söndürülmüş...

Salon hafif bir karanlık içinde...

Sıcak buğularla ıslanmış duvarlarda, ağır ağır akisler yapan viyolenselin tangosuna ayaklarını uydurmuş çiftler, cilâli parkeler üzerinde, birer gölge gibi dönüyorlar...

Pazar bu gece...

Salon, genç ve güzel kadınlarla dolu...

Fakat, genç ve güzel kadınlarla dolu bu salonda, onlardan daha güzel bir kadın, herkesin nazarı dikkatini celbediyor.

Kim bu kadın? Kollarını dansettiği adamın omuzundan boynuna kaydırmış, arzu telkin eden zarif ellerinin ince parmakları ile, adamın kulaklarındaki yumuşakları ağır ağır ezen bu genç kız kimdir?

Herhalde bir yabancı olacak. Tanılan bir sima değil!.

Etine yapışmış gibi duran siyah satenden elbisesi altında, kıvır kıvır kıvrılan dolgun kalçalarını bilhassa tahrik ederek, vkcudunu dansettiği adamın vücuduna bırakmış, gözleri yumulu, dudakları nemli, burun kapakları ihtirasla titreşe titreşe dönen bu kadın, muhakkak, ya bir Ispanyol, ya bir Meksikalı olacaktır.

Dans bitiyor ve ışıklar yanıyor...

Şimdi çıplak ensesine, uçları müteharrik yarı açık göğsüne tavandan dökülen çiy ışıklar, esmer, vahşi vücudunun bütün güzelliklerini daha çok meydana çıkarıyor.

Dansettiği adamla, gelip bir masada oturuyorlar.

Dansettiği adam da, hayli garip bir tip!

Orta boyludan biraz uzunca, esmer, koyu elâ gözlü şakaklarının bütün kırışıkları ile beraber gülerken, yanaklarının ortaları çukurlaşan ve tahminen otuz beş, kırk yaşlarında görünen bir adam...

Kadın almanca konuşuyor. Fakat o kadar güzel bir almanca ile konuşuyor ki, kadınla, rengi esmer olmasa, muhakkak insanın ona Alman'dır diyeceği geliyor.

Salonda servis yapan genç kızlar galiba, bu adamı tanıyorlar. Çünkü, alâka ile bakıyor, gülümseyerek geçiyorlar yanından...

Herhalde böyle birden nazara çarpan güzel bir adam olmadığı halde, kadınlar âleminde çok aranılan ve arzu-

ladığı her kadını elde edebilen tipten bir erkek olduğu hissini veriyor.

Yandaki masalardan birinde konuşuluyor...

Bir delikanlı, arkadaşı kadına soruyor:

— Kimdir bu adam Allahaşkına? diyor. Bütün genç kızlar yanından gülümseyerek geçiyorlar.

Kadın cevap veriyor:

— Ingilizler'le uçak meydanları yapıyormuş. Zengin bir müteahhit. Mütevazi, sade, cömert bir adam olduğu için, kadınlar gülümseyerek geçiyorlar yanından...

O sırada, mütevazi, sade ve cömert olduğu için, kadınlar tarafından daima arzu ile karşılanan bu adam, yine şakaklarının bütün kırışıklıklariyle gülerek, yanaklarının ortasında çukurlar bırakırken, yanındaki esmer kadın birdenbire, pembe tırnaklı, şehvet dolu ellerini uzatıp, adamın ellerini avuçlarının içine alıyor. Gözlerini, onun siyaha kaçan koyu elâ gözlerine götürüyor. Bakıyor ve sonra «harikulâde bir yemişin etini ve tadını taşıyan dudaklarını» kıvırarak:

— Oh, mein Libling (sevgilim!) Seni şimdi ısıra ısıra öyle öpmek istiyor ki canım, diyor...

Adam cevap vermiyor. Yalnız gülümsüyor ve mırıldanır gibi bir sesle:

— Çok sarhoş oldun İrma, diyor. İstersen götürüp seni evine bırakayım...

— Aber nein (hayır) diyor, gitmek istemiyorum. Gitmem ben evime!...

Siyah saçlarının arasından süzülerek, kararmış gözbebeklerine inen salonun bütün ışıkları, kirpiklerinin ucunda pırıl pırıl yanarken, aynı cümleyi bir defa daha tekrarlıyor:

— Gitmem ben evime! Senin evine geleceğim bu gece, haydi al götür beni!...

Erkeğin ellerini, ellerinin içinde sıkıyor ve etine yapışmış siyah saten elbisesinin altında yer yer, çizgi çizgi titreşen, terleyen vücudünü, adamın vücudüne doğru biraz daha yaklaştırıyor...

Fakat ne güzel, ne kendine mahsus bir koku neşrediyor bu terleyen, nemli kadın vücudü... Tıpkı, sıkı bir yaz yağmurundan sonra, üzerine güneş vurmuş ıslak bir toprak gibi kokuyor vücudü kadının!...

— Peki İrma, gidelim haydi eve!...

Kalkıyorlar. Merdivenlerden çıkıyorlar.

Bulutlu bir gece...

Etrafta kimseler yok...

Bir otomobil bulmak üzere caddeye çıktıkları sırada, kapının önünde kibrit ve sigara satan bir ihtiyara rastlıyorlar. Sakalı birbirine karışmış, saçları darmadağınık, perişan bir ihtiyar...

Ayaklarını sürüyerek ve inildeyerek, yanlarına yaklaşıyor ihtiyar...

— Ne olur beyim, bir sigara alsanıza, diyor.

Ve bir paket sigara uzatıyor.

Adam, sıkı sıkı kollarına yapışmış sarhoş kadını biraz şöyle serbest bırakarak elini cebine sokuyor, bir miktar bozukluk para çıkarıp ihtiyara veriyor, sigarayı alıyor.

O sırada bir taksi de gelip önlerinde durmuştur.

Adam, sarhoş kadını kollarından tutarak, taksiye koyup tam kendisi bineceği sırada, birden silkiniyor.

— Ooo! İrma! Az kalsın unutacaktım bak diyor, hesabı ödemeden kalktık, dur gidip borcumuzu vereyim de geleyim, bekle iki dakika...

Adam, acele adımlarla tekrar geri dönüyor, süratle merdivenlerden iniyor. Ve barın salonuna gireceği yerde sola dönerek, tuvalete doğru yürüyor, kapıyı aralıyor ve içeri giriyor:

İçeride kimseler yoktur.

Hemen cebinden demin aldığı sigara paketini çıkararak, açıyor...

Paketin içinde buruşturulmuş küçük bir kâğıt...

Kâğıdı ışığa doğru uzatıyor ve okuyor:

Genelkurmaydan yarım saat evvel şifre ile alınan emir, aynen aşağıya çıkarılmıştır.

«M.E.T. Istanbul Merkezi Şefi Kurmay Binbaşı Seyfi Hüget'e,

Yarın sabah saat dokuzda Yeşilköy'den kalkacak askerî tayyare ile, Ankara'ya hareket edeceksiniz.

İçtima saat on birdedir.

Mühim ve müstacel bazı hususat müzakere edilecektir.

Hazır bulunmanız emrolunur.

Gner. E. R.»

Adam, büyük bir dikkat ve o nisbette büyük bir soğukkanlılıkla okuduğu bu kâğıdı, büküp cebine koyduktan sonra, yine yürüyüşüne ve esmer yüzüne alâkasız bir ton ve mâna verip, acele acele merdivenlerden yukarı çıkıyor, gidiyor...

Ankara...

Sağdan ve soldan gelen rüzgârları, denizlerin ve dağların gönderdiği fırtınaları, kalesinin granit kayalıkları üzerinde söndürerek, kuvvetinden emin temkinli bir eski zaman hükümdarı gibi, tam bir huzur ve sükûn içinde, ufuklardan başını kaldırmış, hür Anadolu yaylalarını seyre dalan Ankara, bugün yine korkusuz ve heyecansız, güneşli bir sonbahar gününün saadetini yaşamağa hazırlanıyor...

Sabahın ilk saatleri olmasına rağmen asfalt caddeler, ağaçlıklı bulvarlar, işlerine ve mekteplerine giden kadın erkek, genç ihtiyar, gülen neşelenen insanlarla dolu...

Dünya, birbirinin malına, birbirinin ırzına göz koymuş, ihtirastan beyinleri tutuşan, doymak bilmez bazı çılgın insanların ateşlediği bir cehennemle yer yer, semt semt yanarken, Türk vatanının başşehrinde Türk çocukları, dudaklarında zafer türküleri, şarkılar söyliyerek, şen ve mesut işlerinin başına gidiyorlar...

Kimseden birşey istemiyoruz. Kimseye birşey vermeyeceğiz... Şerefli insanlar olarak yaşayacak, şerefli insanlar olarak öleceğiz.

Genelkurmay Başkanlığının muhteşem binası önündeyiz şimdi...

Icap ettiği zaman Türk ırzını, Türk namusunu ve Türk vatanını koruyacakların sevk ve idaresini üzerine alacak olan bu heybetli bina, hür Anadolu yaylalarına doğru kanatlarını açmış, mağrur bir kartala benziyor.

Kapılarından içeri giriyoruz işte...

Sayısız koridorlar... Sayısız odalar... Ve üzerinde şifreli bir çok harfler, kelimeler sıralanan sayısız salonlar...

Kapılar sessizce açılıp kapanıyor, koridorlarda üniformalı birçok insanlar, sessizce yürüyüp gidiyor, oda-

lardan odalara, telefonlardan telefonlara sessizce emirler veriliyor...

Burada her iş, herşey sessizlik içinde yapılıyor... Sessizlik, gösterişsizlik herşeye hâkim...

Gürültü etmeden, iz bırakmadan, hâdise çıkarmadan çalışıyorlar, arılar gibi...

Saat tam on...

Dün gece İstanbul'da, Beyoğlu barlarından birinde, satenden siyah elbisesine yapışmış esmer vahşi derisi, iri gözlerini ışığı, bakışının ve yürüyüşünün şehvetli güzelliği ile, herkesin nazarı dikkatini celbeden yabancı bir kadını, kollarının arasına alıp, otomobile koyan o meçhul adamın, şimdi, lâcivert ve sivil bir elbise giymiş, elinde bir çanta, birçok koridorlardan, birbirine açılan salonlardan, nisbeten karanlık dehlizlerden geçtikten sonra, kapısında bir çavuşun nöbet beklediği bir odanın önünde durduğunu görüyoruz.

Ne işi var bu adamın Genelkurmayda ve Genelkurmayın bir başçavuşla beklenen girilmesi yasak bir odasında?...

Yüzü öyle yorgun, rengi öyle sarı ki...

Başçavuşa soruyor:

— İçtima başladı mı?

— Hemen şimdi başladı binbaşım!

— Toplantıya general mi başkanlık ediyor?

— Evet, general başkanlık ediyor binbaşım!...

— Haber ver geldiğimi!...

— Haber vereyim binbaşım!

Başçavuşun kapıyı açıp girmesiyle, çıkması bir oluyor:

— Buyurun binbaşım, sizi bekliyorlar.

Şakaklarının bütün kırışıklıkları ile gülerken, yanaklarının ortaları çukurlaşan, İstanbul barlarında söylendiğine göre, İngilizlere tayyare meydanları inşasında

ortak zengin bir müteahhit, sigara paketindeki küçük buruşuk kâğıda göre de, emrine hususî askeri tayyareler tahsis olunan gizli, sivil bir kurmay binbaşısı...

Oooo!... Ne garip bir benzeyiş...

Dün gece Istanbul'da Alman sarayında, denize bakan küçük odada gördüğümüz manzarayı, bu sabah biraz değişmiş olarak, aynen burada buluyoruz.

Ortada uzun, müstatil bir masa... Masanın etrafında sekiz on sandalya... Ve sandalyelerin üzerinde de, tıpkı Alman sarayında olduğu gibi, yine kıpırdamadan, hareket etmeden dimdik duran sekiz on adam...

Masanın başında, güneşten yanmış yüzü, sert ve derin çizgilerle dolu, keskin bakışlı, kıranta bir adam oturuyor.

Sağda, yaylaya nazır, büyük olmayan siyah perdeli bir pencere, ve solda da, bir geniş masa üzerine konmuş, Ankara ve İstanbul'u gösteren iki kabartma harita...

Ne bir yazı makinesi var, ne bir kâtip, ne bir emirber... Yalnız bu, güneşten yanmış yüzü sert ve derin çizgilerle dolu kıranta adamla, sandalyelerin üzerinde put gibi hareketsiz duran diğer adamlar...

Hepsi sivildir.

Masada yalnız boş kalmış bir sandalye görünüyor.

Kapıdan içeri giren adam, topuklarını birbirine vurarak, askerce bir selâm veriyor.

— Aldığım şifre üzerine tayyare ile şimdi İstanbul'dan geldim generalim. Emirlerinize muntazırım.

Güneşten yanmış yüzü sert çizgilerle dolu kıranta adam, vücudünün hiçbir yerini harekete getirmeden, şöyle alâkasız kaşlarını kaldırıyor:

— Evet biz çağırttık sizi binbaşı, diyor mühim ve müstacel görüşecek işlerimiz var.

O da, Alman sarayındaki masanın başında oturan

gibi, sert, kesik cümlelerle konuşuyor, keskin ve dik bakışlarla bakıyor.

— Yerinizi işgal ediniz!

İstanbul'dan gelen adam, derhal gidip sandalyeye oturuyor. General o zaman, önündeki kâğıtları şöyle bir karıştırdıktan sonra, yine aynı ciddiyeti ifade eden bir hareketle, başını kaldırarak:

— Arkadaşlar diyor, iki hafta evvel İsviçre, ve üç gün evvel de Italya'daki gizli teşkilâtımız, Almanların memleketimiz aleyhine bir hareket hazırlıklarına dair şayanı dikkat bazı alâmetlerin mevcut olduğunu bildirdiler. Bu haber dün gece, müttefikimiz İngiltere hükûmetinin Entelijans Servisi tarafından teyit edildi. İngilizler de, Almanların memleketimiz aleyhinde bazı şüpheli hazırlıklarda bulunduklarını ve hattâ bir miktar S. D. mensuplarının, Türkiye'ye sokulmasına teşebbüs edeceklerini bildirdiler.

İsviçre'deki gizli teşkilâtımız aldığı malûmata göre, Alman kamplarından birinde, bir takım S. D. mensuplarına Türkiye hakkında malûmat veriliyor ve bazı haritalar dağıtılıyormuş. Teşkilât, bu malûmatı aynı kamptan nasılsa kaçmağa muvaffak olan bir İsviçreli Yahudiden öğrenmiş!

İtalya'daki ajanlarımız da, Çekoslovakya'da yapılan harekette temayüz etmiş olan üç S.S. subayının, Türkiye'ye gönderilmek üzere Berlin'e çağrıldıklarını tesbite muvaffak olmuşlardır.

Biz bu malûmatı toplayarak bir neticeye doğru gitmeğe hazırlanırken, -önünüzde şimdi alenen söylemekten zevk ve iftihar duyarım- arkadaşınız, İstanbul'daki gizli teşkilâtımızın şefi Binbaşı Seyfi Bey de, yaptığı çok mühim bir istihbarla, büsbütün şüphelerimizin teyit ve düşündüklerimizin doğru olduğunu meydana çıkardı. Seyfi Bey, Norveç sefarethanesinde kâtiplik eden...

General bir an susuyor. Elini şakaklarının üzerine koyarak, yüzünü buruşturuyor. Sonra, kalbi, komutanı tarafından takdir edildiği için zaptedilmez heyecanlarla dolu, Binbaşıya doğru dönüyor:

— Neydi o kadının ismi Seyfi Bey, diyor, unuttum.

Binbaşı derhal yerinden fırlıyor:

— İrma, generalim diyor.

— Ha, tamam İrma... İşte bu kadın vasıtasiyle, bir gece Parkotelde, memleketimize Hans namı müstearı altında, Alman mektebinde jimnastik hocalığı yapmak üzere giren adamın, Peşte ateşemiliter muavini Yüzbaşı Ludvig Kolman olduğu öğrenilmiş, ve bu suretle ajanlarımız tarafından verilen ve müttefikimiz İngilizlerce de teyid edilen, memleketimize gizli Alman teşkilâtına mensup ajanlarla, S.D. lerin sokulmasına teşebbüs edildiği haberi, tahakkuk etmiştir. Keza, yine İstanbul gizli teşkilâtımız, geçenlerde «Sofya» ismini taşıyan Alman bandıralı vapurdan gizlice çıkarılan sandıkların, evvelâ bir Alman şirketi ardiyesine, bir saat sonra oradan alınarak, bir Alman elektrik mağazasına, ve oradan da, hava kararınca Alman hastanesine naklolunduğunu tesbit etmiştir. Bu sandıklarda hiç şüphe yok ki, ya alıcı verici telsiz cihazları veyahut da, memlekete peyderpey ithal edilecek gizli kuvvetlere ait makinelitüfek, bomba, tabanca gibi hafif silâhlar mevcuttur. Bu kuvvetli istihbarat bize şunu gösteriyor: Almanlar filhakika esaslı bir şekilde işe girişmiş bulunmaktadırlar.

General bir an susuyor. Gözlerini karşıda bir noktaya dikerek, düşünüyor. Sonra birden sert bir eda ile:

— Almanların bu teşebbüsten gayesi ne olabilir diyor? Genelkurmay iki ihtimal düşünüyor. Ya doğrudan doğruya bize saldırmağa karar vermişlerdir. Harple beraber, dahilde silâhlı bir beşinci kol hareketi ha-

zırlıyorlar, veyahut da, Çekoslovakya'da yaptıkları gibi, âni bir baskınla idareyi ele geçirerek, bir Quisling hükûmeti kurmağa teşebbüs edeceklerdir. Genelkurmay, daha çok ikinci ihtimal üzerinde duruyor.

General, soluk dudaklarını, parmaklarının arasına alarak, acı acı gülüyor.

— Fakat Almanlar böyle bir harekete, memleketi gangsterler gibi bir baskınla zaptetmeğe teşebbüs ettikleri takdirde, bu teşebbüsten birkaç dakika sonra hepsi, makinelitüfeklerimizin önünde can vererek, Türkiye'nin Çekoslovakya olmadığını acı, ama pek acı bir şekilde öğreneceklerdir. Bundan zerre kadar şüphemiz olmadığı gibi, korku ve endişemiz de yoktur. Fakat...

General yine susuyor. Asabî, kemikli parmaklarını, beyazı, siyahından çok saçlarının arasına götürerek, şakaklarını sıkıyor.

— Ama biz bunu istemiyoruz diyor. Almanların bu teşebbüse girişmelerini ve bu teşebbüsün Almanlar tarafından mevkii fiile konmasını katiyen arzu etmiyoruz.

Üstü pürtüklü, kanı kaçmış dudaklarını, tekrar parmaklarının arasına alıyor.

— Yani demek istiyorum ki, diyor, bu teşebbüs yapılmamalıdır. Yapıldığı takdirde, Almanlarla harbe tutuşmuş olacağız. Çünkü bu hâdise, Almanya'nın bilfiil bizimle çarpışmaya girişmesi demek olacaktır. Halbuki gayemiz, mümkün olduğu kadar bu harbe geç girmek ve bundan istifade ederek, müttefiklerimizin yardımını daha geniş bir sahada temine çalışmak suretiyle, noksanlarımızı tamamlayıp, müdafaa sistemimizi arzu edilen bir hale getirmektir.

General alnının üstünü, yanaklarının uçlarını kırışıklarla doldurarak, gurur ve vakarla dudaklarını büküyor:

— Yoksa, diyor; şimdi birliklerimize emretsek; ay-

lardanberi, binbir emekle gizli gizli taşıyarak, nereye getirip sakladıklarını gözümüzle gördüğümüz zavallı silâhlarını ateşe verir, açlıktan benizleri solmuş biçare ajanlarını, on dakika içinde, makinelitüfeklerimizin önünde dizerek, iskambil kâğıtlarının nasıl yıkıldıklarını zevkle seyre dalabilirdik. Fakat yapmıyoruz. Çıbanın başını biz koparmak niyetinde değiliz!... Işte onun içindir ki, bugünden itibaren deniz, kara ve hava yollarımızı, Alman silâh ve ajanlarına karşı kapıyoruz. Sert bir bîtaraflık takip etmeğe karar verdik. Yani, her ne nam ve şekilde olursa olsun bu birkaç ay, Almanların memleketimize girmesine, ticari eşya namı altında bir takım gizli sandıkların İstanbul ve İzmir gibi limanlarımıza çıkmasına müsaade etmiyeceğiz. Ikinci bir emre kadar vize verilmemesi de, Alman, Macar, Bulgar ve İtalyan sefarethanelerimize bildirilmiştir. Bu suretle Almanlar, normal kanallardan memlekete harp silâhları ve ajan gönderemeyince, binnetice gizli yollara müracaata mecbur kalacaklardır. Bu takdirde iki ihtimal vardır. Ya havadan paraşütle gizlice inebilirler, yahut denizden gelerek, gizli vasıtalarla karaya çıkmağa teşebbüs ederler. Havadan ineceklerini tahmin etmiyoruz. Çok güçtür. Olsa olsa denizden geleceklerdir.

General o sırada, etrafı buruşmuş kapaklarının arasında pırıl pırıl yanan gözlerini, İstanbul'dan tayyare ile gelen Binbaşının gözlerine götürüyor:

— İşte siz bu gizli deniz yollarını kapayacaksınız binbaşı, diyor! Bu işin ağırlık merkezi, ağırlığı, yine sizin omuzlarınıza yükleniyor. Genelkurmay, donanma komutanlığına emir vermiştir. Doğrudan doğruya filotillâ komutanlığı ile temas ederek, her türlü yardım ve vasıtalardan istifade edeceksiniz.

General bir an duruyor. Sonra yüzünü buruşturarak:

— Sizden bir şey daha istiyorum binbaşı, diyor.

— Emredin generalim!

— Şu Alman hastahanesinin esrarını halletmek zamanının da artık geldiğine kani bulunuyoruz. Burada gizli bir silâh deposu ile, bir miktar Alman ajanının mevcut olduğu şüpheye mahal kalmıyacak şekilde anlaşılmıştır. Beyoğlu'nun ortasında böyle bir Alman kışlası ile mühimmat deposunun, daha bir müddet faaliyette bulunmasını muvafık görmüyoruz. Kaldıracağız kışlayı oradan!...

Sesi büsbütün sertleşiyor generalin...

— Onun için İstanbul'a ayak basar basmaz, bizzat bu işle meşgul olarak, hastanenin faaliyeti hakkında bana mufassal bir rapor göndereceksiniz!...

— Başüstüne generalim!...

— Sizi bu sabah getiren tayyare, saat ikide tekrar alıp Istanbul'a götürecektir. Hemen bu akşam işe başlamanızı istiyorum.

— Başüstüne generalim!

General ayağa kalkıyor.

Derhal masanın etrafındakiler de kalkıyorlar.

— Işte arkadaşlar, diyor, vaziyet bundan ibarettir. Şimdi kumandanız altında bulunan teşkilâtımız elemanları ile, daha sıkı, daha müteyakkız bir faaliyet sarfetmeniz lâzım gelmektedir. Daima tetikte olacak, daima bir düşman hareketi başlayacakmış gibi, vazifeniz başında bulunacaksınız!...

— Almanlar, Ankara Ekspresini hareket ettiremiyeceklerdir. Ona emin olabilirler diyor! İcabeden talimat bilâhare verilecektir size! Bugünlük bu kadar... Toplantıyı kapıyorum!

Masanın etrafında bulunanlar, topuklarını birbirine vurarak, ve başları ile askerce sert bir selâm vererek, odadan çıkıp gidiyorlar.

İki gün sonra...

İstanbul'dayız yine...

Sultanahmet camiinin arkasında, boş bir yangın arsasına yapılmış, etrafı açık, beton bir evin içinde bulunuyoruz şimdi...

Ahırkapı üstünden bütün Marmara'yı gören bir ev,

Odalarda mobilya namına, uzun, kısa, yuvarlak bir sürü masayla, sandalyelerden başka bir şey yok...

Masaların üzerinde, örümcek ağları gibi, ayaklarını duvarlara, duvarlardan pencere kenarlarına yaymış, kendi kendine işleyen, vızıltılar çıkaran bir takım garip âletler görülüyor...

Alıcı verici telsiz cihazları... Radyo makineleri... Telefonlar... Ve cinsini, nevini bilmediğimiz daha bir sürü elektrikle işler âletler...

Burası gizli teşkilâtın, İstanbul şubesine bağlı, hususî bir bürosudur.

Anlaşılan alâkayı celbetmesin ve bilhassa yabancıların dikkatini çekmesin diye, İstanbul'un kuytu bir köşesine sığınmış olacaklar...

Tanımadığımız, yüzlerini bile bir defa görmediğimiz bir takım adamlar, odalardan odalara, masalardan masalara dolaşıp duruyorlar...

Aralarında kadınlar da var...

Şimdi kısa bir telefon muhaveresi dinliyoruz...

Bir adam, mütemadiyen telefonu açıp kapayarak, ısrarla bir yeri arıyor.

— Allo... Allo...

Nihayet hafif bir ses cevap veriyor:

— Evet, kimi istiyorsunuz?

— Siz misiniz binbaşım?

— Benim, söyleyin ne var?

— Alman hastanesi hakkında emir buyurduğunuz plân, aynen hazırlandı efendim!

— Adnan ile İhsan yatırıldı mı hastahaneye?

— Evet efendim. Dün öğleden sonra yatırdık. Ve sizin için de, iki yataklı bir oda ayırttık. Bu geceden itibaren emrinize âmadedir oda!...

— Kadının vaziyeti nasıl?

— Akşama sabaha doğuracak gibidir. Sancısı tutar tutmaz, derhal hastahaneye nakledeceğiz.

— Fakat ben daha bu kadının yüzünü bile görmedim. Muvaffak olabilecek mi acaba? Sakın şüphe uyandırmasın!

— Lâzım gelen talimat verilmiştir. Yapacağı işin aynı zamanda vatanî bir hizmet oluşu, onu büsbütün heyecanlandırıyor. Lise tahsili görmüş bir genç hanımdır! Vazifesinde muvaffak olacağından eminiz efendim. Yalnız...

— Ne yalnız?

— Belki bu gece doğurması ihtimali vardır da kadının... Sizi bu takdirde nerede bulabileceğimizi düşünüyoruz efendim!

— Bu gece mi? Ben de bu gece yemeği Parkotel'de yiyeceğim... Ve sonra, doğruca eve döner, beklerim... Icap ettiği zaman beni ya Parkotel'de, ya evde bulursunuz!...

— Başüstüne binbaşım!„

— O son defa trenle Berlin'den gelen üç Alman ile, Istanbul'dan transit geçeceğini söyliyen Rus gazetecisini, takip ediyorsunuz değil mi?

— Adım adım efendim! Maamafih iki gündür, Almanların Tötonya kulübünden çıktıkları yok, Rus ise, Boğaz'daki sefarethane binası ile, Babıâli caddesi arasında mekik dokuyor.

— Peki, peşini bırakmayın sakın.

— Bırakmıyoruz efendim.

Telefon kapanıyor...

Gece...

Saat on...

Parkotel'deyiz...

Ekim ayının ilk günleri olmasına rağmen hava o kadar güzel, gece o kadar ılık ki, âdeta bir yaz akşamında dansediliyormuş gibi, birbirine sarılmış dönenlerin alınlarında, küçük ter damlacıkları parlıyor...

Ağır ağır devam eden bir müzik...

Tavanlardan dökülen ışıklar...

Ve gittikçe serinliyerek, esmeğe başlayan bir sonbahar rüzgârı...

Salonun açık pencerelerinden giren bu serin rüzgârlara eteklerinin uçlarını kaptırmış dönen çiftler arasında, işte yine Binbaşı Seyfi ile, gece barda kendisiyle beraber olan o genç kadını görüyoruz.

Kadın yine, bir akşam yağmurundan sonra, üzerine güneş vurmuş ıslak bir toprak gibi kokan, her tarafı şehvet dolu dişi ve sıcak vücudünü mümkün olduğu kadar büyük bir cömertlikle, Seyfi'nin kollarına bırakmış ve yine zarif parmaklarının arasına, binbaşının kulaklarının yumuşaklarını almış, gözleri yumulu, dudakları nemli, burun kapakları ihtirasla titreşe titreşe dönüyor... Dönüyor...

Kadın, ışıklar altında tel tel, yer yer parlayan uçları kıvrık uzun kirpiklerini bir an aralıyarak, arzu ve korkunun karıştığı bir heyecanla, dansettiği adamın yüzüne bakıyor. Fakat öyle tatlı bakıyor ki...

— Oh mein lieber (oh sevgilim), seni ne kadar istiyorum ve senden ne kadar korkuyorum bilsen!

Yarı kapalı gözlerini, adamın siyaha kaçan koyu elâ gözlerine götürüyor.

— Benim güzel sevgilim, eşi olmayan kudretli, mağrur dostum benim!... Bir kadın seni tanıdıktan, seninle

kaldıktan sonra, artık bir daha senden ayrılamaz!... Sen tanılıp da bırakılamayan, sevilip de terkedilemeyen erkeklerdensin! Ne olur, Istanbul'da kaldığım müddetçe bari, beni ihmal etme Seyfi! Takılıp peşinden gelmesem, gölgen gibi seni takip etmesem aramıyacak, sormıyacaksın bile!

Binbaşı, derisi kalın erkek dudaklarını bükerek, alâkasızca gülüyor ve başını kaldırıyor:

— Bu gece sarhoş da değilsin İrma diyor, ne oluyor yine sana bilmem ki...

Onun, tavandan dökülen ışıklar altında üzerine mehtap vurmuş bir gece aydınlığı ile dalgalanan siyah, fakat parıltılı saçlarını, göğsünden uzaklaştırmak için, vücudünü biraz geri çekiyor. Yüzünü, kadının yüzünden ayırıyor.

Kadın o zaman, gözlerini yine ısrarla adamın gözlerine götürüyor.

— Bana pek haşin muamele ediyorsun Seyfi! diyor. Unutma ki, seven kadınlar biraz da, henüz sahibine alışmamış nazlı kedilere benzerler. Ne korkutmalı ne de çok kaba davranılmalıdır onlara!... Biz memleketimizde, erkeklerden böyle muamele görmeğe hiç alışmamışızdır. Etme, kırma beni Seyfi... Şaşıyorum vallahi nasıl hareket edeceğimi?

Binbaşı, yanaklarının ortasını çukurlaştırarak gülüyor.

— Peki amma İrma diyor, ben ne yaptım şimdi sana rica ederim! Niçin beni böyle acı acı tenkit ediyorsun?... Yoksa, boynuna sarılıp şimdi, dudaklarından seni öpmemi mi bekliyorsun burada?

— Elbette, dudaklarımdan öpmeni, beni sevmeni, istemeni bekliyorum! Senden beklediğim ve istediğim başka ne var zaten!

— Herkesin içinde öyle mi?

— Tabiî, ne olur?!

— Ha, işte bizim memleketimizde de, bu âdet yoktur. Biz herkesin içinde bir kadını öpmeyiz. İbadet de, sevmek de gizlidir bizde!... Eğer bir kadını öpecek, sevecek isek, onu kimsenin görmiyeceği, kimsenin bizimle meşgul olmayacağı bir yere götürür, orada severiz.

— O halde haydi al beni evine götür. Orada sev beni! Kollarının arasına atılmak; yanaklarımı, yanaklarının üstünde, gözlerimi gözlerinin içinde tutarak, yanında uzanmak, oturmak, sahibi ile oynaşmak isteyen sırnaşık bir kedi gibi, ayaklarının arasında dolaşmak, ezilmek, hırpalanmak ihtiyacını duyuyorum. Haydi al beni götür diyorum evine!...

— İrma, yalnız olmadığımızı, bu gece Mister Klark ile aynı masada bulunduğumuzu unutuyorsun galiba?!..

— Zarar yok, atlatırız onu!...

Kadın hiddetle gözlerini çevirerek, masalarında yalnız başına oturan bir adama bakıyor...

— Bu gece nereden başımıza belâ oldu bu İngiliz de bilmem ki diyor!

— Irma, başımıza belâ olduğunu sölyediğin İngilizin, aynı zamanda işimin ortağı olduğunu hatırından çıkarmamanı tavsiye ederim. Sonra hem de...

Müzik susuyor...

Dansedenler yerlerine dönüyorlar.

Onlar da yavaş yavaş yürüyerek, İngiliz dedikleri adamın yalnız başına oturduğu masaya geliyorlar.

İngiliz hürmetle ayağa kalkıp, kadının sandalyesini düzeltiyor. Ve sonra, kır bıyıklarının altında yer yer çatlamış kansız dudaklarını bükerek, gülüyor. İyi olmayan bir fransızca ile:

— Çok güzel dansediyorsunuz Matmazel diyor, insan uzaktan sizi seyrederken âdeta heyecana düşüyor.

— Mersi Mösyö Klark, nezaket gösteriyorsunuz!...

Kadın bunu, o kadar soğuk, kırışıksız yüzü, o kadar çok çizgilerle dolu söylüyor ki, İngiliz âdeta fazla konuşmaga korkuyor ve susuyor.

Yemeklerine devam ediyorlar.

Bu arada Seyfi şöyle bir an başını kaldırıp İrma'ya bakıyor.

Daha çok lâciverde kaçan siyah renk ince bir elbise altında, uçlarının şekli ve rengi bile iyiden iyiye farkedilen göğsü, saçlarının arasından geçip yüzüne dökülen gölgelerle katılaşıp tunçlaşan esmer yanaklarının esrar dolu manzarası, insanın gözlerini gayri ihtiyarî ona doğru götürüyor.

— Bu gece yine çok güzelsin Irma! diyor, dikkat ediyorum da güzelliğini sen, biraz da iyi giyinmene borçlusun gibi geliyor bana! Cüretkâr, fakat kendinden emin bir zevkle giyiniyorsun!

Genç kız, her kımıldanışında yalnız ihtiras, yalnız arzu telkin eden etleri kalın dudaklarını gururla bükerek, «bir kadın hakkında söylenen dedikoduları dinleyen başka bir kadın merak ve heyecanı ile», Seyfi'nin yüzüne bakıyor:

— Ne zamandanberi erkekler diyor, kadın giyinişlerinin inceliğini farketmeğe başladılar.

Omuzlarını lâkayt kaldırıyor:

— Erkekler, kadın tuvaletinden anlamazlar.

İngiliz hemen atılıyor:

— Doğrudur Matmazel, diyor, hakkınız var, erkekler sahiden kadın tuvaletinden anlamazlar. Yalnız görüp beğenirler. Güzel olmayan kadınların, güzelliklerini bulup keşfettikleri gibi...

Tam bu sırada, müzik yeniden başlıyor.

— Haydi Irma, Mister Klark ile dansa kalk da, seni ben de şöyle bir uzaktan seyretmek imkânını bulayım!.. Bakalım hakikaten arkadaşımın dediği doğru mu, insanı heyecana getiriyor musun dansederken?

Kalkıyorlar.

Güzel bir müzik...

Karartılmış bir salon...

Ve birbirlerine sarılmış dönen çiftler...

Saat on bire geliyor!

Birdenbire İrma'nın İngilizin kollarından ayrılarak, telâşla masaya doğru geldiğini görüyoruz. Koşuyor âdeta kız!

Seyfi o sırada, hiddetle yerinden kalkıyor.

— Ne oldu yine İrma diyor, neden dansı yarıda bıraktın?

Kız cevap vermiyor. Heyecan içindedir. Hemen sandalyeyi çekiyor.

— Dur Seyfi diyor, bağırma rica ederim!

O aralık, İngiliz de geliyor. Oturuyorlar hepsi...

Kız hemen İngilize dönüyor:

— Affedersiniz Mister Klark diyor, dansı yarıda bıraktım. Nefret ettiğim, sevmediğim bir adamın yüzünü gördüm de... Yoksa...

Seyfi hemen atılıyor.

— Kimin yüzünü gördün İrma diyor, kimden bahsediyorsunuz?

Kız, korkuyla başını kapının tarafına çeviriyor.

— Bak diyor, şu aynanın yanındaki masada oturana!...

İngilizle Seyfi, yan gözle, kızın söylediği tarafa bakıyorlar. Ve bakmaları ile beraber, her ikisinin de göz göze gelmeleri bir oluyor. Fakat ne İngiliz bir şey söylüyor, ne de Seyfi...

Birkaç saniye geçiyor böyle...

Seyfi kıza dönüyor, gayet alâkasız bir eda ile:

— Şu Alman mektebindeki jimnastik hocası değil mi o adam, diyor?

— Evet, Alman mektebindeki jimnastik hocası.

Kızın dudakları üzerinde küçük ter damlacıkları parlamaktadır.

— İstanbul'da jimnastik hocası, Peşte'de Alman Ataşemiliteri, Moskova'da da...

Susuyor, ve birden ellerini uzatarak, Seyfi'nin bileklerini terleyen avuçlarının içine alıyor.

— Ne olur diyor, Seyfi gidelim buradan!

— Fakat anlıyamıyorum bir türlü İrma! Niçin korkuyorsun bu adamdan bu kadar? Geçen sefer de...

Seyfi'nin sözünü kesiyor kız! Konuşmasına müsaade etmiyor.

— Rica ederim birşey sorma bana Seyfi! diyor. Yalnız sana yalvarırım, beni al, buradan götür. Durmak istemiyorum. Nefret ediyorum bu adamın yüzünü görmekten!

Ve hemen sandalyeden kalkıyor.

Seyfi o zaman, ister istemez İngiliz'e dönerek:

— Müsaadenizi rica edeceğim Mister Klark diyor, görüyorsunuz ya, yapılacak iş yok. Gitmeğe mecburum.

İngiliz, tam mensup olduğu millete mahsus bir soğukkanlılık ve alâkasızlıkla, masadan kalkıyor:

— Üzülmeyiniz Seyfi Bey diyor, götürünüz Matmazeli!

Sonra bir an, kapaklarının arasında, kirpiksiz gibi duran açık renk gözlerini kırparak, binbaşının yüzüne bakıyor:

— Kadın kaprisi ne yapalım diyor, dünyanın her yerinde kadınlar, birbirlerine benzerler.

Selâmlaşarak ayrılıyor ve masaların arkasından dönüp, otelin kapısından dışarı çıkıyorlar.

Bir yaz gecesi gibi, gökyüzü yıldızlarla dolu...

Tek bir bulut yok semada...

Hafif, fakat serin bir rüzgâr esiyor.

Gece yarısına bir saat var.

Ayazpaşa asfaltından, Taksim meydanına doğru yürümeğe başlıyorlar.

— Söyle bana İrma, bu Alman ile arandaki alâkanın derece ve mahiyeti nedir, niçin korkuyorsun bu adamdan bu kadar?...

Kadın iki eli ile Seyfi'nin kollarına sarılmış, başını onun omuzlarının üstüne koymuş, öyle gidiyor...

— Bana birşey sorma rica ederim Seyfi diyor.

— Amma...

— Yalvarırım sorguya çekme beni! Bu tamamiyle şahsıma ait hususî bir hikâyedir. Geçti artık. Unutalım bu meş'um Alman'ı!

Adamın bileklerini iki avucunun arasına alarak tazyik ediyor. Ve sonra bu kemikli, adalesiz, ince erkek ellerini, dudaklarına götürüp öpüyor.

— Hem, ne yapacaksın canım, benim mazimi öğrenip de diyor, mazim benim, binbir macera, binbir hikâyelerle doludur. Ömrümün geçen senelerini öğrenmek sana hiçbir zevk vermez. Şimdiyi yaşıyalım asıl! Bugünün saadetlerinden, içinde bulunduğumuz dakikaların zevklerinden istifade edelim. Dünya bak, bir cehennem gibi yer yer yanıyor. Harp bu! Bugün burada isek, yarın nerede olacağımızı kimse bilemez.

Birdenbire gözlerini kaldırıp, adamın gözlerinin içine bakıyor:

— Beni evine götürüyorsun değil mi Seyfi diyor? Bu geceyi beraber geçireceğiz seninle...

Esen rüzgâr, düz siyah saçlarının uçlarını kaldırırken, gecenin bütün aydınlığı da, yaprakların arasından süzülerek, gözbebeklerinin üstüne iniyor.

— Oh, bu gece seninle kalmayı ne kadar arzu ediyorum bilsen Seyfi diyor!... Gözlerimi yumarak, başımı bükerek, her türlü mukavemetten mahrum, vücudümü kollarının arasına teslim etmek için çıldırıyor, çırpınıyorum âdeta şimdi! İnan bana, seni tasavvur edemiyeceğin kadar büyük bir aşkla seviyorum Seyfi!

— İyi ama bu gece bize gidemeyiz İrma! Mühim bir işim var, çıkacağım.

— Gece ne işin olabilir senin? Niçin çıkacaksın ve nereye gideceksin gece yarısı?

Başını tekrar onun omuzlarına koyuyor. Ellerini yine avuçlarının içine alıyor:

— Anlıyorum Seyfi diyor. Bütün bir geceyi bir kadınla geçirmekten hoşlanmadığın için, beni atlatmak is-

tiyorsun yine!... Zararı yok, sabaha kadar kalmam sende!... Beni tekrar evime getirir bırakırsın!... Alıştım zaten bu ıstıraba!... Haydi gidelim, bir iki saat kalır dönerim!...

— Zor oluyor sonra, İrma, sabaha karşı...

Kadın adamın sözünü kesiyor:

— Zor kolay, dinlemem Seyfi, seni bırakamam, elimden kurtulamazsın bu gece!

Adam çaresiz kabul ediyor. Taksim meydanından Talimhane'ye doğru dönerek, oradaki sokaklardan birine giriyor ve beş altı adım yürüdükten sonra, bir apartmanın önünde duruyorlar.

Seyfi cebinden bir anahtar çıkarıyor, apartmanın kapısını açıyor.

Merdivenlerden çıkmağa başlıyorlar.

Üçüncü kat...

Bir kapının önünde duruyorlar yine...

Burası Seyfi'nin oturduğu dairedir:

Üç dört odadan mürekkep küçük, fakat her türlü konforu olan bir apartman...

Yine anahtarla kapıyı açarak içeri giriyorlar.

Kadın derhal ilerliyor. Sağ taraftaki elektrik düğmesini çeviriyor.

Anlaşılan daha evvelden buraya gelmiş olacak.

Etraf aydınlanıyor:

Genişçe bir salonun içindeyiz şimdi.

Sağda, köşede, bir yazı masası ve telefon... Solda, kenara çekilmiş büyük bir divan ve üstünde yastıklar. Yerde kıymetli birkaç halı... Duvarda tablolar... Ve pencerelerde, koyu renk kadife perdelerle, perdelerin renginde rahat, geniş koltuklar...

Kalorifer borularından çıkan buğularla ılanmış sıcak bir hava, bu perdeleri kapalı, yastıkları buruşuk, duvarları tablolarla süslü salonu, yavaş yavaş dolduruyor...

Divanın yanında küçük bir masa ve üzerinde bir vazo var.

Vazo, ince bir kadın eli ile işlenmiş, beyaz oymalı bir örtünün üzerindedir.

İçine vazonun, yaprakları kırmızı gül demetleri koymuşlar! Bu yaprakları kırmızı gül demetleri solmuş ta, şimdi birer birer örtüye dökülüyor.

Seyfi ile kadın salona giriyorlar...

Kadın, bir an hareketsiz, sessiz, konuşmadan öyle duruyor. Sonra, hiçbir şey söylemeden, bir tek arzu göstermeden, ağır adımlarla pencerelere doğru gidiyor ve perdeleri açıyor.

O zaman, sokak lâmbalarının fanuşları üzerinden titreşen sarı, bozuk dumanlı bir kaç ziya kırıntısı, pencerelerden içeri giriyor...

Yine bir hareket yapmıyor. Yine bir arzu göstermiyor. Yalnız geriye dönüyor, Seyfi'nin durduğu yere kadar geliyor. Ve sonra birden, sol eli ile elektrik düğmesini çevirip odayı karanlığa gömerken, serbest kalan sağ eli ile de, Seyfi'nin bileklerini yakalayıp, onu solda, kenara çekilmiş, yastıkları buruşuk divanın bulunduğu yere doğru götürüyor...

O vakit, sokak lâmbalarının fanusları üzerinde titreşen buğulu ışıkların, kadının siyah saçları arasına girdiğini ve koyu renk perdelerin gölgelerini de alıp, ağır ağır kararmış gözbebeklerine indiğini görüyoruz...

Yine tek bir kelime söylemiyor ve yine tek bir istekte bulunmuyor. Yalnız, ayaklarının ucuna basarak, vücudünü biraz daha yukarı kaldırıp, dünyanın en lezzetli meyvasının tadını, en yakıcı alevinin ateşini taşıyan etleri kalın dişi dudaklarını, adamın dudaklarına uzatıyor. Ve nihayet, bir kadının yapabileceği en büyük cömertlikle, kendisini sevdiği adama vermek için, cansız, gözleri kapalı, başı arkaya atılmış, öyle duruyor...

Yuvarlanıyorlar divanın üzerine...

★

Gece...

Saat iki...

Aynı sessizlik... Aynı karanlık... Aynı salon...

Perdeler, halılar, vazolar... Ve vazoların kristallerinden birer birer örtüye dökülen gül yaprakları ile, sol taraftaki divanın somyaları üzerine elbiseleri ile serilmiş yatan, aynı insanlar...

Çıt çıkmıyor. En küçük bir ses bile yok...

Uzun dakikalar, saniyeler geçiyor böyle...

Bir an...

Telefon çalıyor şimdi...

Zamansız öten kötü bir horoz gibi, madenî bir sesle ve ısrarla, odanın karanlık duvarları üzerinde çınlamalar bırakarak, habire haykırıp duran telefon, susmuyor bir türlü...

Bir aralık divanın somyaları üzerinde bir hareket oluyor. Elbiseleri ile kendini olduğu gibi örtülerin üzerine atan ve attığı yerde serilip kalan gölgelerden bir tanesinin, yavaşça hareket ettiğini ve kollarını iki tarafa kaldırarak, telefonun bulunduğu masaya doğru yürüdüğünü görüyoruz.

Nihayet makineyi bulup kulağına getirebiliyor.

Karanlıklar içinde kısa bir muhavere...

— Dinliyoruz:

— Allo, allo! Evet, benim! Söyle, ne istiyorsun?

— Binbaşım, kadın doğurmak üzeredir. Sancıları başladı. Derhal hastahaneye kaldırmak lâzım geliyor. Emrinizi bekliyorum.

— Ne diyorsun, hemen şimdi mi hastahaneye kaldırmak lâzım geliyor?

— Evet, hemen şimdi!... Ebe birkaç saate kadar çocuğunu dünyaya getirmesi ihtimali olduğunu söylüyor.

— Şu halde?...

— Derhal gelmelisiniz binbaşım!

— Derhal dediğin ne vakit?

Muhavere bir an kesiliyor. Sonra yine binbaşının sesi duyuluyor:

— Kadının evi nerede?

— Fatih'te binbaşım!

— O halde sen şimdi çık, beni Fatih Askerlik Şubesinin önünde bekle! Bir otomobile atlayıp geliyorum. Kadını evinden alır, hastahaneye götürürüm.

— Başüstüne binbaşım.

— Hastahaneye telefon ettiniz mi geleceğimizi?

— Hayır, şimdi edeceğim. Emrinizi bekliyordum.

— Sen hemen hastahaneye telefon et, kadını doğurtacak doktor da kim ise, haberdar etsinler onu!

— Emredersiniz binbaşım!

— Bak bakalım saat kaç?

— Tam ikiyi on geçiyor efendim.

Tam üçe yirmi kala oradayım.

— Uçe yirmi kala sizi askerlik şubesinin önünde bekleyeceğim binbaşım!...

— Tamam!...

Telefon kapanıyor.

Makineyi masanın üzerine bıraktıktan sonra, odanın loş karanlığı içinde, elleri ile iki tarafı kollayarak, kapıya doğru yürüyen adam, nihayet elektrik düğmesini bulup çeviriyor. Salonun içi birden, mavi bir abajurdan süzülüp gelen sıcak, dumanlı ışıklarla doluyor.

Lâmbaların yanması, divanın üzerinde bacakları bükülmüş, göğsü açılmış, elbisesi yer yer buruşmuş yatan kadının doğrulmasına sebep oluyor.

Gözlerini açıyor kadın! Yaralı dudaklarında ince bir tebessüm dalgalanıyor:

— Niçin kalktın Seyfi yanımdan diyor? Telefonla ne konuşuyordun?...

Tavandan parkelere inen mavi ışıklar, saçlarının arasına yayılıyor...

Büzülen, buruşan elbisesinin açık bıraktığı çıplak esmer bacaklarını, eteklerinin ucunu çekerek kapıyor. Sonra, pembe tırnaklarla süslü ince parmaklarını, ceketinin yakalarına götürüp, göğsünün üzerinde sağa sola doğru kayan, kaynaşan memelerini zaptetmeğe, örtmeğe uğraşırken, divanın üzerinde birden vücudunu, yana doğru çekiyor.

— Gel yanıma Seyfi diyor!

Kollarını ona uzatıyor:

— Yanıma gel Seyfi! Doyamıyorum bir türlü sana! Yanaklarını avuçlarımın içine alıp, dudaklarından öpmek istiyorum senin!... Yaklaş bana!...

Adam sanki bunlar kendisine söylenmemiş gibi, aynanın önüne doğru yürüyor, dağılan saçları ile, yana kayan kravatını düzeltiyor.

— Haydi Irma diyor, çabuk sen de saçını başını topla da çıkalım. Evine bırakacağım şimdi seni!

Kadın irkiliyor. Hemen divandan atlıyor:

— Gitmem ben evime diyor; üşüyorum, bu gece burada kalacağım.

Binbaşı o zaman, sert ve ters bir bakışla yüzünü kadına çeviriyor:

— Hazırlan diyorum sana İrma! Çıkacağız, anlamıyor musun?

Kız, Seyfi'nin bakışlarından âdeta ürküyor.

— Peki peki diyor, kızma yine rica ederim! Kızınca çok zalim oluyorsun!

— İrma!..

— Hepiniz öylesinizdir zaten!. Türkü de, Fransızı da, İngilizi, Almanı da! Bir defa elinize geçirip muvaffak oldunuz mu, kirli bir mendil gibi fırlatıp atarsınız sonra!... Bütün hüneriniz, kendinizi sevdirene kadardır. Bunu temin edince, hâkim siz kesilirsiniz hemen!... O vakit sadece size, etimizin zevkini vermekten başka bir meziyetimiz kalmaz! Zaman zaman bu ihtiyacı da duymasanız, yüzümüze bile bakmazsınız!

— İrma, çok ayıp! Neler söylüyorsun?... Yemin ederim, mühim bir işim var. Çıkmağa mecbur olmasaydım, seni uykudan kaldırarak, gecenin bu saatinde evine götürmek ister mi idim hiç? İnan bana, çıkmağa mecburdum İrma!

Nihayet uzun uzun münakaşalardan, serzenişlerden, çekişmelerden sonra, Seyfi kadını ikna ediyor.

Giyiniyorlar ve çıkıyorlar...

Dışarıda hâlâ, o üstü, yıldızlarla dolu yaz gecesi devam ediyor...

Sokaklar tenha ve ıssız...

Hiç kimseler yok...

Uzakta, bir bekçi hayaletiyle, kapının önüne bırakılmış bir çöp tenekesini eşeleyen iki üç kedi...

Caddenin başında bir otomobil var.

Otomobile doğru yürüyorlar.

Kadının elleri yine Seyfi'nin kolunda, ve başı omuzlarındadır.

Otomobilin yanına geliyorlar.

Seyfi arabanın kapısını açıyor.

— Seni apartmanına bırakıp geçerim ben!... Haydi bin diyor!...

Şoföre sokağın adresini söylüyorlar.

Otomobil hareket ediyor. Ve ancak, iki dakikalık bir yolculuktan sonra, bir sokağın başında duruyor.

— Şu ilerdeki apartman oğlum!... Oraya götür bizi...

Otomobil tekrar hareket ederek, Seyfi'nin işaret ettiği apartmanın önüne geliyor.

Kadın o zaman, altları çürümüş göz kapaklarının ağırlığına tahammül edemiyormuş gibi yarı kapalı duran yorgun gözlerini kaldırarak, Seyfi'nin yüzüne bakıyor.

Kolları yana bırakılmış, elleri birbirine kenetli, ve başı hareketsiz, bir dakika öyle duruyor...

Sonra, yaralı dudaklarını bükerek, ancak işitebilecek kadar hafif bir sesle:

— Seyfi diyor, sen benim tanıdığım erkeklerin en zalimi, en kabası, en tahammül olunamıyanışın!... Fakat ne yapayım ki ayni zamanda, en çok kendisinden vazgeçilemiyeni, unutulamıyanı, ve bir defa tanıdıktan sonra, bir daha terkedilemiyenisin de!... Söyle bana, gecenin bu saatinde, hangi kadının koynuna girmeğe gidiyorsun yine?

Kız, sevdiği adamın bir başkasına ait olacağını dü-

şünerek, bütün etinde, ruhunda, dünyanın en büyük acılarını duyuyor şimdi...

Yine kolları yana bırakılmış, yine elleri birbirine kenetli, başını kaldırıyor.

Islak gözleri, yarı karanlıkta yer yer parlıyorlar...

— Bütün bunlara rağmen seni yarın bekleyeceğim Seyfi diyor!... Korkma! Aşklarına mâni olmam!... Kullanılıp kirliye atılmış eski bir çamaşır gibi, gelip beni yine böyle, gece yarısı, kapımın önünde bırakır gidersin!...

Artık tek bir kelime söylemiyor.

Gözleri ıslak, dudakları titrek, avuçlarının içi ateşler içinde yanarak arabadan iniyor ve apartmanın ziline basıyor.

Araba da o sırada hareket etmiş ve hemen sokakların arasına karışarak, gözden kaybolup gitmiştir...

Gök, pırıl pırıl yanan yıldızlarla dolu hâlâ...

Tekrar zile basıyor.

Öyle yorgun, öyle bitkin ki, başını kaldıracak hali yok...

Nihayet kapı açılıyor.

O arada, kirpiklerinin ucundan kopup yanaklarının üstüne düşen iki damla yaşı silerek, merdivenlerden çıkmağa başlıyor...

Çıkıyor... Çıkıyor... Çıkıyor...

İşte nihayet bir kapı...

Duruyor kapının önünde...

Burası, sadece içinde bir odasını kiralamış olduğu bir Ermeni madamına ait dairedir.

Madam hâlâ Adadan inmemiş. Yalnız oturuyor.

Anahtarı var. Anahtarını çıkararak, apartmanın kapısını açıyor.

Küçük bir hol ve sonra uzun bir koridor.

Lâmbaları yakmağa bile hacet görmeden, karanlı-

ğa ve yola alışık serbest bir yürüyüşle koridoru geçip, kendisine ait kapının önüne geliyor. Kapı kilitli değildir. Tokmağı çevirip, içeri giriyor. Bir an duruyor eşikte. Sonra elini sağa doğru kaldırarak, elektrik düğmesine dokunuyor.

Oda birdenbire koyu kızıl bir ışıkla doluyor. Güneşin batarken bıraktığı ışık gibi...

Basitçe döşenmiş bir oda...

Eski bir lavabo... Yer yer çökmüş iki koltuk... Modası geçmiş, battal, kocaman bir gardrop... Karyola... Masa... Sandalye... Ve masanın üzerinde almanca bir sürü mecmua...

Elindeki çantayı fırlatıp bir köşeye attıktan sonra; tam, odanın bütün bir tarafını kaplamış duran o battal gardrobun yanına doğru giderken, müthiş bir hâdise oluyor.

Kadın birdenbire bir çığlık koparark, geri geri çekiliyor ve kendini odadan dışarı atmak istiyor. Fakat muvaffak olamıyor.

Akşam Parkotel'de aynanın altındaki masada oturan Almanın, elinde bir tabanca, şimşek süratiyle, gardrobun arkasında gizlendiği yerden çıkarak, kadının bileklerinden yakaladığını ve sonra onu, bir bohça gibi sağ taraftaki demir karyolanın üzerine fırlatıp attığını görüyoruz...

— Nereye gidiyorsun?... Cehennemin kapıları bile senin yüzüne kapalıdır!... Kurtulamazsın artık elimden bu sefer!... Dur yerinde!...

Saçları dikilmiş gözleri yerinden fırlamış, deli gibi bacaklarının üzerinde titreyerek, sarsılarak bakıyor kadına!...

— Aber nein, nein (hayır, hayır), gidemezsin bir yere!... Hesaplaşma saati gelip çattı. Ne bizi satabilirsin artık, ne mukaddes vatanımız Almanya'yı!...

Kadın, hiç kendisinden beklenilmeyen şayanı hayret bir cesaretle, fırlatılıp atıldığı karyoladan şöyle bir başını kaldırarak, gür bir sesle cevap veriyor:

— Almanya vatanım değildir benim!... Ben Macarım ve Yahudiyim!...

— Sus mel'un!... Alman ordularının girdiği her yer, Alman vatanıdır. Senin vatanın ise, olsa olsa, ancak cehennem olabilir. Ona da acele etme, kavuşacaksın!... Göndereceğim seni bu gece, vatanına...

Elinde tabanca karyolaya doğru yürümeğe başlıyor...

Ne korkunç bir yüzü var bu adamın!...

Elmacık kemiklerine kadar uzamış, tıraşsız, kirli sakallarının altında, mumya dudakları gibi iki tarafından sarkan ağzını dişleriyle sıkarak, bir ölüm heyulâsı halinde, adım adım kadına doğru yaklaşıyor.

— Söyle bana Rus casusu, iğrenç kahbe diyor; en kıymetli arkadaşımı Moskova'da kurşuna dizdirip, beni de seviyormuş gibi davranarak aldattıktan sonra, elimden kurtulmak için şimdi de burada, İngilizlere mi satmak, öldürtmek istiyorsun bizi?...

Kadın, bütün vücudunu istilâ eden müthiş bir heyecan kasırgası içinde sarsılarak, ayaklarını büzüyor, yastıkların uçlarına yapışıyor.

— Burası İngiltere değil diyor, Türkiye'dir. Ben İngilizlere sizi nasıl satabilirim İstanbul'da?... Bitaraf bir memleketin topraklarında İngilizler sizi nasıl öldürebilirler?...

— İngilizler, öldürmeğe karar verdikleri insanlar için, vatan, kanun, hudut tanımazlar. Her yere girer, ve her girdikleri yerde bir hain bulurlar.

Kadının yüzüne tükürür gibi bakıyor.

— Burada da işte şimdi seni buldular diyor!... İstanbul'a geldiğim gündenberi, adım adım takip olunuyorum.

— Alman mektebinde jimnastik hocalığı eden silik bir adamı takip etmez Türk polisi!...

— Belki öğrenmişlerdir kim olduğunu!...

— Öğrenemezler. Çünkü Almanlardan hain çıkmaz...

— Ben de hain değilim! Ben Almanlar için bir tehlike mevzuu bile olamam.

— Doğru. Şahsı malûm olan hain, en tehlikesizdir. Fakat bizim en tehlikesizlere bile tahammülümüz olmadığını bilirsin sen!...

Birkaç adım daha yürüyüp tam karyolanın başına geliyor, duruyor.

Gözleri öyle korkunç ki...

— Söyle bana şimdi diyor; İstanbul'da İngilizler hesabına mı çalışıyorsun, yoksa yine eskisi gibi, gizli Rus teşkilâtında mı vazifen var?

— Ben kimse ile çalışmıyorum.

— O halde Türk polisinin emrindesin!

— Türk polisi ile en küçük bir temasım bile yok.

— Seni üç gece evvel, Rus sefarethanesinden çıkarken gördük.

— Norveç'te tanışmış olduğum eski bir Rus dostumu ziyarete gittim.

— İtiraf ediyorsun demek!

— Tehlikesi ve zararı olmayan şeyleri saklamak âdetim değildir.

— Bir Rus casusu olduğuna nazaran, İngilizlerle münasebetinin mânası nedir o halde?

— Benim Ingilizlerle hiç bir münasebetim yok.

— Bu akşam Parkotel'de bir İngiliz albayı ile yemek yediğini unutuyorsun galiba?

— Ben bir Türk dostumla yemek yedim. Masamızdaki İngilizin, albay olduğunu şimdi öğreniyorum. Bilseydim oturmazdım masada!

— Öyle ise, gizli bir İngiliz - Türk teşkilâtı seni Ruslardan ayırarak, kendi kadrolarına almağa çalışıyorlar.

— Türklerin bu işlerde, yabancılarla işbirliği etmeği sevmediklerini, sen de benim kadar iyi bilirsin!

— Peki o halde söyler misin bana, bir İngiliz, aynı masada bir Macarla oturmayı nasıl kabul edebilir?

— İngiliz, anlaşılan benim Yahudi olduğumu biliyordu.

— Yani Almanya'nın düşmanı olduğunu öyle mi?

— Ben Almanya'nın değil, Almanya benim düşmanım!...

Kadın yavaş yavaş, kendini toplar gibi olmuştur. Gözlerinin eski ışığı, yüzünün eski rengi yerine geliyor. Bütün suallere insanı hayrete düşürecek bir soğukkanlılıkla, alâkasızlıkla cevap vermeğe başlıyor...

Bakışları endişesiz, duruşu sakindir şimdi...

Adam yine soruyor:

— Peki, o Türk polisi ile alâkan nedir?

— Hangi Türk polisi ile?

— Masasında bu akşam yemek yediğin, vücudunu büyük bir zevk ve heyecanla kollarına bırakıp dansettiğin o Türk polisi ile?

— O polis değil, bir müteahhittir sadece!

— Müteahhit mi?

— Evet, Ingilizlerle beraber tayyare meydanları yapıyor.

— İngilizlerle tayyare meydanları yapan bir adamı, sadece bir müteahhit zannediyorsun öyle mi?

— Ne zannedilirse edilsin, beni alâkadar etmez!... Türkiye, nihayet bitaraf bir memlekettir. Ne Almanya, ne de Macaristan, Türkiye ile harp halinde bulunmuyor.

— Fakat unutma ki, Türkiye, aynı zamanda Almanya'nın düşmanı İngilizlerle müttefiktir.

— Türkiye'nin kiminle müttefik, kiminle düşman olduğu da beni ilgilendirmez. İlgilendiren beni sadece, o masada gördüğün adamdır. O kadar...

— Niçin bu gece evine gittin o adamın?

— Kendimi, «hiç bir yerimi esirgemeksizin» büyük bir heyecan ve arzu ile, onun kollarına teslim etmek için gittim.

— Ya, demek sen o adamın metresisin öyle mi?

— Evet, kelimenin bütün mânasiyle, vücudumun bütün zerreleriyle metresiyim o adamın!... Senin anlayacağın, deli gibi seviyorum o adamı!...

— Her şeyini verdin ona ha? Vatanını, vücudunu, haysiyetini!

— Ona vatanımdan ve haysiyetimden bir şey verdiğimi bilmiyorum. Verdiğim, sadece vücudum ve kalbimdir. Mümkün olduğu kadar çok, kabil olduğu kadar cömert davranarak, etimin zevkini, arzu ve heyecanlarımın tadını, ateşini veriyorum ona!

Adam, dişlerini sıkıyor:

— Çok cesur konuşmağa başladın İrma diyor; hiç endişe ve telâş eseri görülmüyor yüzünde!... Pervasız bir halin var. Dikkat et biraz, kork bu gece benden Irma!..

— Korkmuyorum. Çünkü seviyorum. Çünkü bir adam seviyorum ben şimdi!

Gözleri birden dumanlanıyor kadının!

Daha yarım saat evvel, yastıkları buruşuk bir divanın üzerinde, sevilen bir erkeğin hoyrat elleri ile yer yer incitilen, ezilen, yaralanan vücudunda acılar hissederek, kendine sahip olan adamı titreye titreye anıyor ve bu saadetin verdiği hudutsuz bir zevkin cüretiyle, yine aynı cümleyi tekrarlıyor:

— Seviyorum onu, deli gibi seviyorum. Onun için korkmuyorum kimseden artık!

Adam bağırıyor:

— Benden kork, kork benden bu sefer diyorum sana Irma! Kurtulamazsın elimden!...

— Korkmuyorum. Çünkü şimdi daha iyi anlıyorum ki, kadınlar; ruhlarına kadar nüfuz edemeyen, kudretlerini, sevdikleri kadınların iliklerinin içine kadar götürmesini bilmeyen erkeklerden, ellerinde tabanca da taşısalar, yine korkmuyorlar! Kadın için korkulan erkek, sadece sevilen, istenen, tapılan erkektir. Onun haricindekiler, boş bir gürültüden başka birşey değil...

Adam ürpererek bir adım geri çekiliyor.

— Sana şimdi boş bir gürültü olmadığımı, biraz sonra bir gürültü ile gözlerini ebediyete kaparken öğreteceğim. Dur, acele etme!

Alman ajanı bu sırada, sesine hafif bir ton, alâkasız bir eda veriyor. Ve âdeta, «sinemaya gideceğim» der gibi tabiî ve pürüzsüz bir konuşuşla:

— Seni öldüreceğim! diyor.

Sonra bir an susuyor.

— Yalnız öldürmeden evvel, bütün gençliğimi, hayatımı ona sahip olmak için sarfettiğim, çırpındığım halde benden esirgeyip şehir, şehir, memleket memleket dolaşarak, her önüne gelene, elinin bütün cömertliği ile verdiğin, o vahşî, esmer vücudunun lezzetini, tadını ben de tadacağım, duyacağım ve ondan sonra öldüreceğim seni!.

Hançeresinden boğuk bir hırıltı fırlıyor.

— Soyun haydi çabuk diyor!

Kadın hiç vaziyetini bozmuyor. Gözleri endişesiz, bakışları hâlâ sakindir. Yalnız bir an yaralı dudaklarını, dişlerinin arasına alarak ısırıyor:

— Inanırım diyor, siz Almanlar, herşeyi yapmağa kadirsiniz! Öldürmeğe karar verdiğiniz bir insanın eti soğumadan, hararetinden dahi istifade etmeğe kalkar, bir cesetle yatmaktan bile zevk duyabilirsiniz!

— Sana çabuk soyun diyorum!

Kadın, dirseklerini yastıklara dayayıp doğruluyor. Korku ile demin bükülen dizlerini şimdi, tam bir sükûnet ve huzurla çökerek, karyoladan iniyor.

Bir adım ona doğru yürüyor. Titremeyen kirpiklerinin arasında elektriklenmiş bulutlar gibi, yer yer kıvılcımlar yapan gözlerini, adamın gözlerine götürüyor.

— Senden nefret ediyorum Ludvig! diyor.

Birdenbire parmaklarını elbisesinin yakalarına geçiriyor ve bu yakaları bir hamlede çekip yırtıyor. Sonra, tavandan dökülen kızıl ışıkların altında, belinden aşağısı kopmuş bir heykel ihtişamiyle, donuk donuk parlayan yarı çıplak vücudunu, adama uzatıyor:

— Al diyor, mademki ruhu olmayan dişi bir cesetten vahşî hayvanlar gibi zevk duyacak kadar alçalmış, aşağılaşmış bir mahlûksuz sen; al senin olsun o halde, hâlâ üstünde, sevilen bir erkeğin dudak izlerini taşıyan bu bedbaht vücut! Fakat unutma ki Ludvig şimdi sen, sadece çiy ve hissiz bir et yığınına sahip oluyorsun, İrma'nın vücuduna değil!

Adam, boğulur gibi haykırıyor o zaman:

— Uzat bana kollarını, ben buraya bir orospu ile yatmağa gelmedim. Seven bir kadının bana arzu ile kollarını açmasını istiyorum. Aç bana kollarını! Duymadan bir erkekle yatan kadın, dişi bir köpekten bile daha iğrençtir benim için!

— Köpeğe iftira etme! Sen köpekten de iğrençsin! Çünkü razı olmayan dişiye, köpek bile yanaşmaz... Sen, Karanlık kış gecelerinde, sessizce mezarlara inerek, ölüleri yattığı yerden çıkarıp yiyen sırtlanlardan bile daha vahşi, daha menfursun!... Çünkü onlar nihayet aç kalan midelerini doyururlar, sen ise, her türlü mukavemet kudretlerinden mahrum bırakılmış bir kadının, çiy ve hissiz etinden zevk almağa geliyorsun!

Birden kollarını aşağıya indiriyor ve dimdik duruyor adamın önünde...

— Haydi diyor, arzuların ne ise, o vahşî arzularını çabuk tatmin et de, defol git buradan!

Başını gururla, azametle tavanlara doğru kaldırıyor:

— Sen daha, söz geçirilemiyecek kadın vücudunun, ne demek olduğunu anlıyamamışsın, çok yazık!

Adam o zaman, muhatabını daha ilk defa görüyormuş gibi, hayret ve dehşetle gözlerini açarak, bir adım geri çekiliyor ve sonra anlaşılması güç boğuk bir hırıltı içinde:

— Peki diyor, mademki söz geçiremiyorum vücuduna, bir kurşun olsun da geçiremez miyim?

Deli bir hamle yapıyor ve birdenbire elindeki tabancanın ağzını kadının göğsü üzerinde titreşen çıplak memelerinin hizasına getirerek, arka arkaya, bir... bir daha... bir daha... üç el ateşliyor.

Şimşek süratiyle çakıp sönen üç alev pırıltısı ile, perde perde tavanlara doğru yükselen kirli, sarı duman yığını!

Kadın gık bile demeden, yüzükoyun tahtaların üzerine yuvarlanıyor...

Dehşetli bir an... Korkunç bir manzara...

Oda, şimdi, uzunluğu ölçülmeyen bir zaman; tavanlara doğru yükselen dumanlarla, tavanlardan yere doğru inen ışıkların karışmasından doğan garip bir ziyâ ve sis tabakası altında, sessiz ve hareketsiz öyle duruyor...

. . . . . .

Nihayet adamın, kendisini toplar gibi olduğunu görüyoruz. Heyecan ve korkunun birleştiği bir tecessüsle, şöyle bir gözlerini odanın duvarları üzerinde gezdirdikten sonra, tabancayı yavaşça cebine koyuyor.

Başından şapkasını bile çıkarmamış hâlâ!

Şapkasını düzeltiyor. Ceketini ilikliyor ve sonra, tam yakasını kaldırıp ayaklarının ucuna basa basa kapalı duran odanın kapısına doğru giderken, dışardan gelen bir gürültü duyuyor. Duruyor hemen...

Apartmanın kapısını çalıyorlar.

Çıt çıkarmıyor. Olduğu yerde kımıldamıyor. Sessiz, nefessiz, hareketsiz duruyor öyle...

Apartmanın kapısını çalanlar, açılmadığını görünce, anlaşılan sırtlayıp giriyorlar içeriye... Çünkü, bir kapının kırılırken çıkardığı gürültüye benzeyen gıcırtılarla, yavaş yavaş koridorları geçerek odaya yaklaşan bir takım ayak sesleri işitiliyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor. Yaklaşıyor ayak sesleri şimdi adım adım!...

O vakit, kapının önünde nefessiz, hareketsiz dimdik duran adamın birdenbire, cebine koyduğu tabancayı tek-

rar çıkardığını, tabancanın emniyet kanadını kaldırdığını, ve nihayet, çok çevik bir hareketle, kapının üzerinde duran anahtarları çevirip vücudunu büyük gardrobun arkasına doğru fırlattığını ve gözlerini kapıya dikdiğini görüyoruz.

O sırada, koridorlardan geçerek, odaya yaklaşan ayak sesleri de, gelip kapının önünde duruyor.

Türkçe konuşan bir ses yükseliyor:

— Aç kapıyı!

Bu sese, almanca bir ses cevap veriyor:

— Kimsiniz siz?

— Polis!... Çabuk kapıyı aç!

Cevap alınmayınca, kapı birden sarsılıyor ve sarsılması ile beraber, açılması da bir oluyor.

İçeriye iki adam giriyor. İki sivil adam.

Onların da ellerinde tabanca var...

Bu iki adam; saçları, ağzından boşanan kanlar içine gömülmüş, tahtalar üzerinde çıplak yatan ölünün bulunduğu tarafa doğru yürümek istiyorlar. Fakat o aralık birisi, gardrobun arkasına gizlenen Alman ajanının ayak uçlarını görüyor. Yanındakine işaret ediyor. Ve derhal ikisi de birden bir hamlede geriye fırlayarak, kapıyı çekiyor, kendilerine siper alıyorlar.

Polislerden biri haykırıyor o sırada:

— Teslim ol, yoksa gebertiriz şimdi seni!

Sözünü tamamlıyamıyor polis... Gardrobun arkasındaki adamın, kolunu uzatması ile kapıya doğru tabancasını ateşlemesi bir oluyor. Çıkan kurşun, kapının kilidini parçalayıp geçiyor. Fakat Almanın ikinci bir kurşun yakmasına vakit kalmıyor. Polisler bir anda, ellerindeki otomotik tabancaların bütün mermilerini, gardrobu da delik deşik, ederek, Alman casusunun vücuduna saplıyorlar.

Adam gık bile demeden, çürüyüp de yıkılmağa yüz tutmuş bir tahta havale gibi, yüzükoyun dizlerinin üze-

rine bükülüyor, sonra bir gürültü ile, öldürdüğü kadının cesedi üzerine yıkılıp kalıyor.

Hepsi o kadar...

ALMAN HASTANESİ!

Aynı gece devam ediyor hâlâ...

Saat sabahın üç buçuğu...

Sokaklar ıssız, tenha, fakat aydınlık...

Camları sıkı sıkı kapalı bir otomobilin süratle Sıraselviler caddesini geçerek, Alman hastanesinin kapalı demir kapıları önünde durduğunu görüyoruz...

Şoför derhal arabadan atlıyarak zili çalıyor.

Bekliyorlar...

Nihayet demir kapıların yanındaki küçük odadan bir adam çıkıp kapıyı açıyor.

Konuşuyorlar şimdi şoförle bu adam.

Şoför söylüyor:

— Hasta getirdik, yatacak. Açın da iç kapıya kadar götüreyim onları!

— Nasıl hasta?

— Ne bileyim ben nasıl hasta! Doğuracak bir kadın galiba?.. İnleyip duruyor arabada!

— Doğuracak mı? Ha tamam! İki kişidirler değil mi? Kocasiyle beraber!

— Bilmem kocası mı, yanında bir adam var.

— Tamam onlardır. Nöbetçi doktoru tenbih etmişti geleceklerini; açayım da kapıyı, götür içeriye kadar. Ben de başhemşireye haber vereyim.

Adam demir kapıları açıyor. Şoför de hemen arabaya atlayarak, otomobili içeri sürüyor.

Camlı bir kapı ve üstünde, gayet hafif ışık veren küçük bir elektrik lâmbası...

Şoför otomobilin kapısını açıyor...

— Buyurun beyim diyor, buradan gireceksiniz,..

Arabadan biri erkek, diğeri kadın iki kişi çıkıyor.

Erkeği tanıyoruz derhal. Binbaşı Seyfi... Fakat kadını daha ilk defa görüyoruz.

Camlı kapının üstündeki elektrik lâmbasının ölü ışığı altında, solmuş esmer yüzü, çukurlaşmış yorgun gözleri, muztarip, kırışıklı alnı ile masum, sevimli bir genç kadın manzarası arzediyor. Herhalde daha çok genç... Çocuk denecek yaşta belki...

Binbaşı, gayet müşfik bir eda ile, ıstırabından mı, yoksa hicabından mıdır, soğuk soğuk şakakları terleyen bu küçük annenin yavaşça koluna giriyor. Gayet yumuşak, tatlı bir sesle:

— Dayanın da bana, ağır ağır merdivenlerden çıkalım diyor.

Kadın bir an gözlerini kaldırıp Seyfi'nin yüzüne bakıyor, nazarları o kadar ürkek ve yüzü o kadar masum ki...

Dudaklarının üstü pırıl pırıl yanan ter damlacıkları ile dolu.

— Peki efendim, diyor.

Merdivenlerden çıkıyor...

Küçük mermer bir hol ve sonra, sağa sola giden uzun koridorlar...

Hole girer girmez, genç bir adamla karşılaşıyorlar. Bu adam:

— Bayan Nâzan, ve kocası Bay Seyfi Hügen değil mi diyor?

Binbaşı derhal atılıyor:

— Evet.

— Buyurun efendim, odanız hazırdır.

O sırada, iki hastabakıcı gelip kadının kollarına giriyorlar.

Asansör...

Birinci, ikinci kat...

Koridorlar... Ve koridorlar üzerinde bir oda...

Kadını bu odaya sokuyorlar.

İki köşeye konmuş, iki karyola... Üzerine beyaz örtülerle kaplı maroken bir divan, sandalye, koltuk, demir

bir masa ...Ve pencerenin önünde, içi sonbahar çiçekleri ile dolu kristal bir vazo...

Kadını koltuğa oturtuyorlar.

O sırada hastabakıcılardan biri, odanın kapısı önünde duran genç adama dönüyor, almanca.

— Müsaade edin de biraz diyor, hastayı giydirip yatıralım.

Seyfi ile o genç adam, dışarı çıkıyorlar.

Ölü ışıklar altında taşları pırıl pırıl yanan, uzun, beton koridorlar.

O sırada, genç adam, Seyfi'nin müsaadesini alarak yanından ayrılıyor.

Binbaşı şimdi, beton koridorların üzerinde yalnız kalmıştır.

Ellerini arkaya koyuyor, ayaklarının ucuna basıyor, yavaş yavaş bu beton koridorların üzerinde bir aşağı bir yukarı yürümeğe başlıyor.

Çıt yok...

Nazarı dikkati celbedecek en küçük bir hareket bile sevilmiyor.

Derin ve ölü bir sessizlik...

Binbaşı, yarım saat evvel, kızıl bir ışıkla aydınlatılmış küçük bir apartman odasında cereyan eden faciadan tamamiyle bihaber, uykusuz, yorgun gözlerini kırpıştırarak, taş parkelerin üzerinde habire yürüyüp duruyor...

Nihayet oda kapısının yavaş yavaş açıldığını görüyoruz.

Hastabakıcılar çıkıyorlar. Yalnız içlerinden kır saçlısı, Seyfi'nin yanına yaklaşıyor. Gayet tatlı bir Alman şivesiyle türkçe konuşarak:

— Buyurun efendim diyor, Bayanı yatırdık. Şimdi haber vereceğim, doktor gelecek.

Binbaşı odadan içeri giriyor.

Genç kadın, başını beyaz keten yastıkların üzerine bırakmış, saçları perişan, gözleri ürkek nazarlarla dolu, derin derin nefes alarak öyle duruyor.

Fakat ne güzel gözleri var bu kadının!

Esmer yüzü üzerinde, şafak pembeliklerine karışmış bulutlu bir gökyüzü gibi, renk renk dalgalar yapan koyu yeşil gözleri, uçları kıvrılarak uzayan kirpiklerinin arasında, şahane bir bakışla yanıyor...

Korkak bir duruş, tecrübesiz bir tecessüs ve heyecanlı bir bekleyiş...

Binbaşı ayaklarının ucuna basarak, yanına yaklaşıyor kadının!

— Korkuyorsunuz galiba diyor, bu ilk çocuğunuz mu?

Kadın, çok temiz ve çok ince ellerini, beyaz örtünün altından çıkararak, şakaklarında titreyen ter damlacıklarını siliyor.

— Evet efendim diyor, ilk çocuğum, fakat korkmuyorum.

— Fazla mı ıstırabınız var?

— Hayır, henüz daha büyük bir ıstırap da duymuyorum.

— İsminiz Nâzan'dı değil mi sizin?

— Evet, Nâzan, efendim...

Binbaşı, altındaki sandalyeyi biraz daha karyolaya yaklaştırıyor. Sonra hafif, fakat ciddî bir sesle:

— Nâzan Hanım, diyor, teklifimizi kabul ederek, bizimle beraber buraya gelmek suretiyle, mühim bir vatanî hizmet ifa etmekte olduğunuzu hatırınızdan çıkarmamanızı rica ederim. Vâkıa bir hâdiseden bilistifade, dünyaya getireceğiniz çocuğu bir hastahanede doğurmak fırsatını da elde etmiş bulunuyorsunuz. Fakat bu bizim için ehemmiyeti haiz birşey değildir. Biz sizin buraya gelişinizi ve bize yardım edişinizi, vatanî bir hizmet telâkkî ediyoruz.

Genç kadının birdenbire gözleri doluyor, kirpikleri ıslanıyor:

— Biliyorum Beyefendi diyor; zaten bunun için de büyük bir iftihar ve gurur duyuyorum ya!

Ağladığını göstermemek için, başını öbür tarafa çeviriyor.

— Belki bu suretle, kimbilir, şehit kocamın ruhunu da hoşnut etmiş olacağımı düşünerek, ayrıca bahtiyarlık hissediyorum. Onun aziz hâtırasını taşıyacak evlâdımı dünyaya getirirken, küçücük de olsa, güzel vatanıma bir hizmet yapmakta olduğum için şimdi, daha çok teselli buluyorum.

— Kocanız asker miydi Nâzan Hanım?

— Evet, tayyare teğmeni idi. Kanada'ya tahsile gitmişti. İki İngiliz ve bir Kanadalı subayla küçük bir bombardıman tayyaresine binerek uçuşa çıkmış ve bir daha dönmemişler. Ne oldukları, nerede parçalandıkları bile tesbit edilememiş. Vekâlet, sadece şehit düştüğünü bildirdi bana!...

Kadın, beyaz keten yastıkların altından bir mendil çıkararak, yanaklarının üzerinde sıra sıra parlayan gözyaşlarını siliyor, başını tekrar Seyfi'ye doğru çeviriyor:

— Affedersiniz beyefendi diyor, sizi dertlerimle belki rahatsız ediyorum. Fakat ne yapayım, elimde değil ki, tutamıyorum bir türlü kendimi!... Hatırladıkça gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Seyfi genç kadının ince, ıslak ellerini avuçlarının içine alıyor:

— Bilâkis Nâzan Hanım diyor, ben bilmiyerek asıl bu müşkül anlarınızda, eski hâtıralarınızı kurcalayıp, sizi ıstıraba sevketmiş bulunuyorum. Affınızı rica ederim.

Binbaşı, bu küçük, masum, temiz Türk annesinin ellerini, avuçlarının içinde sıkmağa devam ediyor.

— Maamafih iyi oldu söylediğiniz diyor, ben sizi bir yabancı zannediyordum. Halbuki siz de bizdenmişsiniz! Siz de, asker sayılırsınız! Biz hepimiz, bir aileyiz. Bütün Türk ordusu; subayları, anaları, babaları, eşleri, çoluk ve çocuklariyle, büyük bir ailenin efradı gibidirler. Biz birbirimizin dertlerini, birbirimiz'in ıstırap ve saadetlerini, herkesten daha iyi anlarız. Fakat hepimiz, herşeyin

üstünde demir gibi bir ruha malik, vatan için gelecek felâketlere göğüs germesini bilen, granit iradeli insanlar olarak yetiştirilmiş, terbiye edilmiş bulunuyoruz. Tahammül etmesini, sabretmesini de biliriz biz. Zamanı gelince, hayatın saadet ve zevklerinden hisse almasını bildiğimiz gibi...

Binbaşı bu sefer, cebinden kendi mendilini çıkararak, genç kadının mütemadiyen ıslanan şakaklarını siliyor...

— Şimdi, inşallah diyor, kolaylıkla topuz gibi bir oğlan doğurursunuz da, yakın zamanda babasının yerini alır, onun gibi bir kahraman olur ve küçücük, güzel annesine kucak kucak şerefler, şanlar taşıyarak hem babasına, hem size lâyık bir evlât olduğunu isbat eder. Haydi üzülmeyin, ağlamayın Nâzam Hanım! Silin gözlerinizin yaşını! Ninelerimiz vatanları uğruna canlarını veren kocalarının arkasından, kat'iyyen ağlamazlarmış. Kocaları mezarlarında azap duymasın diye... Ya, onun için siz de ağlamayın şimdi! Siz de unutmağa çalışın bu acıyı! Sonra çok sevdiğiniz kocanız mezarında muazzep olur...

Kadının o sırada, yüzü birdenbire derin çizgilerle dolarak, başı yana doğru kayıyor. Elleri ile yatağın uçlarına yapışıyor hemen, dudaklarını ısırıyor.

— Ne oldu Nâzan Hanım? Ağrılar mı başladı yoksa?... Istırabınız mı var; birisini çağırayım mı?

— Hayır hayır geçti. Hafif bir sancı...

Geniş bir nefes alıyor kadın! Bir anda sararan esmer yüzüne, yine eskisi gibi hafif bir pembelik yayılıyor, dudaklarına kan geliyor, rahatlıyor.

Bir dakika konuşmadan duruyorlar.

Sonra, yine Seyfi söze başlıyor:

— Nâzan Hanım diyor, herhalde arkadaşlarım, yapacağınız hizmetin mahiyeti hakkında size izahat vermişlerdir.

— Evet, Yüzbaşı Adnan Bey anlattı. Hastahaneyi bu

birkaç gün nezaret altında bulundurmak istiyormuşsunuz!...

— Adnan'ı tanıyorsunuz demek?

— Kocamın en iyi arkadaşı idi. Harbiyede ondan bir sınıf evvelmiş. Eğer yaşasaydı, o da bu sene yüzbaşı olacaktı.

— Nâzan Hanım, filhakika hastaneyi birkaç gün nezaret altında bulundurmak istiyoruz. Şüphelendiğimiz bazı şeyler var. Burasının bir Alman ajanı kampı ve silâh deposu olduğu kanaatindeyiz.

Kadın birdenbire hayret ve korku ile gözlerini açıyor:

— Aman beyefendi, neler söylüyorsunuz diyor, sahi mi?

Binbaşı birden sesine âmirane bir eda veriyor. Kapaklarının arasında parlayan yorgun gözlerini, kadının gözlerine götürüyor:

— Fakat unutmayın ki Nâzan Hanım diyor, size bu söylediklerim tamamiyle mahremdir. Sizden başka bunu bir kimsenin bilmesi, ağzınızdan işitmesi, memleket için kötü neticeler doğurabileceği gibi, bunun bir ihanet mevzuu teşkil etmesi de kabildir.

— Bana itimat edebilirsiniz beyefendi! Ben vatan hizmetinin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Nihayet şehit bir subay karısıyım ben! Aldığım vazife dolayısiyle öğrendiğim sırları, beynimi bir burgu ile oymağa kalksalar bile yine çıkaramazlar. Buna inanın binbaşım!

Seyfi, birden silkiniyor:

— Aman susun Nâzan Hanım diyor, bir daha bana sakın binbaşı diye hitap etmeyin! Ne yapıyorsunuz? Bana Seyfi deyin yalnız! Burada benim binbaşı olduğumu kimse bilmez. Bir müteahhidim ben şimdi. İngilizlerle beraber tayyare meydanları inşa eden bir müteahhit, anladınız mı?

— Peki efendim, anladım, bir daha söylemem, bilmiyordum.

— Sizinle burada birkaç geceyi mecburen beraber geçireceğiz Nâzam Hanım! Rahatsız olacaksınız amma ne yapalım vazife!

— Estağfurullah efendim.

— Tam benim zevcem olduğunuz hissi verecek şekilde hareket etmeniz lâzım geliyor. Etrafta doğacak en küçük bir şüphe, bütün işlerimizi altüst edebilir. Onun için...

Sözüne devam edemiyor binbaşı. Kapının yavaşça tıkırdadığını işitiyorlar. Hemen kendilerini şöyle bir toplayıp doğruluyorlar.

O sırada kapı da usulca açılarak, baştan aşağı kar gibi beyaz keten önlüklere bürünmüş genç bir kadın içeri giriyor.

Tavandan dökülen soluk ışıklar altında, mermerlerin, tunçların haşmetiyle yürüyen bu harikulâde güzel kadın, iki adım ilerleyip duruyor.

Saçları o kadar düz, dudakları o kadar kalın ki...

Bir adım daha yürüyor. Yine duruyor. Ve sonra, ensesi üzerinde toplayarak, beyaz fildişi bir tarakla tutturulmuş düz sarı saçlarla yaldızlanan ilâhî başını, öne doğru eğip, âdeta bir sabah rüzgârının esişini andırır tatlı bir sesle almanca:

— Guten morgen diyor. (Sabahlar hayrolsun).

Ve sonra gülümsüyor...

Gülümserken de, saçlarının arasından süzülüp gelen gölgelerle katılaşıp, esrarlaşan yanaklarının ortaları çukur çukur oluyor ve kararıyor.

Fakat biz bu kadını tanıyoruz evvelden!... Tanıyoruz muhakkak bu kadını biz, gördük onu bir yerde!...

Bu, kumral, şahane bir ensede toplayıp beyaz bir tarakla tutturulmuş yaldızlı sarı saçları; bu, «biraz evvel ya çok ağlamış, ya çok gülmüş gibi daima ıslak ve parlak duran gözleri» bu mat rengi, bu derisi şeffaf, şehvetli kalın dudakları, ve nihayet boyasız ve kırışıksız yüzü ile, bu harika denecek kadar güzel olan kadını, sureti kat'-

iyede bir yerde gördük biz! Fakat nerede, ne zaman, ve hangi şartlar içinde gördük, bulamıyoruz, hatırlıyamıyoruz bir türlü!...

O sırada, kapıdan içeri giren kır saçlı Alman şivester de, kadının yanına geliyor ve sonra beraberce karyolaya doğru yürüyorlar.

O aralık şivester, yine tatlı bir alman şivesiyle Türkçe:

— Müsaade eder misiniz beyefendi diyor, doktor hanım hastayı muayene edecek...

Doktor hanım mı dedi? Doktor mu? Demek bu kadın doktor ha?

Karyolada, beyaz örtüler üzerinde korku ve hayretle gözlerini açmış, ürkek ürkek etrafına bakan, bu genç, bu temiz, bu küçük Türk annesini doğurtacak doktor, bu kadın öyle mi?

Fakat nasıl olur? O da, onun kadar genç, o da onun kadar belki tecrübesiz...

Ne zaman okumuş, ne zaman ihtisas yapmış ve ne zaman böyle büyük, mühim bir hastaneye doğum mütehassısı olarak alınmış?

En çok yirmi yedi, yirmi sekiz yaşlarında görünüyor.

Anlaşılan kıymetli bir hekim olacak ki, Almanlar alıp onu buraya getirmişler...

Kadın yavaşça ve büyük bir nezaketle, yatakta yatan hastanın ellerini, avuçlarının içine alıyor. Nabzını sayıyor, gözlerinin etrafına bakıyor. Vücudunun muhtelif yerlerini, parmaklarının temasiyle hafif bir muayeneden geçirdikten sonra, şivesterin tercümanlığını vasıta ederek almanca soruyor:

— Bir yerinizde mühimce bir ağrı hissediyor musunuz Madam? diyor.

— Hayır hissetmiyorum.

— Bir mide bulantısı filân?

— Hayır!

— Uykunuz nasıl, uyumak istiyor musunuz Madam?

— Evet, istiyorum. Üç dört gecedenberi hiç uyumadım.

— Peki! Size şimdi bir ilâç verelim de, evvelâ bir iki saat uyuyunuz! Sonra düşünürüz.

Doğruluyor. Şivesterden bir kâğıt istiyor, birşeyler yazıyor ve kâğıdı Şivester'e veriyor. Sonra Almanca bir takım sözler söyleyerek başını sallıyor... Şivester de o zaman, verilen emri anladığını bildirmek üzere:

— Yawohl! Frolein Hilda Von Şrayner! diyor...

— Yawohl! Yawohl! Froulein Hilda Şrayner öyle mi? Bu ses, bu sesin tonu, bu sesin söyleyişi!...

Oooo! Şimdi tanıdık bu kadını! Tâ kendisi; Evet, bu kendisi, odur!...

Bir pazar gecesi Ayazpaşa'daki Alman sarayının denize bakan küçük odasında, müstatil masanın sol köşesindeki hasır sandalyenin üzerinde dimdik duran ve kır saçlı Alman albayının, Türk vatanını bir baskınla ele geçirmek için verdiği emirlere bir nefer itaatiyle yerinden kımıldamadan «Yawohl Komandat!» diye mukabele eden, cevap veren aynı ses, aynı kadın!...

Kaç hüviyeti, kaç sıfatı var bu kadının: Alman hastahanesinde, bir doğum mütehassısı...

Alman sarayında; asîl, çok zengin bir aileye mensup, kıymetli bir mesleğe sahip olduğu halde Hollanda'da, Norveç'te bilhassa İtalya'da binbir tehlikelere atılarak, aziz Alman toprakları için sayısız fedakârlıklar yapmış usta bir casus...

Ve nihayet Türkiye'de de; İstanbul ve Ankara'yı işgal edecek S.S. kıtalarının gizli ve en tehlikeli ajanı!

Mükemmel! Hakikaten Almanlar işlerini esaslı tutmuşlar! İdeal bir teşkilât doğrusu!...

Herşey en ince teferruatına varıncaya kadar düşünülmüş, ve herhangi bir şüpheye mahal vermemek için, bütün ihtimaller gözönüne alınmış...

Demek en tehlikeli ajanlarını bile, pasaportlarında-

ki hakikî hüviyetleri ile göstermekten dahi çekinmemişler. O kadar emindirler vaziyetlerinden!

Hakları da yok değil! Bir hastanenin taş parkeleri üzerinde sabahlara kadar uykusuz bekleyerek, Türk annelerinin ıstırabını gidermeğe çalışan bu masum, bu melek yüzlü, bu hastane gecelerinin karanlık koridorları üzerinde, ılık bir bahar güneşi gibi yükselen harikulâde güzel kadının, gizli ve korkunç bir Alman ajanı olacağı kimin hatırına gelir?...

Kadın, yüzünü kapıya doğru çevirerek, tam yürümeğe hazırlanırken, birden Seyfi ile gözgöze geliyor. Ve o zaman, garip bir tecessüsle şöyle bir an duraklar gibi oluyor...

Tabanlardan duvarlara, duvarlardan parkelere inen gölgeler, gözlerinin maviye bakan gümüşî bebeklerinde toplanıyor.

Biraz da şaşırmış gibi bir hal var!

Tek bir hareket yapmadan, kımıldamadan, konuşmadan gözleri, binbaşının gözleri içinde, öyle duruyor. Ve sanki hayatında ilk defa bir erkek görüyormuş gibi, hayretle, tecessüsle, fakat o nisbette de, büyük bir arzu ile bakıyor...

Binbaşı da öyle... Ona da ne oldu? O da mı hayatında daha ilk defa bir kadm görüyor?

Onun da şaşırmış bir hali var! Tıpkı o da karşısındaki gibi, tek bir hareket yapmadan kımıldamadan, konuşmadan, kapaklarının arasında pırıl pırıl yanan siyaha meyyal koyu elâ gözleri kadının gözlerinde, öyle duruyor ve bakıyor.

Uzunluğunu ölçmeğe imkân olmayan saniyeler geçiyor aradan.

Nihayet kadın kendini topluyor ve hemen arkasında duran Şivester'e dönerek Almanca:

— Bu mösyö, hastanın kocası değil mi? diyor.

Şivester başını sallıyor:

— Yawohl gnediges Frolein! (Evet muhterem bayan).

— O halde beyefendiye söyleyin ki...

Sözünü tamamlıyamıyor kadın. Binbaşı derhal atılarak, fevkalâde güzel bir almanca ile:

— Gnediges Fraulein! diyor. (Muhterem Matmazel) lûtfen bana doğrudan doğruya hitap ediniz. Benimle almanca konuşabilirsiniz!

Kadın, beyaz elbiseleri ile, ilk gölgeler altında titreşen yeni çiçek açmış leylâklar gibi, taze, taptaze, vücudunu, hayretle adama doğru çeviriyor:

— Ach so, Sie sprechen Deutsch (o, demek siz almanca konuşabilirsiniz!)

— Yawohl gnediges Frolein, sovich dass ich Sie evrstchenkann (evet muhterem Matmazel, almancayı sizinle konuşacak kadar biliyorum!)

Duvarlardan gelen ışıklar, kadının yüzündeki çizgileri katılaştırıyor ve bu kalınlaşan çizgiler içinde yüzü, daha çok mat ve daha çok sarışın bir renk alıyor.

— Almanca bilmenize pek memnun oldum Mösyö diyor, birisiyle konuşurken araya bir başkasını almaktan hiş hoşlanmam!

Sonra yine, dudakları üzerinde dünyanın en güzel, en şehvetli kadın gülüşlerini parlatmağa devam ederek:

— Maatteessüf diyor, baba olmamza daha birkaç saat lâzım Mösyö! Zevceniz henüz doğum vaziyetine gelmemiştir. İhtimal öğleye doğru kurtulabilir. Şimdilik bir enjeksiyon yapacağız kendisine. Biraz dinlenmesi lâzım!

Loş bir ziya aydınlığı içinde dalga dalga parlayan deniz renkli gözlerini, yine bir an kaldırarak binbaşıya bakıyor:

— Memnun oldum görüştüğümüze Mösyö diyor.

Ve cevap beklemeden, ağır adımlarla yürüyerek, kapıdan çıkıp gidiyor.

Odada şimdi, yatakta yatan kadınla, binbaşı başbaşa kalıyorlar.

Aradan sessiz, fakat mânalı birçok saniyeler geçiyor...

Sonra binbaşının karyolaya doğru yürüdüğünü görüyoruz.

Gelip, hastanın yanıbaşında duruyor:

— Çocuğunuzu dünyaya getirmek için, daha birkaç saat beklemek lâzım geliyormuş Nâzan Hanım diyor. Doktor öyle söyledi.

Genç kadın, koyu yeşil gözlerini, dal dal gölgeler serpen uçları kıvrık, uzun kirpiklerinin arasından kaydırarak, binbaşının yüzüne bakıyor. Ve hiç münasebeti yokken damdan düşer gibi:

— Ne güzel kadın değil mi beyefendi? diyor. Ben hayatımda bu kadar güzel, bu kadar tatlı bir kadın görmedim dersem yalan söylememiş olurum. O dümdüz sarı saçlarının fevkalâdeliği, gözlerinin parlaklığı, dudaklarının, renginin güzelliği bulunur şey değil!...

Elleri ile yatağın kenarını tutup kendini biraz yukarı alıyor:

— Siz uzun zaman Almanya'da kalmışsınız beyefendi diyor, bilirsiniz herhalde bütün Alman kızları da hep böyle güzel midirler?

Binbaşı gülerek sandalyeye oturuyor:

— Bu gördüğünüz herhalde güzel kadın, Nâzan Hanım diyor. Ona şüphe yok! Birden karşılaşınca, insan gayrî ihtiyarî şaşırıyor. Gözlerinin içine güneş girmiş gibi oluyor değil mi? Kamaşıyor insanın gözleri! Hepsi böyle değildir ama!... Almanlarda da, İngilizler gibi, kadınlar ya çok güzeldir, ya çok çirkin! Bunun ikisinin arasını bulmağa imkân yoktur.

— Fakat bu kadın müstesna bir şey!

— Filhakika öyle, güzel kadın. Fakat birşeye taaccüp ediyorum yalnız! Nasıl doktor olmuş böyle güzel kadın?...

— Niçin olmasın! Güzel kadın doktor olamaz mı? Avukatlık, mühendislik edemez mi güzel kadınlar?

— Hayır edemezler. Güzel kadından doktor, avukat, âlim çıkmaz. Bir tane bana güzel bir kadın doktor, güzel bir kadın âlim gösteremezsiniz! Çünkü, erkekler böyle kadınları, yirmi beş sene tahta sıralar üzerinde, kendi hallerinde rahat bırakmazlar. Muhakkak ya biri ona âşık olacak, veyahut muhakkak birisine o âşık olup peşinden gidecektir. Tabiat, güzel kadınları sevmek, sevilmek, zevce olmak için yaratmıştır! Doktor olmak için değil!

Tam bu sırada oda kapısının gene, yavaşça açılarak, içeriye elinde bir enjektörle şivesterin girdiğini, doğruca karyolada yatan hastanın yanına doğru geldiğini görüyoruz.

— Lütfen diyor, kolunuzu uzatınız, size bir enjeksiyon yapacağım.

Nâzan ürkek, utangaç, kolunu kadına doğru uzatıyor. Gözlerini yumuyor, başını çeviriyor...

— Korkmayın Madam, duymayacaksınız hiç! Küçük bir iğne acısı.

Şivester; bu ince, zarif, esmer kolu, bir eli ile avucunun içine alırken, diğer eli ile de hemen, dirseklerden yukarıya tendürdiyotlanmış bir küçük noktaya iğneyi batırıyor.

— İşte bu kadar efendim, diyor.

İğneyi çekiyor ve pamukla tentürdiyotlanan yeri oğuşturuyor.

— Şimdi, hemen bir iki dakika geçer geçmez, rahat bir uykuya dalacaksınız Madam, diyor.

Sonra başını Seyfi'ye çeviriyor:

— Siz de biraz uyursanız fena olmaz Mösyö! diye ilâve ediyor; işte yatağınız hazırdır. Soyunup hemen giriniz!

Kapıya doğru yürüyor:

— Birşey isterseniz, lûtfen zile basınız efendim, diyor...

Yine geldiği gibi giderken de, ayaklarının ucuna basarak, yavaşça kapıdan süzülüp çıkıyor.

Kapı kapanır kapanmaz, Nâzan'ın da göz kapaklarına bir ağırlık çöküyor. Başı beyaz yastıklar üzerinde bir an hareketsiz kalıyor. Kalın değil, fakat çok ince kırmızı değil, fakat çok penbe dudaklarını, yana doğru bükerek gülüyor:

— İlâç tesirini gösterdi galiba diyor, gözlerim kapanıyor. Uyumak istiyorum. Amma ne tatlı, ne sakin bir uyumak ihtiyacı bu!...

Seyfi derhal sandalyeden kalkıyor:

— Uyuyunuz öyle ise Nâzan Hanım diyor, kapayınız gözlerinizi. Ben de şuracıkta büzülür kalırım!

Kadının başı, yastığın kenarına doğru kayıyor. Kollarını sakin aşağı bırakıyor, geniş geniş nefes alıyor...

Dalıp gitti işte...

★

Sabah...

Saat sekiz...

Bahçedeki çınarların kül rengi tepeleri üzerinde yükselen güneş, odanın yarı açık kalan pencereleri arasından süzülerek duvarlara, duvarlardan da döşemelere iniyor.

Dışarıda; yaprakları dökülmüş ağaçlarla, ağaçların altında biriken sarı otlar, gece, sıkı bir yağmura tutulmuşlar gibi, ıslak pırıldıyorlar...

Vahşi kır kokuları taşıyan sert bir rüzgâr... çığlarla yıkanmış bir güneş... Ve güneşin aydınlattığı hastane odaları...

Seyfi bir aralık gerinerek, elbiseleri ile uzandığı yatağın üstünde şöyle bir doğruluyor, kollarını yana doğru götürüyor, güçlükle gözlerini açıyor, kendi kendine:

— Oooo diyor, sabah olmuş!

Hemen başını çevirerek karyolaya bakıyor...

Genç kadın hâlâ derin bir uykuda...

O zaman, ayaklarının ucuna basarak yattığı yerden kalkıp, odanın kapısına doğru yürüyor. Buruşmuş ceketinin eteklerini çekiyor. Dağılan saçlarını şöyle bir üstünkörü düzeltiyor ve sonra, yavaşça kapıyı açıp dışarı çıkıyor.

Hâlâ koridorlarda kimseler yok... Yalnız hayal gibi süzülüp giden bir iki hasta bakıcı gölgesi...

Merdivenlerden iniyor.

Daha musluk başına gidip dişlerini fırçalamadı, yüzünü yıkamadı. Nereye gidiyor böyle sabah sabah!.

O sırada karşısına, şivesine nazaran Ermeni olduğu anlaşılan bir adam çıkıyor. Beyaz önlüklü, sivil bir adam... Görünüşe göre, hastanenin bir memuru olarak...

— Bonjur beyefendi diyor. Uyuyamadınız galiba? rahatsız oldunuz bu gece!...

— Öyle uyuyamadım. Tabiî ilk gece. Yerimi yadırgamış olacağım.

— Nereye gidiyorsunuz efendim, kahvaltı etmiyecek misiniz?

— Dışarı çıkıp gazete alacağım. Gözümü açar açmaz gazete okumak âdetimdir de!...

— Emredersiniz efendim, getirirlerdi. Niçin zahmet buyuruyorsunuz?

— Biraz da havadan istifade etmiş olurdum dedim. Bahçe çok güzel. Güneş te var. Bizim hanım da henüz uyuyor hazır...

— Nasıl arzu buyurursanız efendim!

Adam hürmetle başını eğerek Seyfi'nin yanından ayrılıyor.

Seyfi de hemen hızlı hızlı merdivenlerden inip, antreye geçiyor ve oradan bahçeye çıkıyor.

Güzel bir sonbahar sabahıdır.

Fakat Seyfi, ne çıplak dallarda parlıyan güneşe, ne tarhların üzerinde solmağa başlıyan çiçeklere, ne havuz-

daki sulara, ne de, mermer heykellere bakmağa bile lüzum görmeden, ağaçlardan dökülen yapraklarla, sararmış otları çiğneyerek, süratle hastanenin dış kapısına doğru yürüyor.

O sırada kapının önünde, ceketsiz, saçları dağınık, bacakları yer yer açılmış yamalı bir pantalonla örtülü bir çocuk, gazete satmaktadır.

Seyfi hemen kapıdan sesleniyor:

— Oğlum, bir Tasvir versene!

Çocuk, üşüyen ellerini, yırtık pantalonunun cebinden çıkararak binbaşıya yaklaşıyor. Mukavva bir kabın içinde bulunan gazetelerden bir Tasvir alıyor, büküyor, Seyfi'ye uzatıyor:

— Buyurun beyefendi diyor, mühim havadisler var bugün.

— Mühim havadisler mi var?

— Evet efendim...

Seyfi, gazete parasını çıkarıp çocuğa verdikten sonra, hemen gazeteyi alıyor ve dönüyor.

Yine bahçe... Yine solmuş çiçekler... Ağaçlar... Otlarla, antre, merdiven ve koridorlar...

Odanın kapısı önüne geliyor. Bir an duruyor. Sonra yavaşça kapıyı açıyor.

Kadın hâlâ uykudadır.

Hiç ses çıkarmıyor. Kapıyı kapıyor. Ayaklarının ucuna basarak, pencerenin önüne doğru geliyor. Duruyor. Ve hemen cebinden gazeteyi çıkarıp açıyor...

Oooo, bu ne biçim iş!... Ne biçim gazete bu?... Bükülü duran sayfanın ortasına, üzeri yazılı bir kâğıt yapıştırmışlar.

Seyfi derhal kâğıdı, gazetenin sayfasını yırtarak çıkarıyor ve acele acele okuyor.

Kâğıtta aynen şu yazılı:

3.10.942 gecesi raporu:

1 — Rus gizli teşkilâtına mensup 9 numaralı ajan İrma Horeha, gece saat üç buçuk raddelerinde pansiyo-

ner olduğu apartımanda Alman gizli teşkilâtına mensup S.S. hücum taburu kumandanlarından yüzbaşı Ludwig Kolman tarafından tabanca ile katledilmiştir.

2 — Alman ajanını adım adım takip etmekte olan memurlarımız silâh seslerini işitince apartmana girmişler, casusun derhal ateşe başlaması üzerine, mukabeleye mecbur kalarak Alman yüzbaşısını on üç yerinden vurmak suretiyle öldürmüşlerdir.

3 — Memurlarımıza derhal resmî polis elbisesi giydirilmiş ve hâdiseden nöbetçi müddeiumumiliği haberdar edilmiştir.

4 — Henüz Alman Konsoloshanesi vakadan malûmattar değildir.

5 — Hâdisenin dalbudak salması ve Almanlar tarafından şiddetli bir teşebbüse girişilmesi ihtimali düşünülerek, sizden emir alınana kadar, adliyece yapılan tahkikatin geç yürütülmesini temin maksadile, icabeden tertibat alınmıştır. Müddeiumum'î henüz apartımandadır ve tahkikatını bitirememiştir.

Not :

A — Telefon başında emirlerinizi bekliyoruz. Gece hastaneye gelip sizi hâdiseden daha evvel haberdar etmeği muvafık bulmıyarak, bu sabahki randevu saatine intizar ettik.

B — Ingiliz kraliyet hava kuvvetlerine mensup Albay Mister Klarkın, gece saat on ikiye doğru parkotel'den çıkarak, biraz da sarhoş bir vaziyette Cihangirdeki apartımanına doğru giderken, Alman teşkilâtına bağlı olması muhtemel iki kişi tarafından takip olunduğu görülmüş, herhangi bir suikasta maruz bırakılmaması, albayın her ihtimale karşı bu iki şahsın elinden alınması için, memurlarımız sarhoş taklidi yapıp onlarla uzun süren bir kavgaya tutuşmuşlar ve binnetice İngiliz subayını takipten kurtarmışlardır.

C — Kendisine deri tüccarı süsü veren Alman Gestapo teşkilâtına mensup Bulgar yüzbaşısı Dimitrof, gece memurlarımızın refakatinde hudut harici edilmek üzere trene bindirilmiştir.»

Kâğıdın altında, imza yerinde yalnız üç harf; M.A. B.

Binbaşı kâğıdı okur okumaz, yüzü birdenbire karmakarışık çizgilerle doluyor...

Parmaklarını, alnının üzerine götürerek, şakaklarını sıkıyor. Derin derin düşünüyor. Gözlerini; endişeli, mustarip, sabit bakışlarla duvarlarda, tavanlarda dolaştırdıktan sonra, kâğıdı cebine koyup, hemen karyolaya doğru yürüyor.

Kadın, ilâcın tesiriyle, başı yastıkların üzerinde yana kaymış, gözleri yumulu, hareketsiz, sâkin, rahat bir uyku içindedir hâlâ...

Uçları kıvrık kıvrık bükülen kirpiklerinin, esmer ve soluk yüzünde bıraktığı gölgeler, güneşin bulutlar altında görünüşü gibi, tatlı bir aydınlık yapıyor.

— Nçzan Hanım diyor...

Kadın birden silkinerek gözlerini açıyor, hemen başucunda Seyfi'yi görünce şaşırıyor. Birşeyler söylemek istiyor. Fakat söyliyemiyor...

O sırada Seyfi, gayet hafif, fakat tatlı bir sesle:

— Affedersiniz Nâzan Hanım, diyor sizi uyandırmak mecburiyetinde kaldım.

Kadın, hâlâ kendini toplıyamamıştır.

— Şimdi mühim bir rapor aldım. Derhal gitmem lâzım geliyor. Sizi burada birkaç saat maatteessüf yalnız bırakacağım. Onun için kaldırdım.

Nâzan, dağınık saçlarını şöyle bir elleri ile toplayarak:

— Rica ederim efendim diyor, nasıl arzu ederseniz

öyle yapın! Hayhay, hemen gidiniz! Ben yalnız kalırım, ne olacak...

Bir saniye düşünüyor. Ve sonra, âdeta utanır gibi bir sesle:

— Amma tekrar gelip beni arayacaksınız değil mi Seyfi Bey? diyor!

— Tabiî, tabiî!... Hemen geleceğim. İşim biter bitmez buradayım.

— Teşekkür ederim efendim.

Seyfi bir yandan konuşup, bir yandan da kravatını, saçlarını düzeltirken,

— Nâzan Hanım diyor, beni sorarlarsa mühim bir iş için eve kadar gittiğimi ve hemen avdet edeceğimi söyleyerek, vaziyeti idare edersiniz olmaz mı?

— Hayhay efendim.

— Nasılsınız bakalım siz, iyi misiniz? Nasıl hissediyorsunuz kendinizi bu sabah?

— Çok iyiyim, teşekkür ederim efendim.

Binbaşı ellerini uzatarak yüzü; gökyüzü gibi tertemiz, gözleri, sâf bir gönül gibi parlak bu küçücük annenin, manikürsüz ellerini, avuçlarının içinde sıkıyor:

— Şimdilik Allahaısmarladık Nâzan Hanım, diyor. İnşallah dönüşümde yine sizi böyle sâkin ve rahat bulurum.

— Güle güle efendim.

Seyfi, hemen köşedeki sandalyede duran şapkasını, pardesüsünü kaparak, hızlı adımlarla odadan çıkıp gidiyor...

Bir hafta sonra...

Yağmursuz fakat bulutlu ve karanlık bir gece...

Nişantaşındayız...

Önü bahçeli beton bir evin bulunduğu sokağa doğru yürüyoruz.

Kaldırımlar yeni yapılmış, tretuarı muntazam bir sokak... Fakat kimseler görülmüyor tretuarda...

Nihayet bu bahsettiğimiz beton evin önüne geliyor ve duruyoruz.

Burası, Eskişehir'de bir maden işleten, Alman şirketlerinden birinde müdür, Hofman ismindeki adamın evidir. Karısı ve çocukları ile beraber oturuyor.

Arkadaşlarına yemek veriyor bu akşam.

Bütün pencerelerden sokağın kaldırımlarına ışıklar aksediyor.

Perdeleri de yarı açık bırakmışlar... Fakat niçin perdeleri böyle yarı açık bırakmışlar acaba? İçeride, kadeh kaldıran başları saçsız erkekleri, dudakları kahkaha dolu bir takım omuzları çıplak sarhoş kadınları görüyoruz. Dansedenler de var. Yoksa görelim diye mi böyle yarı açık bırakmışlar perdeleri? O da olabilir! Nihayet bitaraf bir memleketin topraklarında, ne de olsa muharip bir millete mensup bazı insanlar toplanmışlardır. İhtimal polisin herhangi bir şüpheye düşmemesi için, böyle açık ve görülür bir şekilde eğlenmeyi tercih ediyorlar.

Evin kapılarından içeri giriyoruz.

Büyük mermer bir hol. Ve bu holün iki tarafına açılan iki geniş salon...

Salonlarla holü birleştirmişler...

Kadınların, ayaklarının büyüklüğünden, erkeklerin de, saçsız kafalarından, Alman oldukları anlaşılan bir

sürü insan; kahkaha ve müzik sesleri arasında konuşuyor, dansediyor, şarkılar söylüyorlar.

Biz derhal, bu gürültüyü ve kalabalığı geride bırakarak, sağa kıvrılan taş merdivenlerden, ikinci kata çıkıyoruz.

Ev zaten iki katlıdır.

Bu katta da üç oda var. İki küçüğü sokak üzerinde, ve bir büyüğü de, arkada bostanlara nazır...

Bu işte, şimdi de, sanki esrarengiz bir içtimaın mevcudiyetinden daha evvel haber almış gibi, doğruca bu bostanlara nazır odanın kapısı önüne geliyor ve tokmağı çeviriyoruz...

Oooo!...

Bir pazar gecesi, Ayazpaşa'daki Alman sarayının denize bakan küçük odasında gördüğümüz manzara, aynen burada tekrarlanıyor bu akşam...

Yine ortada bir masa... Ve masanın başında; kesik kır saçlı, buğday renkli Alman albayı...

Yine masanın etrafında dizilmiş sandalyeler... Ve sandalyelerin üzerinde, put gibi dimdik duran gizli teşkilâta mensup S.S. subayları ile, yaldızlı sarı saçları tepesinde bir tarakla tutturulmuş genç ve güzel Alman kızı...

Yalnız masanın sağ başında yer boş. Öldürülen yüzbaşı Ludwig Kolmanın yeri... Öbürlerinin hepsi tamam, hepsi mevkilerini işgal etmişler...

Şimdi anlaşılıyor iş!...

Demek, aşağıdaki salonların perdeleri açılarak, bütün evin ışıkları sokaklara aksettirilerek, gürültü ve kahkahalar içinde devam eden bu eğlence, ikinci katın bostana bakan büyük odasındaki bu esrarengiz içtimaı örtmek için tertip edilmiş...

O halde Eskişehir'deki maden şirketinin direktörü de, gizli Alman teşkilâtına mensup olduğu gibi, bütün salonu dolduran bu çıplak kafalı erkeklerle, kocaman ayaklı kadınlar da, aynı teşkilâtın adamlarıdır.

Doğrusu işlerini temiz tutuyorlar Almanlar!... Her

ihtimali düşünüyorlar, polisin dikkat nazarlarından kurtulmak için, her akla gelecek şüpheyi bertaraf etmeğe çalışıyorlar. Tabii zabıtanın kontrolü altında bulunduğuna şüphe olmayan Alman sarayında, aynı adamlarla içtimalara devam edemezlerdi. Bu takdirde, konsoloshaneye giren gizli Alman ajanları, polis tarafından şahsen tesbit ve takibe uğrayacaklardı. Onun için bu gizli toplantıyı tertip etmiş olacaklar...

Kabul etmek lâzımdır ki, güzel çalışıyorlar Almanlar!

İşte kesik kır saçlı, buğday renkli Prusyalı albay, süngü uçları gibi dik bakan yeşil gözlerini, tekrar tekrar masada oturanların gözlerinde dolaştırdıktan sonra, alnını ve şakaklarını çizgilerle boğarak, sert ve hiddetli bir sesle konuşmasına devam ediyor:

— Arkadaşlar diyor, açıkça söyliyeyim ki, işlerin gidişinden kat'iyen memnun değilim!

Türk polisi ve Türk gizli teşkilâtı, âdeta bizimle alay eder gibi, tertipli ve çok zeki bir mücadeleye girişmiş bulunuyor... Son bir hafta zarfında, hangi teşebbüse geçtikse neticesiz kaldık. Bilâkis Türkler, hissettirmeden, gürültü çıkarmadan, sinsi sinsi istediklerini yapmağa ve hattâ birçok ajanlarımızı yakalayarak, huduttan atmağa bile muvaffak oldular.

Albay, hiddetle yumruğunu masanın üzerine indiriyor:

— Bu hafta en güzide bir subayımızı kaybettik. İki şilebimiz batırıldı. Müttefikimiz Japonların yapacağı bir hava taarruzu, daha evvelden Amerikalılara bildirildi. Bütün bunlar Türk gizli teşkilâtının eseridir. Ve nihayet on gün var ki, İstanbul'a bir tek ajan bile sokmağa muvaffak olamadık. Her tarafı sıkı bir kontrol altında tutuyorlar. Bilhassa Ankara gizli istihbarat merkezi, büsbütün tehlikeli olmağa başladı. Türkler bilhassa bu son günlerde elde ettikleri malûmatı, müttefikleri İngiliz ve Amerikalılara vererek, Almanya aleyhine korkunç dene-

cek neticeler sağlıyorlar. Ankara, âdeta bu harbin bir istihbarat merkezi halini alıyor. Hiç şüphe edilmemelidir ki, bu istihbarat merkezinin en kuvvetli elemanları da Türklerdir.

Prusyalı albay, dişlerini sıkıyor. Yeşil gözleri, üstü çizgilerle dolu kapaklarının arasında, büzüle büzüle âdeta kayboluyor. Dudaklarının morardığını, titrediğini görüyoruz. Yüzü buruşukluklarla doludur... Bağırıyor:

— Bu asla böyle devam edemez arkadaşlar! Bir netice almağa ve Führerin emrini yerine getirmeğe mecburuz. Nihayet bir ay zarfında Türkiye'ye girmesi kararlaştırılan S.D. kıtaları, Istanbul ve Ankara'daki müretteb mahallelerine sevkedilmiş bulunmalıdırlar. Her ne şekilde olursa olsun, bunu temin edeceğiz.

Bir an başını eğerek, önündeki kâğıtları karıştırıyor.

— Bu sabah Berlin'den aldığım bir emre göre, S.D. kıtaları Türkiye'ye, önümüzdeki haftadan itibaren, gizlice girmeğe teşebbüs edeceklerdir. Sureti kat'iyede buna karar verilmiş bulunuyor.

O sırada, sağ taraftaki sandalyelerden birinde oturan zayıf, yüzlü bir adam soruyor:

— Acaba Türkler birşeyden mi şüphelendiler ki albayım, diyor, yolları kapadılar? «Ankara Ekspresi» hakkında bir istihbarat mı yaptılar dersiniz?

— Hayır, zannetmiyorum bunu! Türkler, İngilizlerin tazyiki üzerine yolları kapamak mecburiyetinde kaldıklarını bildirmişlerdir. Bu olabilir. İngilizler zaten uzun zamandanberi, bunu temin etmeğe çalışıyorlardı. Eğer başka türlü olsaydı, çoktan bizim Türk polisi ile karşılaşmamız lâzım gelirdi.

Albay; kuru, kansız dudaklarını yana doğru bükerek, şöyle bir gururla gülümsüyor.

— Alman ordusunun yapacağı işi, ancak Alman ordusu bilir diyor! Biz kolay kolay kimseye sır vermeyiz.

Tekrar kâğıtları karıştırıyor:

— Bundan böyle S.D. müfrezeleri, on, on beş kişilik gruplar halinde, gizli deniz yollariyle getirileceklerdir. Bunun için Berlin'den hazırlanmış olan plân, Alman sefarethanesi kuryesi tarafından bu sabah tayyare ile yollanmıştır. Bu plâna göre, kıtalarımız, İstanbul limanında durmaksızın transit suretiyle Karadeniz'deki Varna ve Köstence limanlarına geçecek olan Alman şileplerine bindirileceklerdir. Her şilepte yirmi, otuz kişilik bir müfreze bulunacak ve efrat, gemi mürettebatı rolünü oynayacaklardır. Bu suretle, şilepler, Çanakkale Boğazında Türk kontrolünü tâbi oldukları zaman, herhangi bir şüpheye mahal vermeyerek kolaylıkla Marmaraya girebileceklerdir.

Albay, konuşmasına bir saniye fasıla veriyor. Sonra, masanın etrafındaki sandalyelerde, kıpırdamadan kendini dinleyen Alman subaylarına dönerek:

— Frolein Hilda Von Şrayner ile şimdi bir mesele hakkında görüşmek istiyorum diyor, bizi birkaç dakika için yalnız bırakmanızı rica edeceğim. Aşağı ininiz ve tekrar çağırıncaya kadar salonda bekleyiniz! İçtimaa devam edeceğiz... Vereceğim bazı mühim direktifler var!

Albay sözünü bitirmeden, sandalyede oturanlar, hep birden ayağa fırlıyorlar. Elleri pantalonlarının kenarlarında ve omuzları geriye alınmış bir vaziyette, başlarını sert bir hareketle öne doğru eğerek, askerce selâm veriyor, acele adımlarla kapıdan çıkıp gidiyorlar...

Şimdi odada, Albayla, genç Alman kızı başbaşa kalmışlardır.

Hafif bir ışıkla aydınlatılmış perdeleri kapalı bir loş odanın içinde, saçlarının rengi, bakışlarının tatlılığı, dudaklarının ve göğsünün perestişe lâyık güzelliği ile bir Venüs heykeli ihtişamı taşıyan bu ilâhî kadın şöyle bir an alâkasızca gözlerini kaldırarak, yanına yaklaşan mağrur Prusyalı subaya bakıyor.

— Benimle görüşmek istediğiniz mühim şey nedir albayım diyor, merak ediyorum!

Lâcivert, sivil bir elbise içinde, büsbütün dikkati çekmez bir hal alan Alman albayı, gayet hürmetkâr bir tavırla:

— Sizden, bir Türkle münasebet tesis etmeniz için ricada bulunacağız muhterem Frolein! diyor.

— Bir Türkle münasebet tesis etmek için mi dediniz?

— Evet! Alman vatanına zararlı olduğunu tahmin ettiğimiz bir Türkle!

— Kimdir bu Türk?

— Daha kim olduğunu esaslı surette tesbit etmiş değiliz. Bildiğimiz sadece, İngilizlerle teşriki mesai eden zengin bir müteahhit olduğudur. Bu da ne dereceye kadar doğru, hakikaten müteahhit midir, değil midir, henüz bizim için bu dahi meçhul!

— Ueki, ne yapmamı istiyorsunuz bu adamla?

— Tanışarak bir ahbaplık tesis etmenizi, ve onu, mümkün ise bize yarar bir hale getirmenizi; değilse, hakikî hüviyeti ile işi hakkında esaslı malûmat edinmenizi istiyoruz. İcap ederse ortadan vücudunu da kaldırabiliriz.

— Gizli bir teşkilâta mı mensup olduğunu tahmin ediyorsunuz bu Türkün?

— Gizli bir teşkilâta mensup olup olmadığı hakkında da hâlen kat'î bir karar vermiş değiliz. Yalnız esrarengiz bazı işlere karıştığına şüphe yok. Zaten İngilizlerle teşriki mesai etmesi, kendisinden şüphelenmemiz için esaslı bir sebeptir zannederim. Bizim halledemediğimiz mühim nokta şu: İngilizler tarafından satın alınmış bir adam mıdır bu, yoksa kendi vatanı nam ve hesabına çalışan bir ajan mıdır, onu öğrenmek istiyoruz.

— Peki, neden ehemmiyet veriyorsunuz bu Türke bu kadar? Onun gibi daha yüzlerce ajan var İstanbul'da... Niçin yalnız bu adamla meşgul oluyorsunuz?

— Bu adamın mühim bir mevki işgal etmekte oldu-

ğunu tahmin ediyoruz da onun için!... Belki bir şef, belki bir şeften de daha ehemmiyetli!

— Sizi böyle bir düşünceye sevkeden sebepler nedir?

— Yüzbaşı Ludwig Kolman tarafından öldürülen Rus casusu Irma Horeha, ölmeden yarım saat evvel onun apartımanından çıkmıştır.

— Ya?

— Dahası var! Her türlü tertibatı hazırlayarak kaçırmağa teşebbüs ettigimiz halde, muvaffak olamadığımız Ingiliz albayı Klark da, o gece Parkotel'de bu adamla beraber yemek yemiştir.

— O halde düpedüz bir İngiliz casusu olacak bu Türk!

— Kabil! Fakat aksi de kabildir. Meselâ, Ankara ajanımız, bu adamın birçok defalar hükûmet merkezinde görülmüş olduğunu haber veriyor.

— Ne çıkar bundan?

— İngilizlere hizmet eden bir Türkün, öyle uluorta Ankara'da dolaşarak, istediği gibi faaliyet sarfetmesine polis müsaade etmez!

— Albayım, Türk hükûmetinin İngilizlerle müttefik olduğunu unutuyorsunuz galiba?

— Unutmuyorum Frolein!.. Buna rağmen Türklerin, ecnebi parası alan bir adamı ne olursa olsun, ve kimin nam ve hesabına çalışırsa çalışsın, hoş görmiyeceklerini ve yaşatmıyacaklarını bilirim! Hemen bir çaresini bulur, yok ediverirler ortadan onu!

— O halde?

— O halde bu adamın, gizli Türk teşkilâtına mensup olması ve bu sıfatla İngilizlerle teşriki mesai etmekte bulunması muhtemeldir!

— Demek vazifem, bu tehlikeli ajanı, mümkün olursa bizim tarafımıza çekmek, olmadığı takdirde, işi ve faaliyeti hakkında malûmat edinmek öyle mi?

— Evet Frolein, bu hususta her türlü maddî feda-

kârlıkları da göze alabilirsiniz. İstediğiniz kadar para verebiliriz!

— Peki, nasıl tanışacağım onunla?

— Gayet kolay Frolein; bu husus için lâzım gelen hazırlık yapılmıştır. Akşam yemeklerini ekseriyetle Parkotel'de yediğini ve yemekten evvel de, otelin pavyonunda içtiğini tesbit ettik.

— Evet!

— Yarın akşamdan itibaren biz de bir kaç gece Parkotel'e devam edeceğiz. Onu tanıyan bir Alman kuyumcu bulduk. Dükkânına gelip alışveriş etmiş! Bizi bir münasebet icat ederek, kendisiyle tanıştıracak.

Albay bu sırada gözlerini, mânalı bir şekilde kaldırarak, kızın gözlerine götürüyor.

— Aynı zamanda bu adamın dehşetli bir çapkın olduğunu, bilhassa güzel bir kadın karşısında hemen hemen bütün iradesini kaybedecek derecede zayıf bir karaktere sahip bulunduğunu da öğrendik. Bunun için...

Kız, albayın sözünü kesiyor hemen:

— Bir etekliğin ucuna takılarak, bütün iradesini kaybedecek böyle zayıf karakterli bir adamı, Türklerin mühim bir işin başına getireceklerini nasıl tahmin ediyorsunuz kumandanım!

Albay, mânalı bakışlarına devam ediyor:

— Sizin taşıdığınız eteklerin ucuna Türkiye'de değil, bütün dünyada takılmıyacak bir erkek tasavvur edemiyorum da, onun için bu işte muvaffak olacağımızı tahmin ediyorum aziz Frolein!

Kız, yağmura tutulmuş kiraz taneleri gibi, ıslak ıslak parlayan etleri kalın iri dudaklarını, her zerresinde şehvet ve ihtiras dolu bir büküşle kıvırarak, gülüyor:

— Muhterem albay, bu gece pek nâzik davranıyorlar bana karşı! diyor.

Ve derhal bu mevzu etrafındaki konuşmayı kesmek

ister gibi, muhatabının cevap vermesine vakit bırakmadan:

— Demek, yarın akşam sizinle Parkotel'e gideceğiz, diyor. Kaçta ve nerede buluşacağız o halde?

— Akşam saat sekiz buçukta bir otomobil ile hastahaneye gelir, sizi alırım Frolein!

— Peki, sekiz buçukta hazır olurum! Başka bir emriniz albay?

— Estağfurullah, şimdilik bu kadar efendim!

Tertip ettiği plânların ârızasız ve pürüzsüz tatbik edileceğinden emin bulunan mağrur Prusyalı albay Ernest Von Klinger, biraz da memnuniyetle topuklarını birbirine vurarak, kıza, askerce bir selâm veriyor, eğiliyor önünde...

— Muhterem Frolein müsaade buyururlarsa, salona inerek, kendileri ile bir defa dansetmek şerefine nail olmak isterdim! diyor.

Kız hemen oturduğu sandalyeden kalkıyor:

— Aynı şereften ben de istifade etmek arzusundayım albayım! diyor.

Beraberce yürüyüp kapıdan çıkıyorlar...

Bir gün sonra...

Saat dokuz...

Parkoteldeyiz şimdi...

Salon çok tenha bu akşam... Hemen hemen kimseler yok gibi...

Müzik Karmen'den bir parça çalıyor.

Dışarıda; bulutsuz, rüzgârsız, sessiz bir gece...

İşte kapılar açılıyor ve içeriye, bizim meşhur Prusyalı Albay von Kiinger ile, sırtında gayet şık koyu kurşunî bir elbise taşıyan, o güzel Alman kızı Hilda Von Şrayner giriyor.

Şöyle birkaç adım atıp duruyorlar.

Kız, yine ensesinde topladığı düz sarı saçlarını, üzerinde küçük küçük elmas taneleri parlayan bir tarakla tutturmuş. Tavanlardan ve duvarlardan dökülen ışıklar, bu tarafın üzerinde pırıldaşan elmas tanelerine vuruyor ve aradan da, kızın saçlarının arasına geçerek, muhayyilenin tasavvur edemiyeceği güzel bir manzara vücuda getiriyor.

O sırada yanlarına yaklaşan metrdotel, sol tarafta bir masayı gösterip fransızca:

— Arzu ederseniz emrinize tahsis edelim efendim, diyor, salonun en güzel masasıdır.

Albayın gırtlağından, boğuk bir ses fırlıyor:

— Yawohl! Herr Ober!

Yürüyorlar.

Kız, koyu kurşunî elbiseleri içinde, vücudunun bütün yumuşak ve oynak yerlerini tahrik ederek, şöyle bir salondan geçiyor, kendilerine gösterilen masaya oturuyor.

Fakat bütün gözler şimdi bu masaya çevrilmiştir.

Kim bu kumral kadın? Kim bu salona, bir güneş gibi, deniz gibi, heykel gibi giren kadın?...

Albay, yeşil gözlerini masaların etrafında dolaştırdıktan sonra, hafif bir sesle:

— Henüz gelmemiş diyor, salonda yok!

— Demek şahsen tanıyorsunuz siz onu?

— Tabiî tanıyorum!

Birer sigara çıkararak yakıyorlar.

— Sakın pavyonda olmasın albayım!

— Ihtimal!

— Şimdi gider bir bahane ile bakar gelirim Frolein!

Albay o sırada yanlarına yaklaşan garsona yemek ve şarap ısmarladıktan sonra, gayet terbiyeli bir tavırla oturduğu sandalyeden kalkarak, telefon bahanesiyle kadından müsaade istiyor ve ayrılıyor.

Aradan ancak bir dakika geçiyor.

Masada Alman kızı şimdi yalnız kalmıştır.

Kız, salonun bütün ışıklarını kül rengi bebeklerinde toplayan mavi gözlerini, şöyle bir kaldırarak kapıya baktığı sırada, pardesüsünü çıkarmış, içeri girmeğe hazırlanan Seyfi ile karşılaşıyor. Bir an hayret eder gibi oluyor kız! İstemiyerek gözlerini, bu kapıdan içeri giren toprak renkli, çapkın bakışlı, gülerken yanaklarının ortası çukurlaşan erkeğin bulunduğu taraftan çekemiyor.

O sırada binbaşı da kızı görüyor. Onda da gayri ihtiyarî bir şaşalama oluyor. O da ayıramıyor gözlerini kızın gözlerinden!

Böylece birkaç saniye geçiyor.

Seyfi, derhal kendini topluyor ve hürmetle eğilerek uzaktan başiyle kadına bir selâm veriyor, kadın mukabele ediyor.

O arada, binbaşının yanına yaklaşan metrdotel, hafif bir sesle:

— Yanındaki masa boştur Seyfi Bey diyor, beni takip ediniz!

Metrdotel önde, Seyfi arkada, Alman kızının bulunduğu yerin tam yanındaki masaya geliyorlar!

Seyfi oturuyor.

— Rakı içeceğim Karabet! diyor. Sonra yemek yerim.

Metrdotel ayrılır.

Kadın bir aralık, başını şöyle mükemmel bir şekilde binbaşının bulunduğu tarafa çevirerek, hafif bir sesle:

— Zevceniz nasıl oldu efendim, diyor, iyi mi?

— Çok teşekkür ederim Frolein, gayet iyi!

O kadar...

Tekrar başını döndürüyor. Ve bu esnada da, albay Von Klinger'in, biraz asık bir suratla masaya yaklaştığını görüyor. Şöyle bir duraklar gibi oluyor. Fakat sonra:

— Telefon ettim Frolein! diyor. Gelemiyeceğini söyledi. Çok işleri varmış.

Sandalyeye oturuyor.

Müzik bir tangoya başlamıştır şimdi...

Albay hemen sandalyesinden kalkıyor:

— Lûtfederseniz bir tango yapalım sizinle Frolein!

— Hay hay efendim!

Kalkıyorlar...

Güzel bir müzik... Karartılmış bir salon... Ve birbirine sarılmış dönen çiftler...

Albay başını dansettiği kadının kulaklarına doğru biraz yaklaştırarak fısıldıyor:

— İşte yanımızdaki masada oturan adamdır, o aradığım Türk!... diyor.

Kız şaşırıyor:

— Ne dediniz? Aradığınız Türk, yanımızdaki masada oturan adam mıdır?

— Evet!.

— Fakat nasıl olur efendim? Ben bir hafta evvel, bu adamın karısını doğurttum hastanede! Üç dört gün hastanede kaldı bu adam!...

Albayın yüzü birdenbire buruşuklarla doluyor. Gözleri büyüyor ve parlıyor:

— Emin misiniz? diyor.

— Ne demek emin misiniz? Demin konuştum kendisiyle, karısını sordum. İyi olduğunu söyledi.

— Ach so! (Ah zo) Bu bizim zannettiğimizden daha tehlikeli bir adam öyle ise.

Albay hiddetle dişlerini gıcırdatıyor:

— Şimdi anlıyorum diyor işi! Demek hastaneye kontrol için girmiş!...

— Amma, ben bu adamın karısını bizzat doğurttum diyorum size Albay, anlamıyor musunuz?

Albay kansız dudaklarını yana doğru bükerek, acı acı gülüyor:

— Anlıyorum Frolein, anlıyorum! diyor, fakat ne yapayım ki, aynı zamanda evli olmadığını da biliyorum bu adamın!... Taksim'de tek başına bir apartmanda oturduğunu biz çoktanberi tesbit etmiş bulunuyoruz!...

— O halde?

— O halde, mesele gayet basit, hastaneyi birkaç gece kontrol altında bulundurabilmek için, doğurmak üzere olan bir kadını, karısı diye alıp getirmiş olacak.

— Bu tahmininiz doğru ise Albay, şu halde bu adam, faaliyetimiz hakkında mühim bazı malûmata sahip bulunuyor demektir!

— Ben de o fikirdeyim Frolein, bir şeyler biliyor herhalde?

Bir saniye susuyor, ve sonra yine, dudaklarını kımıldatarak, kendi kendine aynı cümleyi tekrarlıyor:

— Muhakkak bir şeyler biliyor bu adam bizim hakkımızda!...

O sırada müzik susmuş ve Albay da hemen kadını bırakmıştır.

— Yerimize oturalım Frolein; yalnız rica ederim, siz onunla mümkün olduğu kadar acele münasebet te-

sis etmeğe çalışın! Her ne bahasına olursa olsun, bu işin içyüzünü aydınlatmalıyız... Tahmin ettiğimizden daha mühim bir mevzu üzerinde bulunduğumuzu zannediyorum.

Gelip yerlerine oturuyorlar.

Beş on dakika, her iki masada bulunanlar da, birbirleriyle alâkadar olmaksızın, yemeklerine ve içkilerine devam ediyorlar...

Kadın bir defa bile, başını çevirip Seyfi'ye bakmıyor.

Mütemadiyen şarap içiyorlar.

Gittikçe ılıklaşan, tatlı gölgelerle dolan salonun içinde, şimdi, yer yer kadın kahkahaları, kadeh şakırtıları yükseliyor.

Gece saat on...

Müzik yeniden tangoya başlamıştır...

Işıkları söndürüyorlar yine...

Birdenbire Seyfi'nin oturduğu yerden kalkarak, yanındaki masaya doğru yürüdüğünü ve Alman Albayının önünde durup, gayet selis ve güzel bir Almanca ile:

— Müsaade buyurulursa muhterem Frolein ile dansetmek istiyorum efendim!...

Dediğini işitiyoruz...

Kız, bir an, uçları kıvrık uzun kirpiklerinin arasından, deniz renkli gözlerini kaldırarak, Seyfi'ye bakıyor:

— Oooo, siz misiniz?

Hemen Albaya dönüyor:

— Mösyönün zevcesini doğurtmuştum hastanede diyor, orada tanıştık kendisiyle, size de takdim edeyim müsaade ederseniz! Her...

Derhal binbaşı atılıyor:

— Seyfi Hüget!...

— Ya, Her Seyfi Hüget!

Sonra kız, Seyfi'ye dönerek. Alman Albayını gösteriyor:

— Ernest Von Klinger, Alman sigorta kumpanyaları baş müfettişi!...

Albay, Seyfi'yi hürmetle selâmlıyor:

— Memnun oldum görüştüğümüze mösyö diyor!

— Ben de öyle efendim.

O sırada kız, oturduğu sandalyeden kalkıyor.

Beraberce yürüyerek dansedilen yere geliyorlar. Binbaşı, öyle uzun merasim ve nezakete vakit bırakmadan, derhal kolunu beline sararak, onun zarif parmaklarını, serbest kalan avucunun içine aldıktan sonra, başlıyor rüzgâr gibi çevirmeğe kızı...

Dönüyor... Dönüyor... Dönüyorlar şimdi...

— Oooo çok sert dansediyorsunuz mösyö!... Hem niçin beni bu kadar sıkı tutuyorsunuz?

Seyfi derhal cevap veriyor:

Kaçırmamak için sizi Frolein!... İnsan, bir hazineyi kollarının arasında taşır da, onu sıkı tutmaz olur mu hiç?

Kız da hemen mukabele ediyor:

— Siz çok pervasız bir adama benziyorsunuz mösyö diyor!... Dehşetli cesursunuz! Bütün Türk erkekleri de sizin gibi böyle cüretkâr mı hareket ederler kadınlara karşı?

— Bizde cüret ve cesaret, millî bir an'anedir Frolein!...

— O halde, dört bir tarafım tehlikelerle çevrili bir memlekette yaşıyorum desenize!...

— Hayır Frolein! Sizin değil, asıl bizim şimdi, dört bir tarafımız tehlikelerle çevrili!...

— Ne demek istiyorsunuz?

— Kaldırın da lûtfen başınızı, bakın şöyle bir etrafa! Bütün gözler sizi seyrediyor!

— Ne çıkar bundan?

— Bir lokalde, bütün gözleri, bacaklarının ve eteklerinin ucunda toplayan bir kadın, erkekler için dünyanın en büyük tehlikesidir. Belki ben kendi hesabıma siz-

den korktuğum kadar, nasıl söyliyeyim, nasıl izah edeyim, meselâ ordunuzdan korkmuyorum şimdi!...

Kız, hiç tavrını bozmuyor... Yalnız hemen cevap veriyor:

— Ordumuzu tanımıyorsunuz da siz, ondan!

— Sizi tanımayı, ordunuzu tanımağa bin kere tercih ederim!...

— Neler söylüyorsunuz, ne cür'etkâr hücumlar yapıyorsunuz?... İnsan, daha ilk dans ettiği bir kadınla böyle konuşur mu hiç?

— Bir mücadelede ilk yumruğu vuran galiptir Frolein!

— Bakın hâlâ ısrar ediyorsunuz!... Halbuki, ne güzel bir karınız var sizin!... Melek gibi bir kadın!

Alman kızı, konuşmanın aldığı cereyandan istifade ederek, binbaşıyı şöyle bir yoklamak istiyor:

— Hem diyor, buraya geldiğim gündenberi dikkat ediyorum, bütün Türk erkekleri yalnız kadınlarla meşgul oluyorlar!... Yalnız kadınların peşinde koşmaktan başka birşey bilmez misiniz siz Allahaşkınıza!... Biraz da kendinizi er meydanlarında, harp alanlarında göstersenize!...

— Tam üç yüz sene Frolein, memleket memleket!.. diyar diyar dolaşarak, o söylediğiniz er meydanları ile harp alanlarında kendimizi göstermedik millet bırakmadık. Artık şimdi bıktık da, biraz da kadınlarla meşgul oluyoruz.

— Doğrusunu isterseniz, bu müdafaayı kabul etmiyorum... Böyle içi fıkır fıkır kaynayan, damarları yanan bir milletin, bütün dünya birbirleriyle döğüşürken, bir köşeye çekilerek seyirci kalmasına hayret ediyorum. Niçin siz de harbe girmiyorsunuz? Niçin, asırdide düşmanınızla boğuşan Alman ordusuna iltihak ederek, onlarla beraber harbe başlamıyorsunuz, söylesenize bana?

Binbaşı hiç güçlük çekmeden, derhal kadına lâzım gelen mukabeleyi yapıyor:

— Kim olursa olsun diyor, dost düşman, başkalarının mal ve hürriyetinde gözü olmıyan milletler, kendileri harbe başlamazlar Frolein; başlanmasını beklerler daima!

— Demek; muhakkak size hücum edilmesini istiyorsunuz, öyle mi?

— Hayır, Frolein, hücum edilirse, nasıl boğuşacağımızı izah etmek istiyorum...

Tam bu sırada, müzik susuyor ve müziğin susması ile beraber, Seyfi'nin yanına yaklaşan bir garsonun da:

— Sizi telefondan istiyorlar efendim, demesi bir oluyor.

— Matmazeli yerine bırakayım, şimdi geliyorum.

Kızı masasına kadar götürüyor, hürmetle eğiliyor. Ve herhangi bir konuşmaya mahal vermeden, derhal gidiyor.

Telefonun bulunduğu yer, otel merdivenlerinin altında kapalı, küçük bir odadır. Oraya doğru yürüyor. Tam odadan içeri gireceği sırada, otel kapıcısı yanına yaklaşıyor:

— Otomobil emretmiştiniz, kapıda bekliyor efendim, diyor.

Seyfi'nin bir an durakladığını görüyoruz:

— Otomobil, öyle mi? diyor.

— Evet efendim...

O zaman her nedense, telefon odasına girmekten vazgeçerek, biraz da asabî bir tavırla:

— Çabuk pardesümü, şapkamı verin diyor.

Şapkasını, pardesüsünü veriyorlar.

Giyiyor ve dışarı çıkıyor.

Kapıda boyası eskimiş, siyah bir taksi beklemektedir.

Taksinin kıvırcık saçlı, esmer bir şoförü var.

Seyfi derhal kapıyı açıp içeri atlıyor ve atlaması ile beraber otomobil de hareket ediyor.

Araba, tam Parkotel'in bahçesinden çıkıp, Ayazpaşa caddesine geçer geçmez, taksinin kıvırcık saçlı, esmer şoförü, vaziyetini bir an bozmıyarak, bulunduğu yerden yavaşça sesini yükseltiyor:

— Binbaşım diyor, İngiliz Kraliyet hava kuvvetlerine mensup miralay Klark, iki saattenberidir ortadan kaybolmuş bulunuyor. Yaptığımız bütün taharriyat, henüz bir netice vermedi.

Seyfi'nin yüzü birdenbire karmakarışık olmuştur. Hiddetle yumruklarını sıkıp otomobilin peykleri üzerine indiriyor:

— Ne söylüyorsun, diye bağırıyor! Nasıl olabilir bu?...

Şoför, aynı soğukkanlılıkla cevap veriyor:

— Albay, bu akşam yine kendi arabasiyle Boğaza gitmişti binbaşım!

— Peki, takip etmediniz mi onu, vazifeniz neydi sizin?

— Bizzat ben takip ettim efendim, bir saniye bile peşini bırakmadım...

— O halde?

— Müsaade buyurun, arzedeceğim efendim!

Şoför arabayı, Taksim gazinosunun arkasından çevirip, Harbiye caddesine çıkıyor.

— Büyükdere'ye gidip Mardiros'un lokantasında yemek yediler, biraz da içtiler.

— Yanında kim vardı?

— Gazinoda şarkı söyleyen o İngiliz kızı vardı yine...

— Peki, sonra?

— Biraz yaya olarak kızla beraber kolkola Büyükdere caddesinde dolaştılar.

— Evet!

— Ondan sonra yine beraber gelip kendi arabalarına bindiler ve doğruca Maslak yolundan Şişli'ye indiler.

— Arabayı Klark mı kullanıyordu?
— Evet, albay kullanıyordu.
— Sonra?

— Ben de bittabi onları takip ediyordum. Beyoğlunda hiç bir yerde durmadılar. Doğruca Taksim meydanına geldiler. Albay arabadan indi orada!

— Nerede indi arabadan?
— Meydanın, merdivenlerin bulunduğu taraftaki köşesinden.

— Orada mı durdurmuştu otomobili?
— Evet.
— E, sonra?..

— Kızı arabada bıraktı, kendisi hızlı hızlı yürüyerek Cumhuriyet pastanesinin bulunduğu sokağa girdi.
— Peki, takip etmedin mi arkasından onu?
— Hayır, takip etmedim efendim. Hemen bir sigara alıp döneceğini tahmin ederek, otomobilden inmedim.

— İyi haltettin! Gördün mü yaptığın işi şimdi!

— Fakat nasıl şüphelenebilirdim binbaşım. Koskoca adamın, caddenin ortasında göz göre göre ortadan yok olup gidebileceğini nasıl hatırlayabilirdim?

— Bak, hâlâ, yaptığı yetişmiyormuş gibi, bir de ne cevherler yumurtluyor şimdi! Caddenin ortasında koskoca bir adamın birdenbire kaybolup gideceğini nasıl hatırlayabilirmiş! Ben de seni, Istanbul polisinin en değerli bir elemanı diye yanıma almıştım. Tuuh, yazıklar olsun sana! Onlar değil caddenin ortasında adam kaldırmak, hiç okumadın mı, işitmedin mi sen? Meydanlardan tayyare, limanlardan denizaltı kaldırıyorlar!

Binbaşı kötü bir küfür savurarak susuyor.

— Peki, sonra ne oldu diyor anlat; albay sokağa girdi, dönmedi mi bir daha geriye, hiç görmedin mi?

— Hayır, bir daha dönmedi.

— Ne kadar bekledin orada?

— Bir saatten fazla.

— Ya otomobildeki kız ne oldu?

— O da, bir, on beş, yirmi dakika kadar bekledi, gelmediğini görünce, otomobilden inip gazinoya gitti.

— Sonra ne yaptın?

— Derhal büroya gittim, hâdiseyi haber verdim. Yüzbaşı Adnan Bey, Polis Müdüriyeti Kısmı Siyasisi ile hemen temasa geçti. Ve beni de derhal size gönderdi... Fakat şimdiye kadar yapılan taharriyattan, maateessüf hiçbir netice alınamadı.

Otomobil biraz sonra, Maçka caddesini geçip, Taşlık denilen yere gelmişti.

Durdular...

Seyfi müthiş asabî idi. Cebinden çıkardığı sigarayı ağzına götürürken, ellerinin titrediği görülüyordu. Mütemadiyen dudaklarını yiyor, gözleri bir noktaya takılı, dalgın dalgın düşünüyordu.

Bir aralık hiddetle başını kaldırdı.

— Polis Müdürü, hâdiseden haberdar edildi mi?... dedi.

— Tabiî efendim. Derhal vaziyeti telefonla bildirdik.

— Ne yaptı?

— Bizzat Müdüriyete gelerek, takibatı kendisi idare etmeğe başladı.

— Şimdi Müdüriyette midir acaba?

— Zannederim Müdüriyettedir efendim. Çünkü Stüdyo ile Tilla'yı kontrol altında bulunduran memurları çağırtmıştı. Onlara bazı direktifler verecek her halde. Öyel tahmin ederim ki, memurlar henüz gelmemişlerdir. Çünkü malûm ya, garson ve müzisyen diye çalıştıklarına göre, birer bahane bulup çıkabileceklerdir ancak birahaneden!... Çabucak gelemezler.

Binbaşı o zaman, yine hiddetle başını kaldırıp şoför yerinde oturan bu kıvırcık saçlı esmer adama:

— Haydi öyle ise çabuk, diyor, beni Polis Müdüriyetine götür. Yalnız Beşiktaş'tan dönerek git!...

— Başüstüne binbaşım!

Adam derhal motörü işletiyor...

Birkaç dakika sonra, lâmbaları söndürülmüş, boyasız siyah meçhul bir otomobil, baş döndürücü bir sür'atle Akaretlerden inerek, Dolmabahçe caddesine geçiyor ve hemen gözden kaybolup gidiyor...

Bir hafta sonra...

Binbaşı Seyfi'nin Taksim'deki apartmanı...

Telefon çalıyor.

Binbaşı henüz şimdi banyodan çıktı...

Üzerine bir bornoz alarak, ıslak telefonun başına geliyor.

Konuşuyorlar:

— Allo!...

— Siz misiniz Seyfi Bey?

— Benim, evet!

— Burası, İ.M.B... yüzbaşı Adnan!

— Söyle Adnan bey, tanıdım sesini, ne var?

— Şimdi bir şifre aldık Ankara'dan binbaşım!

— Açtınız mı şifreyi?

— Açtık!...

— E, hayrola, ne var, yoksa merkezden, İngiliz albayı için mükemmel bir saparta mı yiyoruz?

— Hayır binbaşım!

— O halde?

— Derhal Ankara'ya hareket ediyorsunuz bu akşam!

— Ankara'ya mı hareket ediyorum?

— Evet! Genelkurmayın emri! Eğer telefonla verilmesinde mahzur görmezseniz, okuyayım aynen!

— Oku, zarar yok. Telefon otomatiktir. Dinliyemezler.

Bir saniye muhavere kesiliyor. Ahizeden, bir kâğıdın açıldığı hissini veren bir takım hışırtılar duyuluyor. Sonra yine o konuşan adamın sesi:

— Okuyorum binbaşım!

— Oku!

— **«I. M. B. Teşkilâtı İstanbul Merkezi Şefi, Kurmay Binbaşı Seyfi Hüget'e;**

1 — Bu akşam saat yedi buçukta Yeşilköy'den kalkacak askeri tayyare ile, Ankara'ya hareket edeceksiniz!

2 — Saat tam dokuzda, Ankara tayyare meydanında bekleyecek otomobil, sizi Kâzım Özalp caddesinde, General F. R.'in hususî ikametgâhına götürecektir. Orada General'in emirlerine intizar edeceksiniz.

3 — Gece saat on ikide, İstanbul'a dönecek ve sizi I. M. B. bürosunda bekleyecek olan bir deniz subayına mülâki olacaksınız!

4 — Istanbul Hava Komutanlığına, emrinize tahsis olunan tayyare hakkında direktif verilmiştir.

İmza: Albay Şükrü»

— İşte bu kadar binbaşım! Emir bundan ibaret!

Seyfi telefonun önünde bir an şöyle bir düşünür gibi oluyor:

— Yine mühim birşey var galiba Adnan Bey diyor; ehemmiyetli bir istihbarat yapılmış olacak Ankara'dan!

— Ben de öyle tahmin ediyorum binbaşım!

— Anlaşılan bu sefer, deniz de işe karışıyor. Bir deniz subayı ile temas edeceğimize nazaran...

— Hem de çok acele bir iş zannederim binbaşım! Deniz subayının bu gece, sizi Ankara'dan gelene kadar bekliyeceğine bakılırsa, öyle pek geniş bir zaman filân da olmadığı görülüyor.

— Bak bakalım, saat kaç şimdi?

— Tam beş buçuk efendim!

— Kaçta kalkacak diyordu tayyare?

— Yedi buçukta!

— O halde hemen otomobili gönder bana Adnan Bey! Araba, ben Ankara'dan gelene kadar Yeşilköy'de beklesin! Saat ikide büroda bulunurum!

— Peki binbaşım!

— Haydi şimdilik Allahaısmarladık!

— Güle güle binbaşım! İyi yolculuklar!

— Mersi...

Telefon kapamyor...

★

Saat tam yedi buçuk...

Yeşilköy tayyare meydanı...

İçinde meçhul bir yolcu taşıyan, meçhul bir tayyare, hareket etmeye hazırlanıyor...

Güzel, mehtaplı bir sonbahar gecesi...

Gökyüzü yıldızlarla dolu.

Ne bir rüzgâr esiyor, ne bir yaprak kımıldıyor... Derin bir hareketsizlik...

İşte motör işlemeğe başladı.

Yerdeki çimenler, kuru yapraklar uçuşuyorlar...

Tayyare sarsıldı... Sola dönüyor. Nihayet hareket etti... Asfalt üzerinde yavaş yavaş yürüyor... Amma bir dakika sonra, saatte beş yüz kilometre ile semalara doğru yükselecek...

Küçücük bir tayyare bu... İçinde yalnız bir kişi var: Bir pilot, bir de yolcu...

Kanatlarının iki ucunda iki küçük ışık yanıyor.

Birdenbire gökgürültüsü gibi bir şey oldu.

Gözünü açıp kapamaya vakit yok...

Başımızı kaldırdığımız zaman, kanatlarının iki ucunda iki küçük ışık taşıyan bu minicik tayyarenin, üzeri yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru, bir yıldız gibi yükseldiğini görüyoruz...

O kadar...

★

Saat tam dokuz...

Bu saatte şimdi, bütün dünya merkezleri, bir mezar karanlığına bürünmüş, duvarlarından «tıp tıp» rutubet sızan taş ve beton sığınaklarda; gözleri tavanlara dikili, kalbleri heyecan ve korku dolu; ölüm, bomba, yangın

beklerken, Ankara hür Anadolu yaylasının ortasında, bir âbide ihtişamiyle yükselen Türkün bu heybetli, ünlü başşehri, gökteki yıldızlarla rekabet eder gibi, engin bir ışık deryası içinde, pırıl pırıl yanıyor.

Caddeler aydınlık, tretuarlar aydınlık, dağlar, sırtlar, semalar aydınlık...

. . . . . .

Tenteleri kapatılmış ışıksız, küçük bir cip otomobilinin, sür'atle Atatürk bulvarını geçerek, Kâzım Özalp caddesine saptığını, ve bu caddede de biraz ilerledikten sonra, birdenbire zınk diye, bir beton evin önünde durduğunu görüyoruz.

Derhal içinden bir asker atlıyor. Arkasından bir sivil...

Kapıdan giriyorlar...

Karşılarına, omuzlarında ince kordon taşıyan bir yüzbaşı çıkıyor. Sivil olana, topuklarını birbirine vurarak, askerce bir selâm veriyor:

— General sizi çalışma odasında bekliyor binbaşım! Buyrun götüreyim.

Birkaç basamak merdiven... Küçük bir sofa... Ve sonra, pek geniş olmıyan bir oda kapısı...

Yüzbaşı kapıyı tıkırdatarak açıyor ve tenteleri kapalı Amerikan otomobilinin, bir rüzgâr hıziyle getirip evin önünde bıraktığı bu sivil adama:

— Buyrun binbaşım diyor, girin!

Adam giriyor içeri...

Küçük bir odadır burası:

İki maroken koltuk... Birkaç sandalye... Yazı masası... Harita... Ve kapalı perdeler...

Yazı masasının önünde kıranta bir adam oturuyor. Biz bu kıranta adamı tanıyoruz. Yine böyle tayyare ile palas pandıras Ankara'ya geldiğimiz bir gün, Genelkurmay binasının mütevazi bir odasında, bugünkü gibi, masanın başında otururken görmüştük onu.

Güneşten yanmış yüzü, sert ve derin çizgilerle dolu, keskin bakışlı aynı adam... Yalnız bu sefer yanında, resmî elbiseli bir kurmay deniz albayı oturuyor.

Başka kimseler yok...

İçeri giren sivil elbiseli adam, birkaç adım yürüdükten sonra, çivi gibi birden yerinde durarak, askerce sert bir selâm veriyor:

— Emrinizi tebelluğ eder etmez yola çıktım generalim. Şimdi geliyorum İstanbul'dan!...

General, lâmbanın altında yer yer parlayan seyrek kır saçlarını, şöyle bir eliyle arkaya doğru attıktan sonra, gözlerini kaldırarak, Ankara yaylalarından esen kuru rüzgârlar gibi, insanın tâ içine kadar nüfuz eden keskin bakışlarını, binbaşının gözlerinde topluyor:

— Yaklaşın bakalım Seyfi Bey diyor, oturun şöyle hele karşıma!

Seyfi derhal bir sandalye bularak oturuyor.

— Evvelâ, söze başlamadan evvel, derhal açıkça söyliyeyim ki size, Albay Klark'ın ortadan kayboluşu hâdisesi, hakkınızdaki itimadımı kâmilen demiyeceğim amma, bir hayli sarstığına şüphe etmeyiniz!

Kaşlarını çatıyor:

— Başında bulunduğunuz teşkilât, bütün kadrosiyle çalışırken, bir dostumuzu sokağın ortasında göz göre göre alıp götürmelerine meydan vermeniz, itimad hislerimizden ziyade haysiyet ve gururumuza dokunmuştur.

Birdenbire yumruklarını sıkarak, masanın üstüne indiriyor general!

— Bu hatanın tamir edilmesini, muhakkak albayın bulunarak, gururumuzu dumanlandıran bu kötü muvaffakiyetsizliğin izale olunmasını isterim.

Yeniden gözlerini açıp Seyfi'nin yüzüne bakıyor:

— Bulacaksınız albayı muhakkak Seyfi Bey! diyor. İşte o kadar...

Seyfi çıt çıkarmadan, tek hareket yapmadan, sandalyenin üzerinde dimdik duruyor. Yalnız, kendisini müdafaa etmek üzere, bu mevzu etrafında birkaç söz söylemek teşebbüsünde bulunuyorsa da, general müsaade etmiyor:

— Ne izahat isterim, ne de müdafaa! İstediğim sizden albaydır! Tekrar ediyorum, en kısa zamanda onu bulup getireceksiniz bize!

— Emredersiniz generalim! Takatimin bütün vüs'ati ile çalışacağımdan emin olmanızı rica ederim.

Susuyorlar...

Bir dakika konuşulmuyor.

General önündeki kâğıtları karıştırıyor. Yüzü şimdi biraz değişir gibi olmuştur. Şakaklarındaki buruşukluklar, gözlerinin altındaki çizgiler azalıyor.

Şöyle bir oturduğu müteharrik koltuğu arkaya doğru iterek, kaşını kaldırıyor ve yanındaki deniz albayını gösterip:

— Ferhat Beyle tanışıyor musunuz binbaşı? diyor.

— Hayır generalim, tanışmıyorum!

— O halde takdim edeyim size, kurmay albay Ferhat Bey, deniz altı filotillâları komutanı.

Binbaşı derhal yerinden fırlıyarak, ayaklarını birbirine vuruyor:

General albaya dönüyor bu sefer:

— Seyfi Bey de diyor, bizim sevdiğimiz ve itimat ettiğimiz arkadaşlarımızdandır. Kurmay binbaşıdır. Almanya'da okudu, ordu istihbarat dairesinde çalışıyor, hâlen İstanbul'daki gizli teşkilâtımızın şefidir.

Albay başını eğiyor:

— Memnun oldum görüştüğümüze Seyfi Bey diyor.

General o sırada, koltuğunun üzerinde doğruluyor:

Yine gözleri sert ve keskin bakmağa başlamış ve yine güneşten yanmış yüzü, karmakarışık çizgilerle dolmuştur.

— Beni şimdi iyi dinle Seyfi Bey diyor, size bugün çok mühim bir vazife veriyoruz. Bu mühim ve tehlikeli vazifeyi, ancak sizin idare edeceğiniz ve yapabileceğinizden emin olduğumuz için veriyoruz!

General, şöyle bir saniye gözlerini, karşıda bir noktada tuttuktan sonra birdenbire:

— Almanlar yarın gece, İstanbul'a hafif teçhizatı hâmil S. S. hücum taburlarına mensup otuz kişilik bir müfreze çıkarmağa teşebbüs edeceklerdir, diyor.

Binbaşı derhal atılıyor:

— Bu kabil değildir generalim; İstanbul'un bütün yolları sımsıkı kapatılmıştır. Herhangi nam ve hüviyet altında İstanbul'a kimse giremez!

General gülüyor:

— Bu sefer Almanlar, herhangi bir nam ve hüviyet altında normal yollardan değil, kaçak olarak gizlice girmeğe teşebbüs edeceklerdir binbaşı! Askerlerini yarın gece bir şileple getirip, Marmara'ya bırakmak istiyorlar.

General, kollarını koltuğun iki yanlarına dayayarak, kendini içeriye doğru alıyor.

— İstihbaratımız kat'îdir. Selânik'teki ajanslarımız, gelecek şilebin ismini ve askerlerin adedini bile tesbite muvaffak olmuşlardır. İsmi «Münih» dir şilebin!.. İçinde 30 asker var. Bu gece sabaha karşı saat dörtte Çanakkale'ye gideceğini ve İstanbul'da durmaksızın, transit olarak Karadeniz'e geçeceğini de, birkaç saat evvel Almanlar bize resmen bildirdiler. Geminin şu sıralarda, Çanakkale'den elli mil kadar açıkta bulunduğu ve gayet hafif bir süratle seyrettiği de keşif tayyarelerimiz tarafından tesbit edilmiş bulunuyor. Şu hale göre, bu sabah saat dört ile beş arasında şilebin Çanakkale'den geçerek, Marmara'ya girmesi muhtemeldir. Gemi kalkmadan evvel Selânik'te tayfalarını çıkarmış, yerlerine S.S.' kıtaları mensuplarını almış ve bu suretle, tam gemi tayfası kadrosiyle hareket ettiğinden, Çanakkale'de yapılacak

kontrol'den geçmesini temin eylemiştir. Şilep küçük kıtada beş altı sandık otomatik tabanca, mitralyöz, bomba gibi hafif eslihayı da beraber getirmektedir.

General bu sırada başını, yanındaki albaya çevirerek soruyor:

— Alman gemisi dört ile beş arasında Çanakkale'den geçeceğine nazaran, İstanbul civarına saat kaçta vâsıl olabilir acaba Ferhat Bey?

— Geminin sür'atini bilmiyorum generalim, maamafih, müfrezeyi çıkarabilmek için herhalde, hava kardıktan sonra geleceğine şüphe edilemez.

— Doğru, karanlık bastıktan sonra gelir ancak!

O sırada Seyfi söze karışıyor:

— Fakat mehtap o kadar kuvvetli ki, gündüz gibi etraf generalim; niçin başka bir zamanı seçmemişler?

— Vakitleri yok da onun için! Bir an evvel teşebbüse geçmek istiyorlar. On, onbeş gün kaybedemezler şu sırada!...

— Demek hâlâ ısrar ediyorlar?...

— Asıl hâdisenin en mühim tarafı da bu ya! İsrar ediyorlar evet! Hâlâ bir baskınla memleketi ele geçireceklerini tahmin ediyorlar!...

General dudaklarını biraz da müstehzi bir büküşle kıvırarak, acı acı gülüyor:

— Bizim hiçbir şeyden haberimiz olmadığını zannediyorlar ve muhakkak, baskını başarı ile bitirecekleriinden emin bulunuyorlar. Yolları kapamamız, hiç bir Almanı, onbeş gündenberidir içeri bırakmamamız, zerre kadar onları şüphelendirmemiştir. Kendilerini adım adım takip ettiğimizin farkında bile değiller.

General yüzünü buruşturuyor:

— Yalnız silâhları işler onların diyor, kafaları işlemez ki, ne yapayım?

Sonra hiddetle sandalyesinde doğruluyor. Gözlerini bir ok gibi, binbaşının gözlerine götürüyor.

— Artık maskeleri çıkarmağa karar verdik Seyfi Bey! diyor. Bu heriflere, yapacakları herşeyin farkında

olduğumuzu bütün teferruatiyle anlatacak ve bu mendebur hikâyeye bir nihayet vereceğiz!

Generalin sesi yükseliyor ve küçücük gözlerinde, kıvılcımlar çakıyor:

— Yarın gece, hangi vasıta ile olursa olsun, ne şekilde cereyan ederse etsin, Alman askerlerinin şehre çıkmasına müsaade etmeyeceğiz. Hâdisenin idare edilecek tarafı kalmamıştır. Onlar nezaketten, siyasetten anlamıyorlar. Silâh ve yumruk göstermek lâzım geliyor!.. İcap ederse kuvvete de müracaat etmeğe karar verdik! Mukavemetle karşılaştığımız takdirde, şilebi batıracağız!

Susuyor general!...

Oda bir dakika sessizlik içinde kalıyor...

Sonra yine binbaşının yüzüne bakarak:

— Işte şimdi anladınız ya Seyfi Bey! diyor; size verilen vazifenin mahiyet ve şümulünü!.. Bu vazifenin, şimdiye kadar yaptıklarınızın en mühimmi, ve en tehlikelisi olduğuna şüphe yoktur. Yarın akşam, Alman gemisini siz karşılayacak, çıkarma teşebbüsüne siz mâni olacak ve icabında, kuvvete müracaat edip etmemek kararını siz vereceksiniz!...

General, birden gözlerini Seyfi'nin gözlerine dikiyor:

— Binbaşı diyor, zekânızdan, dirayet ve kıyasetinizden şüphe etmiyorum. Her ne şekilde olursa olsun, yarın gece Alman müfrezesinin İstanbul'a çıkmasına mâni olacaksınız. Bu işe bir denizaltı tahsis olunmuştur.. İcap ederse filotillâ da yardıma hazır olacaktır. Lüzum gördüğünüz an ve zamanda, denizaltı komutanı şilebi torpillemek, batırmak emrini almıştır. Fakat dikkatle üzerinde durayım ki, gaye, şilebi torpillemek değildir. Siyasî bir buhranı önlemektir. İşte yarın gece bunu yapmanızı istiyoruz sizden!

Binbaşı, şakaklarını yakan bir heyecan kasırgası içinde titreyerek:

— Elimden geleni yapacağımdan emin olmanızı rica ederim generalim, diyor...

— Ona şüphe yok!

General yanındaki albaya dönüyor:

— Hangi denizaltı idi bu işe tahsis ettiğiniz Ferhat Bey diyor, unuttum?

— R. 2. denizaltısı generalim! Kumandanı Yüzbaşı Muzaffer Bey'dir.

General tekrar Seyfi'ye hitap ediyor:

— Yarın akşam saat tam altı buçukta R. 2. denizaltımız sizi Pendik açıklarında bekleyecek. Gemi komutanı, vazifesi hakkında icap eden talimatı almıştır. Bu talimat mucibince, komutan, sizin tensip edeceğiniz an ve zamanda, derhal savaşı kabul edebilir. Bu hususta karar vermek hakkım size bıraktık.

— Fakat bir şey anlamak istiyorum generalim; bu müfreze şilepten nasıl çıkabilir? Şilebin bir yere yanaşacağı mı düşünülüyor?

— Hayır, (albayı göstererek) filotillâ komutanının fikrine göre, karanlık bastıktan sonra, hazırlanmış bir vasıta şilebe yanaşacaktır. Meselâ bu, sefarethanenin tenezzüh motoru olabileceği gibi, başka bir vasıta olması da kabildir.

Binbaşı, sert bir hareketle başını öne eğiyor:

— Anladım efendim vazifemi diyor, teşekkür ederim...

General derhal ayağa kalkıyor.

Albay ile Seyfi de kalkıyorlar...

Saatine bakıyor:

— Oooo, onu geçiyor diyor; iki saat sonra tekrar İstanbul'a döneceksiniz. Yorgunsunuz, herhalde yemek de yememişsinizdir. Vakıâ biz de pek hazırlıklı değiliz ama, zararı yok, nihayet misafir umduğunu değil, bulduğunu yer derler. Onun için, gelip birkaç lokma birşey...

Seyfi hemen topuklarını birbirine vurarak, dimdik duruyor:

— Bu şereften mahrum olmak benim için büyük bir ziyan ve eza teşkil edecektir amma generalim; müsaade buyurursanız, yemeği Karpiç'te, yahut Pavyon'da yiyelim!.. Bu gece benim Ankara'da görülmem, yarınki vazifem için belki faydalı olur kanaatindeyim. Mamafih, emir ve takdir sizindir efendim!...

— Yine makul bir sebep buldun değil mi kaçmağa Seyfi Bey diyor, hazır Ankara'ya gelmişken, şöyle kaş göz arasında bir Pavyona uğrayıp, bazı ziyaretler yapmadan gitmek istemiyorsun, anlaşıldı!...

Ona doğru birkaç adım yürüyor:

— Peki diyor, size mâni olmayalım. Nasıl arzu ederseniz, öyle hareket edin..

— Teşekkür ederim generalim.

— Yalnız unutmayın ha, tam on ikide İstanbul'a döneceksiniz!...

— Tam on ikide İstanbul'a döneceğim generalim.

Elini uzatıyor general!

— O halde veda ediyoruz size şimdi Seyfi Bey diyor, gidiyorsunuz!

İçi şimşeklerle dolu gözlerini, Seyfi'nin gözlerinde tutmağa devam ediyor.

— Tekrar ediyorum binbaşı, diyor. Bu aldığınız vazife, şimdiye kadar aldıklarınızın en mühimmidir. Düşününüz ki, yarın Marmara'da bu şilebin torpillenmesi ile, hatıra dahi gelmeyen her türlü ihtimal mevzuubahis olabileceği gibi, torpillenmeyip hamulesini çıkardığı takdirde de, aynı tehlike, aynı vaziyet mevcut bulunacaktır. İşte bütün bunları düşünerek, icap eden kararı yerinde ve zamanında siz vereceksiniz!.. İnanıyor ve güveniyoruz size!...

Sesi birden top gibi patlıyor generalin;

— Haydi şimdi güle güle arkadaş, yolun ve şansın açık olsun!

Binbaşı, topuklarını birbirine vurarak, askerce bir selâm veriyor. Ve sonra, bütün vücudunu saran büyük

bir heyecan ve saadet fırtınası içinde perişan, kapıdan çıkıp gidiyor...

ANKARA PALAS

Saat tam on buçuk şimdi...

Ankara Palas'ın kapılarından içeri giriyoruz.

Ankara Palas!...

Dünyanın dört bir tarafından gelmiş, dört bir ırkına mensup renk renk, çeşit çeşit insanların toplandığı garip, esrarengiz bir yer olmuş burası...

Otelden ziyade, tarihî kadîmin tarif ettiği Bâbil kulesine benziyor.

Koridorlar, salonlar, odalar ve barlar, her türlü lisanı söyleyen, her türlü renk ve şekil taşıyan birbirlerine benzemez, birbirleriyle konuşmaz, bir takım insanlarla dolu...

Kimi ararsınız da bulamazsınız burada?.. Fransızlar, Ingilizler, Ruslar, Almanlar, Amerikalılar, Çinliler, Hintliler, Araplar ve Japonlar'dan tutunuz da, Brezilyalı, Endonezyalılara kadar hepsi mevcut...

Anlaşılan bütün bu zavallı insanlar, ölüm ve ıstırap bekleyen mezar karanlıklarına gömülü bir medeniyet dünyası içinde, güneşten kopmuş tek bir ziya hüzmesi gibi yükselen Ankara'ya, ışık gören pervaneler halinde hep birden üşüşüvermişler!...

Elhasıl; binbir milletin, binbir gaye peşinde koşup; netice almak için çırpındığı, mahşer yerini andırıyor Ankara Palas!...

Merdivenlerden aşağı inerek, derinden derine müzik sesleri gelmeğe başlayan Pavyona doğru gidiyoruz.

Burası da başka bir âlem...

Müzik sesleri ile kadeh şakırtılarının, şampanya buharları ile sigara dumanlarının birbirine karışıp, bir uğultu ve sis tabakası halinde tavanlara doğru yükseldiği bir sırada, neşesi kalmayan dünyadan bir yudum zevk,

bir damla teselli almağa çalışan bir sürü bedbaht insanlar, delice, çılgınca kendilerini eğlenmeğe vermişler...

Dansediyor, haykırıyor, tepiniyor, içiyor, şarkı söylüyorlar. Güya eğleniyorlar biçareler!.. Hemen hepsi de yabancı!.. Salonu işgal edenlerin yüzde sekseni tanımadığımız insanlar.

Oturulacak tek bir yer yok.. Bütün masalar dolu..

Işte bu sırada, Binbaşı Seyfi'nin, birdenbire kapıdan içeri girdiğini görüyoruz...

Yorgun gözlerini, şöyle bir etrafta dolaştırdıktan sonra, salonun iki üç basamak merdivenle inilen iç tarafına doğru yürüyor. Fakat ancak dört beş adım atabiliyor, birden duruyor ve hayretle gözlerini kaldırarak, önündeki masada oturan; saçları sarı, dudakları kalın, kirpiklerinin altı tatlı gölgelerle dolu kadınla, yanındaki erkeğe bakıyor...

Bunların burada ne işi var?... Nereden gelmişler?... Niçin gelmişler?... Ne arıyorlar Ankara'da bunlar?...

Fazla düşünmeğe vakit yok...

Masada oturan dudakları kalın, saçları sarı, gözlerinin altı tatlı gölgelerle dolu kadın, başını sağa doğru çevirdiği sırada, Seyfi ile göz göze geliyor...

O da birdenbire şaşırıyor:

— Ach so!... diye bağırıyor, siz burada ha?...

Seyfi derhal masaya doğru yürüyor...

— Evet, Frolein Hilda, diyor; iki gündenberi Ankara'dayım.

O aralık, kadının masasında oturan adam, yerinden kalkarak, Seyfi'yi başı ile selâmlıyor.

— Nasılsınız Mösyö? diyor..

— Teşekkür ederim Mösyö Klinger!...

Kadın, salonun ışıklarını, göz bebeklerinin derin maviliklerinde aksettirerek binbaşıya bakıyor.

— Rahatsız etmiyeyim efendim!..

— Estağfurullah, bilâkis memnun oluruz.

Seyfi derhal sandalyeyi çekip oturuyor.

Kendisini mümkün olduğu kadar lâkayt göstermeğe çalışan Alman albayı von Klinger de oturuyor.

Kadın o zaman, uçları işlemeli, beyaz mendilini burun kapaklarının kenarlarında dolaştırarak, Seyfi'ye dönüyor:

— Demek iki günden beri Ankara'da bulunuyorsunuz öyle mi?...

— Evet Frolein, Millî Müdafaa Vekâletinde bir işim vardı da onu takibe geldim.

— Ne vakit döneceksiniz İstanbul'a?...

— Belli değil henüz Frolein, belki beş on gün kadar kalacağım. Ya siz, ne vakit dönüyorsunuz?

— Hemen yarın sabah, saat onda!...

— Yarın sabah saat onda mı?

— Evet.

— Fakat onda tren var mı?

— Trenle değil, tayyare ile döneceğiz!... Bin müşkülât ile iki yer bulabildik!...

— Ha, olabilir!...

— Amma doğrusunu isterseniz, Von Klinger ısrar etmeseydi, trenle dönecektim! Ankara Ekspresini çok methediyorlar. Fevkalâde rahat ve temizmiş!... Bilhassa sabahleyin İzmit körfezinden Istanbul'a giriş, çok güzel oluyormuş. Herhalde Ankara Ekspresi ile dönmek isterdim.

Kadın bu son cümleyi söyledikten sonra, kumral başını şöyle bir kaldırıp, yanındaki adama bakıyor:

— Vâdediyorsunuz değil mi Von Klinger diyor; beni bir gün Ankara trenine bindireceksiniz muhakkak!...

Alman albayı, böcek sırtı gibi parıldayan gözlerini açarak, derhal cevap veriyor:

— Muhakkak diyor Frolein! Emin olabilirsiniz!... Ankara Ekspresine bindireceğim bir gün sizi!...

Ikisi de şöyle bir an, mânalı bir şekilde gülümsüyorlar...

O sırada Seyfi, söze karışıyor:

— Demek Ankara'yı çok beğendiniz Frolein diyor, tekrar gelmek istiyorsunuz, öyle mi?...

— Evet çok beğendim. Bir parça da Berlin'e benzetiyorum galiba ben Ankara'yı.. Ya binaları, asfalt caddeleri, parkları, bulvarları ile, Almanya'yı hatırlatıyor bana!...

— E, İstanbul'u nasıl buluyorsunuz?...

— Istanbul da güzel! Fakat, onun güzelliğini, daha çok kadınları ile minareleri yapıyor...

— Ankara'nın güzelliğini de bence, kuru ve sert havasiyle, zaman zaman patlayan fırtınaları yapar Frolein! Siz şehrin çok sakin günlerine rastladınız! Bir de onu kızmış, ufukları fırtına ve şimşeklerle dolmuş bir halde görseniz, bayılırsınız, ayrılmak istemezsiniz Ankara'dan... Tıpkı sevdiği kadına, yalnız gururu, beyni ile değil, biraz da adalesinin kudret ve ihtişamiyle sahip olmak isteyen bir erkeğe benzer Ankara!...

Kadın, güneşle yağmurların karıştığı bir deniz ufkunun bütün sislerini, ve renklerini, gözlerinin mavilikleri içinde parlatarak, Seyfi'nin yüzüne bakıyor.

Dudaklarını, insana şehvet ve ihtiras aşılayan bir büküşle, yana doğru kaydırıyor.

— Demek Ankara, sevdiği kadına sahip olmak isteyen bir erkeğe benziyor öyle mi?...

Şöyle kendini oturduğu sandalyenin arkasına doğru çekip, omuzlarını geri alıyor...

Bu vaziyette: ince ipek bir elbisenin altında, dalga dalga, nokta nokta kaynaşan bir takım uçları koyu, turuncu, nar renkleri ile dolu siyah gölgeler, göğsünü kaplıyor.

— Demek sizin memlekette kadınlar, daha çok gururlu ve kuvvetli erkekleri severler!...

— Sizin memlekette öyle değil mi Frolein?...

— Bizim memlekette kadınlar, gururdan, kuvvetten, hattâ dimağ kabiliyetinden daha çok, iyi harbetmesini bilen, vatanı için ölmekten çekinmeyen cesur, kah-

raman ve bilhassa korkmayan erkeklere bayılırlar. Alman kadını için, iftihar edilecek, sevilecek erkek tipi budur!... Biz, bize sahip olacak erkeklerin değerini ancak, savaş meydanlarındaki fedakârlıklariyle ölçeriz. Adalesinin kuvvetini değil, adalesinin üstündeki harp yaralarının adadeni sayarak, onlara hürmet ve sevgimizin derecesini tâyin ederiz biz!...

Seyfi kapaklarının arasında, bir yığın alev ışığı ile yanan siyaha meyyal koyu elâ gözlerini, şöyle bir vakurâne kaldırıyor:

— O, Frolein! diyor. Bizim kadınlarımız da, bir erkeğe değer vermek için, Alman kadınlarının kullandığı bu ölçüyü kabul etmelerini bilseniz ne kadar isterdik!... Halbuki ne gezer. Nerede bizde o talih!... Türk kadınları bu ölçüden, bu kıymetten çoktan çıkmışlar da, başka şeyler arıyorlar şimdi erkeklerde!...

Dudaklarını bükerek, mânalı mânalı gülüyor:

— Hakları da yok değil doğrusu bizim kadınların erkeklerde biraz gurur, biraz dimağ kabiliyeti aramakta diyor!... Çünkü, bütün Türkiye'de yirmi yaşından tutun da, yetmiş yaşına kadar, vücudu harpten aldığı yaralarla delik deşik olmamış tek bir erkek yoktur. Bir şeyin kıymeti, malûm ya, o şeyin nedreti ile ölçülür. Bizde bu söylediğiniz kahramanlık, fedakârlık hikâyeleri o kadar bol, o kadar mebzuldür ki, kadınlarımız âdeta kanıksamışlar da bu gibi şeylerden, zevk alamaz olmuşlar artık... Başka meziyet arıyorlar şimdi erkeklerde!... Vatan için savaşmak, ölmek, ölümle mücadele etmek Türkiye'de, ne bileyim ben, iskarpinsiz sokağa çıkmamak gibi tabiî hallerdendir Frolein!... Onun için...

Kadın, birdenbire binbaşının sözünü kesiyor:

— Evet diyor, onun için mi dünya harbederken, siz burada dansediyorsunuz?...

Seyfi hiç istifini bozmuyor, kızmıyor. Hemen cevap veriyor:

— Hayır Frolein diyor; dünya dansederken biz harbediyorduk da, onun için!...

Sonra, bir an hiddetle şöyle bir sesini yükseltiyor:

— Dünya diyor aziz Frolein, biz boğuşurken, başını çevirip şöyle bir halimize bakmadı bile!... Bilâkis, bin bir bahaneler icap edip, yıllar ve asırlar devamınca, yurdumuza, yuvamıza saldıranları, ocağımızı hanumanlarımızı söndürenleri; kızlarımızı, namuslarımızı kirletenleri; hiç yerinden kıpırdamadan, rahatını bozmadan, sadece ellerini kaldırarak, alkışladı ve teşvik etti dünya!... Tanklara karşı yumrukla, topların önünde göğüsle, süngüye imanla döğüşerek ve bütün nehirlerimizde su yerine kanlarımız akıtarak, bize saldıranları, yalnız dişimiz ve tırnağımızı vasıta edip kovmağa çalışırken, şimdi birbirini yediğini, birbirini boğazladığını söylediğiniz dünya, bizi himaye şöyle dursun, bilâkis sırtımızdan hançerlemeğe kalktı!...

Seyfi yerinden doğruluyor:

— İşte onun için aziz Frolein, diyor, dünya harbederken, biz de burada dansediyoruz şimdi!...

Kadının önünde eğiliyor. Hafifçe gülümseyerek:

— Bakın ne güzel bir vals diyor, eğer Von Klinger müsaade buyururlarsa, hattâ sizinle bile dansetmek cüretini gösterebiliriz dünya harbederken!...

Alman Albayı, Seyfi'nin bu talebini derhal arzu ve heyecanla kabul ediyor:

— Evet, evet, diyor, tabiî efendim dansetmelisiniz.

Kadın o zaman, yavaşça sandalyesini iterek kalkıyor ve ince örgüler halinde örtülüp, ensesinin üzerinde toplanmış altın yaldızlı düz sarı saçlarının kenarlarından süzüle süzüle boynuna, boynundan, göğsünün en gizli köşelerine kadar uzanan gölgelerin altında, vücudunun bilhassa yumuşak yerlerini tahrik ederek yürüyor, sonra, bronzlardan mermerlerden imal edilmiş bir heykel ihtişamiyle gelip dansedilen yerde duruyor...

Salonda bütün gözler şimdi ona çevrilmiştir!.

Herkes gıpta, alâka ve heyecanla bu harikulâde güzel kadını seyrediyor...

Fakat o, hiç aldırış etmiyor. Gayet sakin, telâşsız bir halde, tuvaletinin açık bıraktığı çıplak kollarından birini, Seyfi'nin şöyle bir omuzuna koyuyor. Serbest kalan diğer elini de, dansettiği erkeğin elleriyle birleştiriyor ve ondan sonra, salonda bulunanların bütün dikkat nazarlarını, eteklerinin ucu gibi arkasından sürüyerek, başlıyor dönmeğe!...

Seyfi'nin büyük bir heyecan içinde olduğu belli!... Maamafih dehşetli cür'etkâr dansediyor.

Gözlerini yummuş yer yer terleyen şakaklarını, kadının şakaklarının üstüne koymuş, onun sağa sola doğru kayan yarı çıplak göğsünü, göğsünün üzerinde ezmiş, beli, kollarının arasında, vücudu, vücudunun üzerinde, henüz bu işlere pek alışmamış hoyrat bir delikanlı gibi, nazikçe değil de, erkekçe dansediyor kadınla...

Konuşmadan, birbirlerinin yüzüne bakmadan, söz söylemeden dönüyor, dönüyor, dönüyorlar yalnız!...

Nihayet müzik susuyor...

O zaman, bir rüyadan uyanır gibi, ikisi de silkinerek duruyorlar.

Ikisi de konuşmak istemiyor hâlâ... Ne o birşey söylüyor, ne öbürü...

Yalnız kadın, alnında parlayan ter damlalarını, beyaz bir mendille kurutarak, masaya doğru yürümeğe başlıyor. Seyfi de takip ediyor onu.

Gelip tam masaya oturacakları sırada, Alman albayı hemen yerinden fırlıyor:

— Müsaade ederseniz gidelim artık Frolein, diyor; saat tam on bir!...

— Tam on bir mi?...

— Evet!...

Kız isteksiz bir hareketle başını eğiyor:

— Gidelim o halde Von Klinger!...

Parmaklarının ucu ile saçlarının arkasını düzeltip, pardesüsünü omuzuna alırken, Seyfi'ye dönüyor:

— Saat on birde bir randevumuz var, maateessüf diyor, gitmek ıstırarındayız. Halbuki, hiç olmazsa, gece yarısına kadar burada kalmak isterdim... Haşin, fakat güzel dansediyorsunuz!... Ne olursa olsun, hoşuma gidiyor doğrusu konuşmanız da, dansetmeniz de sizin!.

Seyfi susuyor. Cevap vermiyor...

Kız o sırada, elini uzatmıştı... Seyfi derhal, kendisine doğru uzanan bu zarif, bu ince kadın parmaklarını, derisi sert ellerinin terli, rutubetli yumuşakları içine alarak sıkıyor. Ve sonra, büyük bir cür'etle, belki bir dakikadan fazla avuçlarının içinde tuttuğu bu küçük, bu terleyen, bu birer gül yaprağı gibi titreşen penbe parmakları, dudaklarının üzerine götürerek öpüyor.

— Güle güle Frolein diyor, inşallah Istanbul'da tekrar görüşürüz...

Bırakıyor elini kızın!..

— Inşallah Mösyö!..

O kadar...

Kız hemen sırtını çevirerek yürüyor, albay da gayet ciddi bir baş eğişiyle Seyfi'yi selâmladıktan sonra, onu takip ediyor.

Gözden kaybolup gidiyorlar...

Seyfi yalnız kaldı masada şimdi...

Aradan ancak birkaç saniye geçmiştir.

Binbaşının oturduğu masanın köşesinde, birdenbire genç bir kızın peyda olduğunu görüyoruz. Sarı saçlı, buğday renkli ince bir kız!... Beyaz bir şeritle iki tarafından boynuna rapdedilmiş, şık bir sepet taşıyor elinde. İçi sigara dolu... Anlaşılan Pavyonun sigara satan kızı olacak bu!...

Seyfi hemen sesleniyor.

— Bakar mısınız Matmazel biraz buraya?

Kız masaya yaklaşıyor:

— Sigara mı istiyorsunuz efendim?

— Evet, bir Boğaziçi verin lûtfen!...

Kızın şivesinden Yahudi olduğu anlaşılmaktadır.

— Boğaziçi mi dediniz efendim?..

— Evet, Boğaziçi!...

Kız sepetin içinden bir paket çıkarıp masaya uzatırken, binbaşının, ancak onun duyabileceği kadar hafif bir sesle, şunları mırıldandığını işitiyoruz:

— Adım adım takip etsinler masadan kalkanları!. Bu geceyi nerede geçirecekleri bilhassa tesbit olunsun! Nihayet yarın öyleye kadar rapor İstanbul'a gelmelidir. Ben Karpiçe gidiyorum, saat on ikiden sonra Ankara'da değilim.

Kız, derhal doğrularak yüksek sesle cevap veriyor:

— Anladım efendim diyor, fakat bozukluğum yok. Müsaade buyurun bozdurup getireyim parayı!...

Kız, paketi masanın üzerine bırakıyor ve süratle salondan çıkıp gidiyor...

Saat şimdi gecenin tam on biridir...

★

Ertesi gün...

İstanbul'dayız yine...

Binbaşı Seyfi'nin Taksim'deki apartımanı...

Telefon çalıyor...

Seyfi'nin, uyku sersemliği içinde, pijamasına sarılarak, yataktan kalktığını ve esneye esneye telefonun başına geldiğini görüyoruz.

Saçları birbirine karışmış, yüzü sararmış, gözleri hafifçe kızarmıştır.

Makineyi alıyor;

Konuşuyorlar...

— Allo, evet benim, söyle Hikmet Bey, ne var?.

— Şimdi Ankara'dan şifre ile bir rapor aldık. Öğleye kadar size bildirilmesi lâzım geldiği de kaydediliyor..

— Evet, evet, anladım...

Seyfi birden ciddileşiyor:

— Ne diyor raporda, söyle bakalım?..
— Okuyayım mı aynen binbaşım?..
— Oku!...

— Gece saat onbirde pavyondan çıkan ve takibi emrolunan kadınla erkek, bir taksiye atlayarak, doğruca Alman sefarethanesine gitmişlerdir. Sefarethanede saat üç buçuğa kadar kalmışlar ve bu müddet zarfında, hariçten kimse ile temas etmemişlerdir. Bu kadınla erkek, sefarethanede bulundukları müddetçe, binanın cadde üzerindeki odalarının bütün ışıkları söndürülmüş, yalnız arka tarafta sefirin hususî çahşma odasında, lâmba yandığı, perdelerin kapalı olmasına rağmen görülmüştür. Saat üç buçuktan sonra, aynı kadınla erkek, binadan ayrılmışlar ve yürüyerek yokuşun aşağısına kadar inmiş, durakta buldukları bir taksiye atlayıp, tekrar Ankara Palasa gelmişlerdir. Onların sefarethane binasından ayrılmasını müteakip, sefirin çalışma odasındaki ışık da sönmüştür.

Takibi emrolunan bu erkekle kadın, sabahın dokuzbuçuğuna kadar ayrı ayrı kaldıkları odalardan çıkmışlar ve kahvaltı getirmek bahanesiyle odalarına girmek isteyen memurumuzu da, kahvaltı etmiyeceklerini söyleyerek, içeri almamışlardır.

Saat tam dokuz buçukta odalarından çıkmış, hesaplarını görmüş, gene otelde hiç kimse ile temas etmeden bir taksiye atlayıp, doğruca tayyare meydanına gitmişler ve evvelce alınmış yerlerini işgal ederek, saat onda Istanbul'a müteveccihen hareket etmişlerdir.

Her ikisi de takip olundukları müddet zarfında Ankara'da, yabancı ve yerli kimse ile görüşmemişlerdir.

Tayyare biletlerinin üzerinde şu isimler vardı: Ernest Von Klinger!.. Alman sigorta kumpanyaları müfettişi. Hilda Von Schreiner! Alman hastahanesinde doğum mütehassısı.

Her ikisi de, Ankara'dan sadece birer el çantasiyle ayrılmışlardır.

Berayı malûmat arzolunur.»

— Hepsi bu kadar mı?

— Evet, bu kadar binbaşım!

— Pekâlâ, anladım. Dün akşamdanberi yeni birşey var mı?

— Hayır binbaşım, hiçbir şey yok...

— Ya Ingiliz Albayı Klark hakkında?

— Maatteessüf komutanım... Hâlâ bir ipucu elde edemedik.

— Çok fena!... General dehşetli kızmış. Öyle bir haşladı ki beni bilsen!...

— Tahmin etmiştim binbaşım!...

Muhavere bir an kesiliyor. Seyfi'nin gözlerini karşıda bir noktaya dikerek, derin derin düşündüğünü görüyoruz. Sonra, yine makineyi ağzına yaklaştırıyor.

— Bu gece için vazife alan memurlarımıza, lâzım gelen talimatı verdiniz değil mi?...

— Aynen ve harfiyen tekrarladık emirlerinizi hepsine binbaşım!..

— Herşey hazır değil mi?..

— Herşey hazır efendim!... İstanbul'da mevcut gizli Alman kamplarının hepsi, direktifiniz mucibince, dün geceden beri kuvvetlerimiz tarafından çevrilmiş bulunduğu gibi, her Alman ajansının arkasına da, iki memur konmuştur. Sizden alacağımız emirden nihayet beş dakika sonra, Istanbul'da mevcut bütün kamplar basılmış, ajanlar tevkif edilmiş olacaklardır.

— Unutmayın ki, benden emir almayınca, hiçbir hareket yapmıyacaksınız!... Polis ve kolordu ile bu gece mütemadiyen irtibat halinde bulunacağınızı da hatırınızdan çıkarmayın!...

— Şimdiden irtibatı tesis etmiş bulunuyoruz efendim!.

— Pekâlâ!... Biliyorsunuz ki, ben bugün öğleden sonra, Vali Beyle, Kolordu kumandanını ziyarete gidecek ve saat yedide de, denizaltıya binmek üzere, Pendiğe geçeceğim!...

— Allah işinizi rast getirsin binbaşım!...

— Teşekkür ederim Hikmet Bey, şimdilik bu kadar. Allahaısmarladık.

Seyfi «Şırap» deyip telefonu kapıyor...

R. 2. DENİZALTISI

Ayni günün akşamı...

Pendik sahillerindeyiz!

Güneş dumandan ince bir çizgi halinde ağır ağır karşıki ufukların arkasında kayboluyor.

Şimdi denizin hafif dalgalı sathı üzerinde, güneşin batarken bıraktığı pırıltılı gölgelerden başka, sessizce Pendik koyuna sokulup demir atmış bir denizaltının, gümüşten bir şerit parlaklığı ile uzayan silûeti görülüyor...

Yaprakların hafif iniltisi içinde, çalılıklar arasından geçerek denizaltının demir attığı koya doğru yaklaşıyoruz...

Hava kararmış, dalların arasında yıldızlar parlamağa başlamıştır.

Gökyüzünde hafif bir aydınlık beliriyor.

Nerede ise mehtap çıkacak...

İşte binbaşı Seyfi...

Üzerinde resmî elbise olduğu halde, onu, sahile yanaşmış duran küçük ve meçhul bir sandala doğru ilerlerken görüyoruz.

Geliyor ve sandalın önünde duruyor.

Sandalda bir bahriye çavuşu var. Tığ gibi bir delikanlı...

Binbaşıyı görür görmez, hemen yerinden fırlayarak askerce bir selâm veriyor.

— Kurmay binbaşı Seyfi Hüget değil mi efendim? diyor...

— Evet, oğlum.

— Buyurun efendim, sizi gemiye götüreceğim.

Seyfi atlıyor hemen içeri... Ve atlaması ile beraber,

çavuşun da, küreklere geçip, bu küçük denizaltı sandalını gemiye doğru çekmesi bir oluyor...

Iki... Üç... Nihayet beş dakika...

Sandal gemiye yanaşmıştır şimdi...

Her tarafı pırıl pırıl parlıyan, boyalı, temiz, tertemiz bir denizaltı...

Geminin bir sicim gibi uzayan güvertesi üzerinde, birbirinden yakışıklı, birbirinden çevik, denizle güneşin yaka yaka, toprak rengine çevirdiği yüzleri neşe, sıhhat dolu genç bahriyeliler dolaşıyor.

Hepsi de sevinç, heyecan içindedirler; belki bu gece talihleri yardım eder de, döğüşmek imkânı ve fırsatı bulurlar diye!...

Seyfi'yi derhal gemiye alıyorlar.

O sırada, kaptan köprüsü tarafından bir yüzbaşı görünüyor...

Güneş derisini yakmış da, tunçtan bir renk almış yüzü!...

Gelip hemen Seyfi'nin önünde duruyor ve topuklarını birbirine vurarak, askerce bir selâm veriyor:

— R. 2 denizaltısı komutanı, kıdemli yüzbaşı Muzaffer diyor!... Almanların memlekete karşı yapacakları sabotaj hareketlerine engel olmak, şüpheli görülen Alman gemilerinin vaziyetlerini tarassut etmek ve icabında silâhla hâdiseye müdahale eylemek üzere, Deniz Kurmay Başkanlığından emir almış bulunuyorum. Harekete hazırım binbaşım!...

Seyfi de derhal onun gibi, topuklarını birbirine vurup, askerce selâm veriyor.

— Kurmay Binbaşı Seyfi Hüget! diyor... Genelkurmay'dan aldığım emir mucibince, bu gece Marmara'ya 30 kişilik bir müfreze çıkarmağa teşebbüs edecek olan Alman şilebinin bu hareketine mani olmağa çalışacağım.. İcabında şilebi batırmak selâhiyetini dahi haiz bulunuyorum.

Binbaşının sesi, birden yükseliyor:

— Ateş etmek emrini benden alacaksınız!

Yüzbaşının da sesi yükseliyor şimdi:

— Evet. Verilen talimat katidir. Ateş etme emrini sizden alacağız binbaşım!...

Bu ciddî, sert, askerce konuşma bir dakika sürüyor. Sonra Seyfi, yine gemi süvarisine hitap ediyor:

— Bu gece yapılacak harekât hakkında tabiî mufassal malûmatı almış bulunuyorsunuz değil mi yüzbaşı?...

— Evet, en ince teferruata kadar yapılacak işleri biliyorum.

— O halde derhal hareket edelim!

— Hay hay binbaşım, derhal hareket edelim!

Gemi komutanı, şöyle bir saniye etrafına bakındıktan sonra binbaşıya:

— Buyurun öyle ise efendim, diyor. Kumanda kalesine çıkalım sizinle!...

Ikisi birden yürüyerek, demir merdivenlere tırmanıyor ve kuleye çıkıyorlar...

Aradan ancak bir dakika geçmiştir...

Yüzbaşının dudaklarından şimdi, dalgaların kayalara çarpışı gibi, gür bir sesin fırladığını işitiyoruz:

— Harekete hazır ol!...

Bu sesi, aksiseda halinde birçok sesler, hemen tekrarlıyorlar!...

— Harekete hazır ol!... Harekete hazır ol!...

Gemi üzerinde bir koşuşma, kaynaşma oluyor.

— Vira!...

Denizaltı birdenbire, büyük bir gürültü ile demirini almağa başlamıştır...

— Iskele alabanda!.. Ortala!.. Rota 330!.. Viya!..

Serdümen cevap veriyor:

— Rota 330. Gemi rotada... Dümen ortada!...

— Her iki makine tam yol ileri!...

Makineler işlemeğe başladı işte...

Pervaneler bütün hıziyle dönüyorlar şimdi...

Deniz kaynaşıyor...

Etrafımız beyaz köpüklerle doldu...

Gidiyoruz...

Sahilden atılan bir çakıl taşı gibi, küçücük dalgaların üzerinden seğirterek, yavaş yavaş Adaları arkada bırakıyor. Yeşilköy açıklarına doğru koşuyoruz...

★

İki saat sonra...

Mehtap yükselmiş, yıldızlar çoğalmış, sahiller pırıl pırıl yanan ışıklarla donanmıştır...

Kıyılardan gelen rüzgârlar, denizin küçücük dalgacıklariyle oynaşıyorlar...

Yeşilköy açıklarındayız...

Bütün lâmbalarını söndürmüş olan küçücük gemimiz, ayın işiği altında, koyu kurşunî rengi ile, sulara aksetmiş bir bulut gölgesi gibi, ağır ağır mehtabı iki tarafa açarak ilerliyor...

Seyfi ile gemi süvarisi, kumanda kulesi üzerindeler...

Seyfi'nin biraz canı sıkılmış gibi... Gözlerini mütemadiyen ufuklarda dolaştırıyor.

Sessiz, gölgesiz, kimsesiz ufuklar...

Seyfi birden başını kaldırıp, yanında duran gemi komutanına:

— Yüzbaşım diyor, saatlerdenberi dolaşıyorum buralarda! Hâlâ ne bir gemi, ne bir gölge, ne bir işaret var! Acaba haber mi aldılar dersiniz?.. Yoksa geri mi döndüler!...

Komutan, yüzünü buruşturuyor. Dirseklerini çelik lehvaların üzerine koyarak:

— Olamaz diyor, dönemezler!.. Mademki Çanakkale'den geçmiştir şilep, muhakkak gelmesi icap eder.

Doğrulup şöyle bir gözlerini sahillere götürüyor:

— Belki daha geç randevu vermişlerdir, diyor. İhtimal gece yarısına doğru buluşacaklar!

Seyfi de yüzbaşı gibi, dirseklerini demirlerin üzerine koyarak, mehtabın denizdeki akislerini seyre dalıyor...

— Ne de güzel bir gece, diyor. Şu ışıkların sular üzerindeki oynayışlarına bakın... İnsanın...

Sözünü bitiremiyor Seyfi... Birdenbire güvertenin sağ tarafından, boğuk bir sesin yükseldiğini işitiyoruz.

— Sancakta bir gemi göründü...

Yüzbaşı derhal soruyor:

— Mesafeyi tâyin etmek kabil mi?...

— Çok uzaktadır. Henüz mesafeyi tâyin etmek kabil değil!...

— Seyrettiği istikameti takip edebiliyor musun?...

— Üzerimize doğru geliyor...

O zaman, yüzbaşı derhal şu emri veriyor:

— Her iki makine stop!...

Birdenbire ses seda kesiliyor.

Çıt yok şimdi.

Ne bir ışık, ne bir hareket, ne bir konuşma!...

Bu sırada komutan, gözlerini Seyfi'nin gözlerine götürüyor:

— Ne yapmak tasavvurundasınız şimdi binbaşım? diyor.. Gelen geminin beklediğimiz şilep olduğunda şüphe yok. Üzerine giderek arama yapalım mı?...

— Hayır, hayır, kat'iyyen!... Bu aramadan bir fayda temin edemeyiz. Çünkü gemi mürettebatı Selânik'te çıkarılmış ve müfreze, mürettebatın yerini almıştır. Bu vaziyette kanuna aykırı bir nokta yoktur ki, müdahale edebilelim.

— O halde?...

— O halde, tam onları suç üzerinde yakalamağa çalışacağız. Yani şilep müfrezeyi, gelecek vasıtaya aktarma ederken baskın yapmak lâzım!...

— Öyleyse derhal dalıp gözden kaybolmamız icap ediyor!...

— Bence de, en doğru hareket bu olacaktır. Yalnız, denizin içinde onları takip etmek kabil midir?

— Tabiî tabi'î! Gemiyi üç beş metre umka indirir ve preskop ile peşlerinden gideriz.

— O halde hemen dalalım yüzbaşım!

— Hay hay, hemen dalalım!

Yüzbaşı tam geriye dönüp emir vereceği sırada, yine güvertenin meçhul bir köşesinden, meçhul bir ses yükseliyor:

— Sancakta bir yelkenli göründü...

Yüzbaşı soruyor yine:

— Seyir istikameti tayin edilebiliyor mu?

— Üzerimize doğru gelen gemi istikametinde seyrediyor.

Yüzbaşı o zaman:

— İşte Seyfi Bey, diyor, vasıta da meydana çıktı. Demek tam tahmin ettiğimiz gibi, Yeşilköy açıklarında randevu vermişler. Şimdi orada buluşacak ve müfrezeyi yelkenliye çıkaracaklar! Hemen dalalım!

Yüzbaşı, yüzünü güverteye doğru çeviriyor ve bağırıyor:

— Üst güverte, dalmaya hazır ol!...

Gemideki bütün askerler, derhal kumanda kulesinin altındaki kaporta denilen delikten içeri giriyorlar:

— Haydi, buyurun Seyfi Bey, biz de inelim aşağıya, dalıyoruz.

Önde gemi komutanı, arkada binbaşı, en sonra serdümen, delikten içeri giriyorlar. Ve girmeleri ile beraber, delik de kapanıyor.

Denizaltı şimdi suların içine gömülerek, gözden kaybolup gitmiştir...

★

Yarım saat sonra...

Yüzbaşı birden gözlerini preskoptan alarak sert bir sesle:

— Her iki makine stop!

Birdenbire gemideki sarsıntı kesiliyor.

Güneş görmüş arılar gibi, kendi kendine vızıldayıp duran âletler susuveriyorlar.

Derin bir sessizlik çöküyor etrafa!

O sırada kumandanın konuştuğunu duyuyoruz:

— Gelin diyor binbaşım! Preskoptan bizzat siz de bakınız! İşte yelkenli şilebe yanaşmak üzeredir. Neredeyse, müfrezeyi çıkaracak. Beş yüz metreye kadar yaklaşmış bulunuyoruz yanlarına! Gayet güzel göreceksiniz!

Seyfi hemen preskobun deliklerine gözlerini koyuyor...

— Ooooo diyor! Amma yaklaşmışız ha! Ne de büyük şilepmiş bu yahu böyle! Bakın, güvertede konuşuyorlar. Merdiven indiriyorlar. Yelkenli tamamiyle yanaştı... İp atıyorlar.

Seyfi gözlerini ayırıyor preskoptan!

— Bakın siz de yüzbaşım diyor, galiba müfrezeyi çıkarmağa başladılar...

Yüzbaşı bakıyor...

— Evet diyor, çıkarmağa başladılar! Teker teker iniyorlar...

Doğruluyor... Ve kayalara çarpan dalgalı bir denizin sesi ile soruyor:

— Karar verin şimdi diyor, ne yapacağız?

Binbaşı da aynı ciddiyet, aynı metanet ve aynı tonla;

— Hemen satha çıkarak, müfrezenin yelkenliye geçmesine mâni olacağız! diyor...

— Şilebin önünde ve arkasında iki top var. Topları ile mukabele etmeğe kalkarsa, ne şekilde hareket edilecektir?

— Derhal ateşe başlayacak, icap ederse şilebi batıracaksınız!

— Pekâlâ! O halde denizin üzerine çıkıyoruz.

Yüzbaşı bağırıyor:

— Dümenlerle satha fırlat!... Her iki makine tam yol ileri!...

Gözümüzü açıp kapamağa vakit yok...

İkinci süvarinin sesi duyuluyor:

— Bot satıhta!

Yüzbaşı o zaman şu emri veriyor:

— Top başına!

Topçular, yaylarından fırlayan oklar gibi, kendilerini kaporta deliğinden dışarı atarlarken, kumandan da, Seyfi'yi bileğinden tutup çekiyor:

— Gelin çabuk diyor, binbaşım! Kuleye çıkalım. Gemi denizin üzerinde şimdi!

Koşuyor ve kulenin merdivenlerine tırmanıyorlar.

Yüzbaşı, bir çekirge gibi sıçrıyor hemen zırhların üstüne! Ve sıçraması ile beraber, karşısındaki şilebe şöyle bir göz attıktan sonra, topçuya seslenmesi bir oluyor:

— Hedef, iki direkli, tek bacalı düşman şilebi!... Doldur, emniyete al!...

Aradan ancak bir dakika geçmiştir...

Ayın ışıkları altında, timsah sırtı gibi pul pul parlayan topuk ıslak namlusu, karşısındaki şilebe doğru dönerken; kulaklarımız da bir fırtına sesiyle uğulduyor:

— Baş top ateşe hazır!...

O zaman, yüzbaşı Seyfi'ye bakarak:

— Almanca konuşmasını bilir misiniz efendim? diyor.

— Bilirim!

— O halde, lûtfen megafonla, şu söylediklerimi bağırır mısınız karşıya?

— Ne diyeceğim?

— Lûtfen deyin ki?...

Seyfi, derhal kumandanın sözlerini, almancaya tercüme ederek, megafonla aynen tekrarlıyor:

— Dikkat! Dikkat!... Ben R. 2 Türk denizaltısı komutanı, emrediyorum: Olduğunuz yerden hareket etmiyeceksiniz! Baş ve kıç toplar önünde kimse bulunmayacak. Telsizi kullanmıyacaksınız! Bir arama müfrezesi tarafından geminiz taharri edilecektir!...

Binbaşının megafondan söylediği bu sözler, rüzgâr-

larla dalga dalga sürüklenerek, şilebin demir saçları üzerine vuruyor, ve orada uzun akisler bırakıyor...

Bekliyoruz...

Şimdi, anî bir baskına uğramaktan doğan bir şaşkınlık hercümerci içinde, ne yapacaklarını, nasıl hareket etmeleri icap edeceğini kestiremeyen şilepten:

— Achtung... Achtung! (Dikkat, dikkat) sesleri gelmeğe başlıyor.

Onlar da megafonla konuşuyorlar:

Dinliyoruz.

— Ben Münih Alman şilebi komutanı, cevap veriyorum: Boğazlardan transit olarak geçmekteyim. Türk makamları tarafından Çanakkalede muayene olunmuş bulunuyorum. Beni yeniden aramağa ve durdurmağa hakkınız yoktur. Yoluma devam edeceğim!

Seyfi, bu sözleri mümkün olduğu kadar çabuk türkçeye çevirerek yüzbaşıya anlatırken, bir gedikli başçavuş da şilebin telsiz muharebesine başladığını haber veriyor.

Yüzbaşının o vakit, şöyle bir doğrulduğunu ve sonra birdenbire âni bir kararla, kumanda kulesinden öne doğru sarkarak, bağırdığını duyuyoruz:

— Hedef, iki direkli, tek bacalı düşman şilebinin ön direği!...

Emir derhal tekrarlanıyor ve topun ağzı, bir timsah başı heybetiyle, Alman şilebinin ön direğine doğru kalkıyor.

— Hedef, iki direkli, tek bacalı düşman şilebinin ön direği! Top infilâka hazır!...

— Ateş!...

Guuuuuuv!...

Üzerine bastığımız demir saçlar, zelzeleye uğramış gibi, bütün vücudumuzla beraber sarsılıyor...

Müthiş bir patlayış... Bir yığın alev... Sonra, beyaz bir duman!

Ne oldu demeğe vakit yok!...

Gözlerimizi açtığımız zaman, Alman şilebinin direklerinden birinin yerinde yeller estiğini görüyoruz.

Anteni ile, telleri ile; telleri ve anteni ile, olduğu gibi havaya uçup gitmiş direk!...

Bağırıyorlar şilepten şimdi...

— Ateşi kesiniz! Gemi stop etti. Olduğumuz yerde duruyor, emir bekliyoruz!...

Seyfi, söylenenleri türkçeye çevirince, yüzbaşı gayri ihtiyarî gülmeğe başlıyor:

— Nihayet derdimizi anlatabildik demek!

Omuzlarını yukarı doğru kaldırıyor:

— Ne yapalım binbaşım diyor, herkese kavrayabileceği lisanla hitap etmek lâzım!... Bu adamlar da zâhir, top sesini işitmeyince söz dinlemiyorlar...

Sonra, kumandan kulesinin iki ucunda, ellerinde dürbün, mütemadiyen karşıdaki Alman gemisini tarassut eden askerlere dönüyor:

— Bir an gözlerinizi ayırmayın sakın toplardan, diyor! Tuzağa düşürmesinler bizi! Taretlerin etrafında bir adam gördünüz mü, derhal haber verin!

— Başüstüne komutanım!... Gözlerimizi ayırmıyoruz toplardan!

Kumandan, yine Seyfi'ye hitap ediyor:

— Şimdi ne yapacağız binbaşım? diyor. Gemiye bir arama müfrezesi mi göndereceğiz, yoksa yelkenliye geçen ajanları tevkif edip buraya mı getireceğiz?

— Hayır, ne gemide bir arama yapmağa lüzum var, ne de yelkenliye geçen ajanları tevkif etmeğe! Bilâkis yelkenliye geçenleri tekrar şilebe iade edeceğiz. Gayemiz, bu heriflerin topraklarımıza ayak basmamalarıdır.

Binbaşı gözlerini birkaç saniye ufuklarda dolaştırdıktan sonra:

— Eğer diyor, sizce bir mahzur yoksa, birkaç askerle ben bizzat sandala atlayıp yelkenliye geçeyim. Yelkenlide bulunan ajanları vapura nakleder, bilâhare süvariye, derhal hareket etmesi emrini veririm. Aynı zamanda şilebin denizaltı tarafından tâ Boğazdan çıkana kadar ta-

kip olunacağını, hiçbir yerde durmaması lâzım geldiğini, herhangi bir hasmane hareket karşısında, derhal ateş açılacağını da bildiririm.

— Hay hay binbaşım, çok münasip!

Hemen silâhlı iki askerle, gedikli bir başçavuştan mürekkep küçük bir arama müfrezesi teşkil olunup, sandala bindiriliyor. Binbaşı da atlıyor...

Sandal, hareket ediyor...

Deniz öyle sakin, ayın ışıkları o kadar parlak ki, etraf âdeta gündüz gibi, tatlı bir aydınlık içinde...

Yelkenlinin güvertesinde, ellerini ceplerine sokmuş, ağızlarında sigara, hayret ve heyecanla gelenlere bakan saçları sarı, yüzleri yuvarlak, sivil elbiseler giyinmiş bir takım adamlar görünüyor.

Binbaşı, elinde tabanca olduğu halde, çevik bir hareketle birden yelkenlinin güvertesine atlıyor ve atlaması ile beraber, gayet fasih bir almanca ile şu emri vermesi bir oluyor:

— Eller yukarı!...

Güvertenin üzerinde duranlar, hiç mukavemet göstermiyorlar. Hemen ellerini kaldırıyorlar...

— Hepiniz geminin ön tarafına doğru yürüyün!.

Yürüyorlar...

— Sıraya girin!

Giriyorlar...

Binbaşı, aynı sert, aynı dik sesle soruyor:

— Aşağıda, kamarada kimse var mı?

Adamlardan biri omuzlarını kaldırıyor:

— Bilmiyoruz.

— Tek bir mukavemet gösterdiğiniz, emrime itaat etmediğiniz takdirde, beyninize kurşunu yersiniz! Ona göre hareket edin!

Susuyorlar. Hiç cevap vermiyorlar yine Almanlar!.

Binbaşı o sırada, ellerinde, uçlarına süngü takılmış mavzerler, tetikte bekleyen sandaldaki bahriyelilerden bir tanesine sesleniyor:

— Atla içeriye!...

Bahriyeli, bir hamlede fırlatıyor kendini güvertenin üzerine!...

— Çabuk, şu yelkenliyi gemiye yanaştır!

Asker, şilebe atılmış iplere sarılarak yelkenliyi gemiye yanaştırıyor.

Geminin merdiveni, yelkenlinin güvertesi hizasındadır şimdi...

Binbaşının parmağı, tabancanın tetiğinde duruyor hâlâ!

— Geçin haydi birer birer şilebe diyor!

Yine mukavemet göstermiyorlar güvertedeki Almanlar!... Yine hiçbir hareket yapmıyorlar. Hayretle, heyecanla açılan gözlerini, kendilerine uzanan tabanca ve mavzerlerin ucunda tutarak, binbaşının söylediği gibi, birer birer gemiye geçiyorlar...

Hepsi onbir kişi...

Şimdi, yelkenlinin üzerinde Seyfi ile bahriyeliden başka kimse kalmamıştır.

Binbaşı o vakit, kamara merdivenlerine doğru dönerek, yine fırtına gibi esen bir sesle, almanca bağırıyor:

— Aşağıda kim varsa çıksın yukarı! Şilep hareket edecek!

Hiçbir gürültü, hiçbir işaret, hiçbir cevap gelmiyor kamaradan!... Fakat tahminen bir dakika kadar sonra, yürüyen ve merdivenlerden çıkan bir adamın ayak seslerine benzer bir takım tıkırtılar işitilir gibi oluyor...

Binbaşı ile bahriyeli dikkat kesiliyor...

Evet! Tamam! Birisi çıkıyor yukarıya... Bir meçhul şahıs!...

Ayak sesleri yaklaşıyor... Yaklaşıyor yavaş yavaş ayak sesleri!...

İşte bir gölge... İşte bir yürüyen insan... Ve işte nihayet!...

Ooooo!...

Seyfi, birdenbire olduğu yerde donakalıyor!

Ağır ağır merdivenlerden çıkarak, bir deniz eğlencesindeymiş gibi, insana korku, dehşet veren bir soğukkanlılıkla, elleri deri ceketinin cebinde, gözleri kendine doğru çevrilmiş mavzerlerin süngüleri ucunda, fütursuz ve pervasız, binbaşının önünde gelip duran bu meçhul insanın, o güzel Alman kızı Hilda Von Şrayner olacağı kimin hatırına gelebilirdi?...

Binbaşı daha kendini şaşkınlıktan kurtaramamıştır...

Koyu elâ gözlerini, kızın gökyüzünün bütün aydınlığını kül rengi bebeklerinde toplayan mavi gözlerine götürmüş, hâlâ hayret ve dehşetle bakıyor.

— Siz ha diyor! Siz Frolein Hilda!... İstiraplar içinde kıvranan, azaplar, işkencelerle pençeleşen bedbaht annelere hayat ve şifa dağıtacağınız yerde, denizlerde dolaşan bir hırsız şebekesi, eşkiya çetesi gibi, adam kaçırmağa çalışıyorsunuz burada, öyle mi?

Alman kızı, hiç tavrını bozmuyor. Deri ceketinin ceplerindeki ellerini bile çıkarmıyor. Yalnız, mehtabın altında, donuk donuk parlayan dudaklarını, şöyle bir yana doğru bükerek gülüyor:

— Vatanı için, vatanının emrettiği bir vazifeyi yapmak için, hayatını hiçe sayarak, bu derece büyük tehlikelere göğüs geren bir insana, bizim memleketimizde eşkiya değil. kahraman derler! İşitiyor musunuz muhterem binbaşı, sadece, kahraman!... Bana biraz daha hürmet ve nezaketle hitap ediniz!

Omurgalarını geriye alarak, ışıkların, büsbütün koyulaştırıp, kumrallaştırdığı füsun dolu yüzünü, mehtaba doğru kaldırıyor:

— Yaptığınız iş bakımından, ikimizin arasında büyük bir fark olmadığını görüyorum. Biz bir emel peşinde koşuyoruz. Siz bir gaye uğrunda çalışıyorsunuz!. İşte bakın! İstanbul barlarında, eğlence yerlerinde, uzun boyu, esmer yüzü, siyah gözleri ve derisi kalın erkek dudakları ile! Kadınların kolaylıkla önünden gelip geçemiyeceği bir adam olarak tanıdığımız tayyare müteahhidi-

ni, şimdi binbaşı üniformasını taşıyan şerefli bir mesleğe mensup. bir asker halinde görüyoruz! Ben ıstıraplar içinde kıvranan annelerin acılarını dindirecekken, mukaddes bildiğim bir gaye için, burada adam kaçırıyorum! Siz de İstanbul barlarında, zengin bir tayyare müteahhidi diye kadın etekleri arkasında koşmanız icap ederken, kaçırılmak istenilen adamlara mâni olmak için, Kanada balıkçıları gibi, denizlere ağ dökmeğe çalışıyorsunuz!... Şimdi rica ederim söyler misiniz bana; vazife bakımından, ikimizin arasında ne fark var?...

Binbaşı şöyle bir kendini topluyor. Kara gözlerini; gökyüzünde parlayan yıldızlardan, suların üzerinde kaynaşan mehtaptan daha parlak, daha aydınlık olan, kadının deniz renkli mavi gözlerine götürüyor:

— Siz diyor, insaf, hak denilen mefhumu bir an bile kâle almaksızın, günahı, kusuru olmayan bir vatanı kahbece arkasından vurarak, istilâ etmeğe, zaptetmeğe uğraşıyorsunuz!... Ben ise, istilâya uğratılmak istenilen bir vatanı korumağa, müdafaa etmeğe çalışıyorum! İşte aramızdaki fark budur muhterem Frolein!

Kız bir dakika sessiz, dudakları bükük, bakışları müphem öyle duruyor...

Saçlarında o kadar bol bir ışık var ki!...

Mehtap, kumral yanaklarına hafif bir sedef rengi veriyor...

Elleri cebinde olduğu halde, bir adım daha binbaşıya yaklaştığını görüyoruz.

Şöyle bir başını kaldırıyor ve hafifçe gülümsüyor. Gülümserken de mehtap, gözlerinin mavi bebeklerini koyu gümüşî gölgelerle dolduruyor ve beyaz dişleri; dudaklarının arasında, ateşli bir tatlılıkla parlıyor.

— Binbaşı diyor, birçok erkekler tanıdım, birçok erkeklerle konuştum. Fakat itiraf ederim ki, siz bu benim tanıdığım, konuştuğum erkeklerden hiçbirine benzemiyorsunuz! Hiçbirine benzemediğiniz için de galiba, kimseden çekinmiyorsunuz!... Güzel kadınlar bile sizi korkutamıyorlar... Öyle mağrur, pervasız, askerce bir ko-

nuşmanız, öyle cür'etkâr, boyun eğmez, erkekçe bir güzelliğiniz var ki!...

Denizin gölgelerini de üzerine aksettirerek dudaklarını büküyor:

— Yazık diyor, bilmiyerek sizinle müthiş bir mücadeleye girmişiz. Adetimiz olmamakla beraber, doğruyu söylemek lâzım gelirse, mağlûp ta olmuşuz galiba bu sizinle yaptığımız mücadelede!...

Gözlerini, binbaşının elindeki tabancaya çeviriyor:

— Beni şimdi, pek de nazik, misafirperver bir ev sahibi gibi olmıyarak, geldiğim yere göndermek istiyorsunuz! Bu şekilde gitmeğe mecbur olmasaydım, sizinle savaşa devam etmek, bana bir heyecan mevzuu olabilirdi. Adetâ satranç oyununda kuvvetli bir hasma benziyorsunuz sız! İnsan sizi yenince zevk duyabilir!...

Binbaşı susuyor. Cevap vermiyor...

Kadın devam ediyor:

— Neyse, Allahaısmarladık binbaşım, diyor. Yalnız memleketimizden ayrıldığım şu sırada, kabul ederseniz eğer, size âcizane, küçük bir tavsiyede bulunmak istiyorum; unutmayın ki dünya, ne insanların birbiriyle tekrar karşılaşamıyacakları kadar büyüktür, ve nede, yapılan her mücadelede, sonuna kadar zaferle devam edecektir. Yine bir gün bu topraklar üstünde buluşmamız ve yine bir gün sizinle, gizli veyahut açık bir savaşa tutuşmamız ihtimali vardır. O gün gelip çatarsa eğer binbaşı; samimiyetle ihtar ediyorum; kendinizi iyi koruyun! Yumruğumuz zelzele gibi inecektir başınıza o zaman!...

Birdenbire sesini yükseltiyor:

— Allah, Almanları dünyaya, kazanmak ve yenmek için getirmiştir, başka türlü olmasına imkân tasavvur edilemez!...

Kolunu, sür'atle öne doğru fırlatıyor:

— Heil Hitler!

Sonra, aynı alâkasızlığı, aynı lâkaydiyi göstererek, şilebe geçmek üzere merdivenlere doğru yürüyor...

Fakat ancak iki üç adım atabiliyor...

Lisanı da güzelliği kadar haşin, gururu, gözlerinden cür'etkâr bu Alman kızının, istediği gibi konuşmasına müsaade eden ve onu; hareketsiz, mukavemetsiz büyük bir sabırla sonuna kadar dinleyen binbaşının, birdenbire bomba gibi patlayan bir sesle:

— Dur yerinde! Kımıldama! diye bağırdığını işitiyoruz.

Kız, büyük bir hayretle başını çeviriyor:

— Bana mı söylüyorsunuz? diyor.

— Evet, size söylüyorum ve emrediyorum. Olduğunuz yerde duracak, kımıldamıyacaksınız!...

Kız, azamet, istiğna dolu bir hareketle, şöyle omuzlarını geri alıyor. Gözlerini kaldırıyor:

— «Ben ya söylerim, ya söylenenleri dinlerim, diyor. Emir almak âdetim değildir benim binbaşı!»

Yüzünü çeviriyor:

— Bana hürmetkâr bir lisanla hitap etmenizi, bir kere daha size ihtar ederim!...

Yürümek istiyor...

Binbaşı da şimdi, tıpkı onun gibi, bakışları gurur, vakar dolu, şöyle bir doğruluyor. Onun da, siyaha kaçan koyu elâ gözlerinde, bulutlar birbirine çarpmaktadır.

— Ben de askerim, diyor; ne söyleneni, ne de söylenenleri dinlerim. Adetim, emir vermektir yalnız!...

Kız birdenbire dehşetli bir heyecana kapılarak, korkar ve şaşırır gibi oluyor.

— Yani ne demek istiyorsunuz? diyor. Açık söyleyin...

— Siz gitmiyeceksiniz; kalacaksınız burada!

— Anlamadım! Nasıl kalacağım burada?

— Basbayağı kalacaksınız işte!... Yani kısacası, şilebe binmiyeceksiniz. Bizimle beraber geleceksiniz! Götüreceğim sizi!

— Nereye geleceğim sizinle beraber, nereye götüreceksiniz beni?

— Nereye istersem oraya gelecek, nereye götürürsem oraya gireceksiniz...

Kız bir saniye düşünceli, hareketsiz duruyor.

Uzun kirpiklerinin, yanlarına gölgeler serptiğini görüyoruz. Bebeklerinin derin maviliğine ışıklar üşüştüğü için, gözlerini bir an yumar gibi yapıyor.

— Binbaşı diyor, yoksa beni, kazanılmış harp ganimeti mi olarak kabul ediyorsunuz ki; herhangi bir eşya gibi, istediğiniz yere alıp götürebileceğinizi düşünüyorsunuz?

Binbaşı derhal cevap veriyor:

— Hayır, diyor, sizi kazanılmış bi rharbin ganimeti olarak kabul etmiyorum. Ganimetin dişisine, harp kazancı denmez! Onu, her yerde bulmak kabildir!

— Fakat efendi!

Seyfi kızın daha fazla konuşmasına müsaade etmiyor. Hemen arkasındaki bahriyeliye dönerek:

— Çabuk ipleri kes, yelkenliyi aç gemiden! diyor.

Bahriyeli hemen, cebinden çıkardığı bir çakı ile ipleri kesiyor ve ayağı ile de şiddetli bir darbe vurarak, yelkenliyi şilepten ayırıyor...

Bu hareket, o kadar âni cereyan ediyor, emirler o derece kat'î veriliyor ki, ne kız, kendini toplayıp merdivenlere doğru atılmak teşebbüsünde bulunabiliyor; ve ne de, şilebin güvertesinde bütün bu muhavereyi heyecanla dinleyen adamlarda, kızı kurtarmak için herhangi bir zor kullanma alâmeti görülüyor!

Bilâkis, herkes şaşkın, ne yapacağını bilmez bir halde, donakalıyorlar öyle oldukları yerde!...

Binbaşı şimdi, bu kritik andan istifade ederek, daha kat'î, daha gür bir sesle, yelkenlinin güvertesinden, şilebin kumanda köprüsüne doğru bağırıyor:

— Gemi süvarisine hitap ediyor, emrediyorum, diyor!. Derhal merdivenlerinizi yukarı alınız ve hareket ediniz!. Saatte yedi mil üzerinden, hiçbir yerde durmaksızın doğru Boğaza gideceksiniz!... Sizi denizaltımız Boğazdan çıkıncaya kadar takip edecektir. Herhangi bir

şüphe, herhangi bir hasmane bir hareket karşısında, şilebi derhal torpillemek üzere denizaltı komutam emir almıştır. Vaziyetinizi ona göre ayarlayınız!...

Binbaşı bir saniye susuyor, sonra, mümkün olduğu kadar, daha ciddi bir tonla:

— Haydi, hareket ediniz şimdi, diyor.

Tam bu sırada, şilebin kumanda köprüsünden, boğuk bir sesin yükseldiğini işitiyoruz.

— Frolein'i gemiye bindirin de gidelim. Onu almadan hareket edemeyiz.

— Frolein gemiye binmeyecek!... Burada kalacak. Onu pasaportsuz gemiye bindirmeğe Türk kanunları müsait değildir.

— Yelkenlide üç kişi daha vardı. Onların pasaportsuz şilebe alınmalarına kanunlarınız nasıl müsaade ettiyse, Frolein'in de bindirilmesine öyle müsaade etmesi lâzımdır.

— Münakaşa yok!... Frolein burada kalacak ve siz gideceksiniz!...

Şilebin kumanda köprüsünden konuşan adam, derhal cevap veriyor:

— Hayır, gitmiyeceğiz!... Onu almadan hareket edemeyiz. İcap ederse bu uğurda, döğüşmeğe bile hazırız!...

Binbaşı o zaman, sert bir sesle yalnız:

— Siz bilirsiniz, diyor; karar verme hakkı sizindir!..

Hemen arkasına dönerek, yelkenlinin yanında duran sandala sesleniyor:

— Yaklaş! Çabuk!...

Fakat tam bu sırada, bu kısa muhavereyi; endişesiz, heyecansız, korkusuz dinleyen Alman kızının, hiddetle başını kaldırarak, şilebe doğru bağırdığını duyuyoruz:

— Hayır diyor kumandan! Döğüşmeyeceksiniz! Gitmeniz icap ediyor. Döğüşmenize zaten ne silâhlarınız, ne kuvvetiniz, ne de size verilen emir müsaittir. Geminizde, bize lâzım olan askerlerimiz, silâhlarımız, cephanele-

rimiz var. Onları beyhude yere telef etmeğe kimsenin hakkı yoktur. Benim için endişe etmeyiniz! Kılıma bile dokunamazlar. Ben Almanım ve arkamda Almanya var!..

Kız, bu son cümleyi söyler söylemez, geminin güvertesinde birdenbire boğuk bir uğultu yükseliyor. Hepsi bir ağızdan bağırıyorlar:

— İhoch Deutschland!... (Yaşasın Almanya!)

Fakat bütün bunlara rağmen, yine süvarinin ısrar ettiğini görüyoruz...

— Fakat nasıl olur diyor, Frolein, biz, göz göre göre sizi nasıl bırakır gideriz buradan? Hayır hayır, asla kabul edemeyiz bunu! Bir namus ve şeref meselesi telâkki ediyoruz. Döğüşeceğiz muhakkak!

Kız, bir adım daha yelkenlinin ucuna doğru ilerliyor, sonra; çıkarabileceği kadar yüksek bir sesle haykırarak:

— Kumandan diyor, size verilen direktife göre, burada kimden emir alacaktınız?

Derhal cevap veriyor kumandan:

— Sizden, Frolein Hilda Von Srayner!

— O halde emrediyorum. Hemen hareket edeceksiniz!.

— Yavol Frolein! Hemen hareket edeceğiz!

İşte o kadar...

Birdenbire ses seda kesiliyor...

Hepsi susuyorlar. Ne bir itiraz, ne bir kaynaşma. ne bir mukavemet!...

Ne olacak, Alman karakteri işte! Emretmek lâzım!..

Merdivenleri çekmeğe başladılar...

Gemi hareket etmek üzeredir şimdi...

Kız o sırada, başını Seyfi'ye doğru çeviriyor. Gözleri vahşi ışıklarla dolu... Hiddetten kirpiklerinin ıslandığını görüyoruz.

— Binbaşı diyor, bir Alman kızını denizin üzerinden alıp gitmenin hesabını bir gün, pek acı bir şekilde vereceğinizden emin olabilirsiniz!...

Sonra birden vakarla, sesini yükseltiyor:

— Haydi şimdi diyor, nereye götürmek istiyorsanız götürün beni! Arkanızdan geliyorum!

Binbaşı kızın bu son söylediklerine de cevap vermiyor, susuyor, sabrediyor gene!... Sanki, bütün bunları işitmemiş gibi, alâkasızca yanında duran bahriyeliye dönüyor:

— Yanaştır sandalı!

Hemen yanaştırıyorlar sandalı bahriyeliler!

Binbaşı o zaman kıza bakıyor:

— Atlayın içeriye!

Kız hiç ses çıkarmıyor. Mukavemet göstermiyor. Ağır adımlarla yürüyerek, yelkenlinin kenarına geliyor, ve sandaldan elini uzatan bahriyelinin yardımı ile, içeri giriyor.

Binbaşı da biniyor...

Derhal kürekleri çekmeğe başlıyorlar...

Sandal nerede ise batacakmış gibi suların içine gömülü; ağır ağır denizaltıya doğru yaklaşıyor...

O sırada, şilebin de pervanelerinin dönmeğe başladığını görüyoruz...

Hafif bir rüzgâr esiyor şimdi... Sahillerden, yanık otlar, toprak kokuları taşıyan bir sonbahar rüzgârı...

Denizin üzerinde, küçük beyaz dalgacıklar peyda oluyor. Mehtapla oynaşan, ışıklarla dalıp çıkan gümüş renkli, sedef benekli dalgacıklar...

Gök hâlâ bulutsuz ve yıldızlarla dolu...

Sandal denizaltıya yanaşmıştır.

Bütün efrat ve zabitan, güvertede!... Herkes hayretle, heyecanla sandalda gelen kadına bakıyor!... Kim bu; düz sarı saçlarının koyu altın ırmağı, mehtaplarla beneklenmiş, asilliği, sadeliği ile insanı kendine hayran bırakan kadın!... Kim bu; denizin, rüzgârın, dalgaların arkasından, deniz gibi, rüzgâr gibi, dalga gibi kopup gelen kadın?...

Askerler, hemen sandala ellerini uzatıp, onu yukarı almak istiyorlar.

Kadın şöyle bir an tereddüt devresi geçiriyor. Sonra, kumral başını, sarışın tepecikler üstünde, bir şafağın yükselişini hatırlatan bir ihtişamla, omuzlarının arasından kaldırarak, ellerini askerlere verip kendini yukarı çekiyor. Bir adım atıyor. Duruyor. Fakat bu duruş, bir insan duruşundan ziyade, mermerlerden, mehtaplardan yapılmış bir heykelin, ışıklar altında bir âbide heybetiyle yükselişine benziyor.

Seyfi de o sırada gemiye çıkmıştır. Hemen güvertede komutanla karşılaşıyorlar. İlk söz olarak Seyfi, komutana şunu söylüyor:

— Derhal hareket edeceğiz yüzbaşım! Şilebi Boğazdan çıkana kadar takip edeceksiniz. Hiçbir yerde durmayacak, hiçbir temas yapmıyacaktır.

— Hay hay efendim!

— Şimdi telsizle lûtfen filotillâ komutanlığına müracaat edilip, Sarayburnu açıklarında bir vasıtanın bizi beklemesi talep edilecek, aynı zamanda, askerî bir otomobilin saat on ikiden sonra, Dolmabahçe sahilinde bulundurulması temin olunacaktır. Bu hususun da, derhal telsizle verilmesini rica ediyorum komutan!

— Hemen şimdi veririz binbaşım!

Seyfi o sırada komutana, bütün bu konuşulanlardan bir şey anlamıyarak, olduğu yerde öyle hareketsiz duran Alman kızını gösteriyor:

— Matmazel de diyor, bizimle beraber Dolmabahçeye kadar gelecek! Kendisinden bazı mühim hizmetler rica edeceğiz. Onun için, eğer kabilse, limana girene kadar, bayanı lûtfen kamaranızda misafir etmenizi isteyeceğiz!

— Hay hay!

— Yanında meselâ, bir çavuşun bulunması da fena olmaz.

— Peki, başına bir nöbetçi dikeriz binbaşım!

Seyfi bu sefer kıza dönüyor. Komutanı göstererek almanca:

— Yüzbaşı, geminin kumandanıdır, diyor, limana girene kadar, istirahat edebilmeniz için kamarasını size tahsis ediyor, eğer lûtfen kabul ederseniz, kamaraya kadar refakat edecek size komutan!

Kızın şöyle bir istihfafla gözlerini kaldırdığını görüyoruz...

— Bu da bir emir mi binbaşı diyor!

— Rica olarak da kabul edebilirsiniz!

Ses çıkarmıyor kız! Sadece dudaklarını bükerek:

— Peki diyor, gidelim!

Yürüyorlar. Tam kumanda kulesinin dibindeki kaportaya geldikleri zaman, yüzbaşı duruyor:

— Lûtfen sorar mısınız Seyfi Bey diyor; üzerinde silâh var mı bayanın, Silâhlı olarak gemide bulunmak yasaktır!

Binbaşı, kıza soruyor:

— Gemi komutanı, üzerinde silâh olup olmadığını anlamak istiyor diyor! Silâhla gemide bulunmak yasakmış!

Alman kızı, dudaklarını müstehzi gülüşlerle devam ediyor:

— Kumandan yoksa, benim, gemisini batıracağımdan mı korkuyor, diyor!...

Ceketinin cebinden bir küçük tabanca çıkararak uzatıyor:

— Alın diyor; tek silahım budur! Maatteessüf bununla da, bir gemi batırmağa imkân yok! Zaten taarruz için değil, müdafaa için taşıyordum onu!... Maamafih, her iki bakımdan da bana faydası dokunmadı. Size de dokunacağını ummuyorum!

Yüzbaşı kızın elinden silâhı alıyor ve ona kaporta deliğinden aşağı inmesini söylüyor.

Kız, buna da hiç ses çıkarmıyor. Başı ile yalnız «peki» diyor işaret ediyor. Rutubetli elleri ile geminin demir parmaklıklarını tutarak, ağır ağır merdivenlerden iniyor ve çelik levhaların arasında kayboluyor.

Şimdi önde bir Alman şilebi, arkada bir Türk denizaltısı, dakikadan dakikaya fazlalaşan bir süratle, İstanbul'a doğru yol alıp gitmektedirler...

★

Gece yarısını tam bir saat geçiyor.

Lâmbaları yanmayan meçhul bir otomobilin, Ayazpaşa caddesini dönerek, Taksim meydanına çıktığını, oradan da Talimhane'deki sokaklardan birisine sapıp, kapısının etrafı mermerle örtülü, bir apartımanın önünde durduğunu görüyoruz.

Derhal şoför otomobilden atlayarak kapıyı açıyor. Genç bir askerdir şoför...

— Buyurun binbaşım! diyor.

Seyfi ile Alman kızı otomobilden iniyorlar.

Kız, gözlerini kaldırarak, ürkek ürkek etrafına bakıyor...

Nereye getirdi binbaşı kendisini?... Bu apartıman kimindir? Niçin giriyorlar bu apartımana?...

Kızın düşünmesine vakit kalmıyor. Cebinden çıkardığı bir anahtarla, apartımanın sokak kapısını açan binbaşı, kıza dönerek:

— Rica ederim, beni takip ediniz Frolein! diyor.

Kız, ince düzgün omuzlarını geriye doğru atıp, şöyle bir cür'etle başını sarsıyor. Denizin ve gecenin rutubetiyle ıslanarak, yağmur altında kalmış bahar çiçekleri gibi kokan, dağılan saçlarını, eli ile düzelttikten sonra;

— Beni nereye götürmek istiyorsunuz binbaşı? diyor. Kimindir bu apartıman! Kim oturuyor burada?

Binbaşı derhal cevap veriyor:

— Sizi evime götürüyorum Frolein! Benimdir bu apartıman! Ben oturuyorum burada!...

— Fakat binbaşı!

— Münakaşa kabul etmiyorum. Beni takip edeceksiniz yalnız!

Kız, çaresiz itaat ediyor, zaten yapılacak başka bir şey de yok...

— Peki diyor.

Binbaşının arkasından apartımana giriyor.

Merdivenler...

Üçüncü kat...

Dairenin kapısı...

Sonra, küçük bir hol ve genişçe bir salon...

Binbaşı, sağdaki elektrik düğmesini çeviriyor... Salon aydınlanıyor şimdi...

Tarih bir tekerrürden ibarettir!...

Sağda; köşede bir yazı masası, telefon... Solda; kenara çekilmiş büyük bir divan, üstünde yastıklar... Duvarda; tablolar... Ve pencerelerde, koyu renk kadife perdelerle, perdelerin renginde rahat, geniş koltuklar...

Yine; kalorifer borularından çıkan buğularla ısıtılmış sıcak bir hava, bu perdeleri kapalı, yastıkları buruşuk, duvarları tablolarla süslü salonu, ılık buhar zerreleri ile dolduruyor...

Kadın, kendisinden evvel gelen kadınlar gibi, şöyle bir dakika, salonun kapısı önünde hareketsiz, sessiz, konuşmadan duruyor ve bu arada binbaşının gidip perdeleri açması üzerine, sokak lâmbalarının fanusları üzerinde titreşen buğulu ışıklar, kendisinden evvel gelen kadınların saçları arasına nasıl girdi ise, onun da saçlarının arasında öyle dolaşıyorlar...

— Oturunuz rica ederim Frolein!

Kız, itaatkâr halinde devam etmektedir...

Tek bir kelime söylemeden gidip, koltuklardan birinin üzerine oturuyor...

Binbaşının kaybedecek zamanı yok!... Derhal:

— Şimdi bana hakikati olduğu gibi anlatın diyor! Sizin bu gizli teşkilâttaki rolünüzün mahiyeti nedir? Kime merbutsunuz, kimden emir alıyorsunuz?

Kadın, ayağını ayağının üstüne atıyor. İnce, fakat çok sık dokunmuş ipek çoraplar altında, suya aksetmiş kuğu bilekleri gibi titreşen fevkalâde güzel bacaklarını, elinin gayet şık ve mahir bir hareketiyle, eteklerinin ucunu çekip, kapadıktan sonra:

— Bana sual sormak hakkını kim veriyor size binbaşı? diyor.

— Kanun veriyor o hakkı bana!

— Hangi kanun?

— Türk kanunu!

— Ben Almanım, Türk kanunlarına tâbi değilim! Sual soramazsınız bana!...

— Alman değil, Almanların Tanrısı bile olsanız, bu topraklarda yine Türk kanunlarına tâbisiniz! Suç işleyince sual sormak hakkımdır benim!

— Demek sorguya çekmekte ısrar ediyorsunuz beni öyle mi?

— Evet ısrar ediyorum.

— Fakat unutmayınız ki binbaşı, bu hareketiniz bir gün hayatınıza malolacaktır sizin!

— Şimdi benim hayatımla değil, biraz kendi hayatınızla meşgul olun siz! Mevzuubahs olan ve tehlikeli bir vaziyette bulunan hayat, sizinkidir, benimki değil!. Hem ikide birde mânasız bir takım sözlerle, beni tehdit etmeğe de kalkmayın! Sinirlerime dokunmağa başlıyor bu konuşmanız artık... Şunu iyi bilin ki, gerek fert, gerek cemiyet halinde, biz öyle kuru tehditlere, korkutmalara pabuç bırakan bir millet değiliz Frolein! Bunu lâyıkiyle anlamanızı, menfaatiniz icabı telâkki ederim. O tekerlekleri zincirle dönen tanklarınızın, kuyruğundan ateş fışkıran, semalara uçan roketlerinizin sesinden ve gürültüsünden, ancak Çekoslovakya'da, Hollanda'da istifade edebilirsiniz! Burada geçmez o palavralar! Bu nevi vasıtalar, bu nevi kuru gürültüler, korkutmaz bizi! Siz hem bırakın da bunları şimdi, sorduğum suallere cevap verin!...

— Ya sorduğunuz suallere cevap vermez, susarsam ne yaparsınız?

— O zaman, hâkimlerin huzuruna gönderirim sizi! Onlara cevap verirsiniz! Yalnız unutmayın ki, kanunlarımız Türk topraklarının bütünlüğünü ihlâl etmek için silâhla tecavüzde bulunanları, kim olursa olsun, ölüme mahkûm eder. Eğer...

Kız birdenbire telâş ve heyecanla doğrularak, binbaşının sözünü kesiyor:

— Ne demek istiyorsunuz? diyor.

— Demek istiyorum ki, işlediğiniz suçun cezası idamı muciptir. Eğer sizi mahkemeye gönderecek olursam!...

— Şimdi de siz mi beni tehdit etmeğe başladınız?

— Hayır, tehdit etmiyorum. Kanun karşısındaki vaziyetinizin ne olduğunu izaha çalışıyorum.

Kız, kendisini tekrar koltuğun içine alıyor. Deri ceketinin düğmelerini çözerek, şeffaf, ipek bluzunun altında, sahilleri pembe kayalarla dolu mavi bir deniz gibi, tatlı tatlı kaynaşan göğsünü, omuzlarını geriye götürüp, uçları kızarmış siyah noktalarla beneklendikten sonra.

— Binbaşı diyor, en aşağı ben de sizin kadar vatanımı seven bir insanım! Tek bir kelime alamazsınız ağzımdan; öldürseniz bile!... Ne teşkilâtımızın içyüzünü, ne de bu teşkilâtta çalışanların kimler olduğunu asla söylemem size! Beyhude gayret sarfediyorsunuz!...

Binbaşı o zaman; sokak fenerlerinden gelen ışıkları, etleri kalın, erkek dudaklarının üzerinde parlatarak:

— O halde müsaade edin, ben size söyliyeyim Frolein diyor, teşkilâtınızın içyüzü ile, bu teşkilâtta çalışanların kimler olduğunu!...

Gülüyor. Gülerken de, esmer yanaklarının ortası çukurlaşıyor ve şakaklarının kenarları, kırışıklarla doluyor:

— Ne vakit geldiniz, kaç kişisiniz, nerelere yerleştirildiniz, ne yapmak istiyorsunuz, silâhınız, cephaneniz, bombalarınız nerededir, tâ Manthausen kampından başlayarak bu geceye kadar, size ben anlatayım bütün tafsilâtiyle bu fecî hikâyeyi öyle ise!... Şimdi yalnız iyi dinleyiniz beni siz!...

Binbaşı da kendini, şöyle rahat bir vaziyette, koltuğun içine çekiyor:

— Bütün kabahatiniz diyor; dünyaya yalnız kuvvetle sahip olacağınızı zannettiğiniz kadar, herşeyi de, sadece sizin bildiğinizi tahmin etmenizdir!... Gururunuz, gözleriniz üzerinde perde gibi inmiş, etrafınızı görmüyorsunuz!

Bir sigara çıkararak yakıyor, sonra gayet sakin bir sesle:

— Bundan tahminen dört ay evvel, mükemmelen yetiştirilmiş, tahsil görmüş 500 S.D. mensubu, Türkiye'yi bir baskınla ele geçirmek üzere, Manthausen kampına sevkedilmişlerdi...

Diye başlıyor anlatmağa!

Anlatıyor... Anlatıyor... Anlatıyor!...

Nasıl geldiklerini, ne sıfatlarla Türkiye'ye girdiklerini, nerelerde kaldıklarını, ne yapmak istediklerini, ne yapacaklarını, silâhlarını, depolarını, bombalarını, elhasıl bütün teferruatiyle herşeyi, birer birer izah ediyor. Ve nihayet, yorgun gözlerini tavana doğru kaldırarak, hayretler, heyecanlar, korkular içinde kendisini dinleyen Alman kızına:

— İşte diyor Frolein; gizli zannettiğiniz teşkilâtınızla, teşkilâtınıza mensup olanların vazife, hüviyet ve adresleri!...

Şimdi geniş bir nefes alıyor binbaşı!

— Şu anda, bu işe memur edilmiş bulunan bütün gizli ajanlarınızla, toplanma yerleri, silâh depolarınız, kuvvetlerimiz tarafından çevrilmiş bulunuyor!... Tele-

fonla vereceğim bir emir üzerine hepsi, beş dakika sonra tevkif edilerek, Türk süngülerine yapışıp, yıldızları seyre dalabilirler!... Fakat görüyorsunuz ki, bu emri henüz veremiyorum!...

Kız, içi ıstıraplarla dolu gözlerini, heyecanla duvarların üzerinde dolaştırarak, hareketsiz, düşüncesiz duruyor... Görmeksizin bakıyor duvarlara!... Birdenbire sanki beynine bir balyoz indirilmiş de, yıkılmış kalmış olduğu yerde...

Birşeyler söylemek istiyor, fakat söylemiyor. Yalnız, Tanrının ancak, sevilmek, öpülmek için halkettiğine şüphe bulunmayan eşsiz dudaklarını, hafifçe kımıldatarak, şu cümleyi mırıldanabiliyor:

— Herşeyi, herşeyi öğrendiniz öyle mi?

— Evet, herşeyi...

— Fakat bütün bu malûmatı size kim verebilir? Bu alçakça ihanet, damarlarında Alman kanı taşıyan bir insan tarafından nasıl irtikâp olunabilir?

— Hayat zaten, bitmez tükenmez bir ihanettir Frolein! Eğer hain aramağa çıkmış olsaydık, aranızda bir sürü bulacağımıza şüphe yoktu! Fakat biz, bize lâzım olan malûmatı, kendimiz öğreniriz! Başkalarından almak âdetimiz değildir!

— Demek, arkadaşlarımın hepsi şu anda, kuvvetleriniz tarafından çevrilmiş bulunuyor öyle mi?

— Tamamiyle! Hepsi...

— O halde niçin emir vermiyorsunuz; niçin tevkif etmiyorsunuz onları?...

— Zamanı gelmedi de henüz, onun için!

— Öyle ise, beni de bırakınız! Beni de zamanı gelince tevkif edersiniz!

— Hayır, sizi bırakamam!

— Neden bırakmıyorsunuz?

— Bana lâzımsınız da siz, onun için!...

Kız birden duraklıyor. Etrafı çürümüş, kızarmış ka-

paklarının altında, yarı açık duran gözlerini hayretle, dehşetle kaldırarak, binbaşının yüzüne bakıyor:

— Ne dediniz, ne dediniz?... diyor, anlayamadım? Size lâzım olduğum için mi beni bırakmak istemiyorsunuz?

— Evet! Bana lâzım olduğunuz için sizi bırakmak istemiyorum!

Kırışıksız alnı, birdenbire çizgilerle doluyor kızın!. Oturduğu yerde gayri ihtiyarî, iskarpinlerinin ucuna basarak, üşüyormuş gibi ayaklarını yanyana getirip sıkıştırıyor. Eteklerini çekiyor. Deri ceketinin yakalarını kaldırarak, göğsünü kapıyor. Sonra, hiç beklenmedik gür ve kuvvetli bir sesle:

— Efendi diyor; beni bir mendil, bir çorap gibi herhangi bir eşya mı zannediyorsunuz ki siz, istediğiniz gibi kullanacağınızı umuyor, zerre kadar hicap hissi duymadan, benimle bu şekilde konuşmağa cür'et ediyorsunuz.

Binbaşı hiç tavrını bozmuyor. Kızmıyor da! Yalnız cevap veriyor:

— Hayır Frolein diyor, sizi ne bir mendil, ne bir eşya zannediyorum. Hâşâ! Bilâkis, şimdiye kadar tanıdığım, gördüğüm kadınların içinde; hiç görmediğim, hiç tanımadığım bir kadın olarak kabul ediyorum sizi! Güzel bir kadın!... Fakat ne yapayım? Elime bir fırsat geçmiş bulunuyor. Bu fırsatı kaçırmam! Sizden istifade edeceğim!...

— Oh susunuz, yeter artık! diye bağırıyor... Benden istifade edemiyeceksiniz asla!... Beni öldürebilirsiniz! Fakat vahşî emellerinizi tatbik edemezsiniz üzerimde!... Gururum, hayatımdan üstündür benim!...

Başını kollarının arasına alarak, hıçkıra hıçkıra ağlamağa başlıyor.

— Yazık diyor; çok yazık!.. Ben de sizi ilk anda görür görmez, mert bir adam, haysiyet sahibi bir erkek zannetmiştim, güzel kadınlardan bile korkmayan, yenilmeyen mağrur bir erkek!... Esmer deriniz, kudretli güzelliğinizle, bir kadın tarafından düşünülmeğe değer bir

insan telâkki ediyordum sizi!... Meğer ne kadar aldanmışım!...

Başını kollarının arasından kaldırıyor. Çiçeklerin üzerine yağmur yağmış gibi, dal dal parlayan ıslak kirpiklerini, mendilinin ucu ile siliyor:

— Siz hiç hayatınızda güzel kadın görmediniz mi ki, diyor; güzel bir kadın karşısında bu derece alçalıyor, bu kadar küçülüyorsunuz?...

Binbaşı hiddetle yerinden fırlamıştır:

— Kâfi artık diye bağırıyor! Sabrın, tahammülün de bir derecesi vardır!... Ne demek istiyorsunuz? Niçin, ve ne hakla benimle böyle konuşuyorsunuz?...

Kızın üzerine doğru yürüyor...

— Eğer bir kelime daha söylerseniz, sizi en ağır şekilde tahkir ederim!...

Kız hiç korkmuyor. Endişe bile göstermiyor. Yerinden kıpırdamıyor. Yalnız, içi yaşlarla dolu ıslak gözlerini, fecrin yükselişini hatırlatan bir ihtişamla kaldırarak; binbaşının yüzüne bakıyor:

— İnanırım diyor, onu da yaparsınız!... Ortaçağ korsanları gibi, zorla denizin ortasından alıp bir eve getirilen, silâhtan tecrit ve bütün mukavemetten mahrum bırakılan bir kadını, «elime fırsat geçti, istifade edeceğim» diye, yatağına sürüklemeğe kalkan bir adamın, onun suratına bir tokat indirmesi de kabildir!... Şaşılacak bir şey yok bunda!... Haydi, ne duruyorsunuz? Onu da yapın! Yüzüme de bir tokat vurun da bari, sizden beklenilen herşey tamamlanmış olsun!...

Binbaşı hayretle gözlerini açıyor:

— Ne dediniz, ne dediniz? diyor. Eline bir fırsat geçti diye mukavemetten mahrum bırakılmış bir kadını yatağına sürüklemeğe kalkan bir adam mı?... O adam ben miyim yâni?... Ben mi sizi yatağıma sürüklemek istiyorum?...

Seyfi kendini tutamıyor. Birden salonu çın çın çınlatan bir kahkaha fırlatıyor:

— Ha, şimdi anlıyorum diyor; niçin böyle konuşuyorsunuz benimle!...

Mendilini çıkararak, şakaklarının üstünü kuruluyor. Sonra, gülüşlerine nihayet verip, ciddiyetle başını kaldırıyor. Siyaha kaçan koyu elâ gözlerini, kızın, heyecanla kendisine bakan gözlerine götürüyor:

— Güzel bir kadın olduğunuza şüphe yok Frolein diyor! Siz bir kere tanındıktan sonra, kendisinden öyle kolay kolay ayrılınan, unutulan kadınlardan olmadığınızı biliyorum. Fransız edibinin dediği gibi: «Sizinle bir yerde buluşmak, hayatı, içi çiçeklerle dolu bir bahçeye götürmek demektir!» Onu da biliyorum ama, işte o kadar Frolein!...

Sesi şimdi, perde perde yükseliyor binbaşının:

— Çok mağrursunuz. Nefsinize karşı hudutsuz bir itimadınız var! Güzelliğinizin her şeye kadir olduğunu zannediyor ve bu zannın tesiriyle de galiba, beni her gördüğü güzel kadın karşısında başı dönecek, yahut zorla bir kadından zevk almağa çalışacak derecede zayıf ahlâklı, etek düşkünü bir adam farzediyorsunuz.

Dudaklarını istihfafla büküyor:

— Aldanıyorsunuz Frolein diyor; ben bu halinizle sizden zevk alamıyacak kadar mağrur, size el uzatmayı düşünmiyecek kadar haysiyet sahibi bir erkeğim!... Çünkü, gurur ve haysiyet sahibi bir erkeğe zevk verecek kadın, sevdiği adama kendi ayağı ile koşarak gelen, geldikten sonra da, vücudunu korumaksızın bırakırken, ruhunda heyecanlar, derisinde ürpermeler, titremeler duyan kadındır!... Bana ancak böyle bir kadın ihtiras telkin edebilir. Zorla tutulup getirilen, yahut, güzelliğini mendil gibi vasıta olarak kullanan bir kadın değil!...

Yine esmer yanaklarının ortası çukurlarla doluyor:

— Anlatmak istediğim fikri izah için kullandığım sözlerin, kelimelerin sizi ürkütmüş, yanlış telâkkilere sevketmiş olduğunu hüzünle görüyorum! Özür dilerim. Nihayet almanca konuşuyorum. Hata etmiş olabilirim. Mamafih bu hatanın, birkaç dakika için dahi olsa, sizi

hakkımda bu kadar kötü düşüncelere götürmüş olmasına cidden üzülüyorum... Benim için demek, en küçük bir fikre dahi henüz sahip olamamışsınız!

Yüzünü buruşturuyor:

— Hayır Frolein diyor, yanlış tefsir ettiniz sözlerimi! «Sizi bırakmam, bana lâzımsınız, elime geçen bu fırsattan istifade edeceğim» dedimse, güzelliğinizden, derinizden, etinizden zorla zevk almağa kalkacağımı söylemek istemedim size!... Bilâkis, böyle küstahça, alçakça bir hareket, bir an için bile hatırıma gelmiş değildir. Ben sadece bu cümlelerle, sizi bir başkasiyle mübadele etmeğe karar verdiğimi izaha çalıştım. Yoksa...

Kız şimdi büsbütün şaşırmış, büsbütün heyecan ve korkuya düşmüştür...

Kumral yanaklarına toprak rengi veren ışıkların altında, pembeleşmiş gibi duran göz kapaklarını kaldırarak, endişe ile binbaşının yüzüne bakıyor:

— Beni bir başkasiyle mübadele etmeğe mi karar verdiğinizi izaha çalışıyorsunuz? diyor.

— Evet! Sizi geçen gece Taksim meydanından kaldırıp götürdüğünüz Ingiliz albayı Klark ile mübadele edeceğim! Onu bana verdikleri takdirde, ben de sizi sahiplerinize geri göndereceğim!

Kız, ağlamamak için kendini zor zaptediyor. Dişlerini sıkıyor. Parmaklarını, ellerinin rutubetli yumuşakları içine alıp, bir yumruk haline getiriyor. Bir dakika, öyle sakin, heyecansız, düşünceli duruyor. Sonra, titreyen, inildeyen bir sesle:

— Oh yarabbi diyor, siz ne zalim bir adamsınız!

Binbaşı hemen mukabele ediyor:

— Fakat, ahlâksız değil Frolein!

— Bu derece zalimane hareket etmektense, ahlâksızca hareket etmenizi tercih ederdim. Beni dünyaya geldiğim gündenberi duymadığım, bilmediğim azaplara, işkencelere sevkediyorsunuz! İşte şimdi de bakın, bir eşya halinde mübadele etmeğe kalktınız beni!...

Kız, kirpiklerinin ucundan koparak, yanaklarının üzerine yuvarlanan bir damla yaşı göstermemek için, yüzünü çeviriyor.

— Ayıp diyor, çok ayıp bu, binbaşı!... Bir kadını, bu derece düşürmek, bir kadını, bu derece düşük bir halde görmek, şerefli bir askere yakışmaz!

Ağlayarak başını kaldırıyor:

— Söyleyin, yalvarırım söyleyin bana diyor! Elinizden kurtulmak, vücudumu bu işkencelerden, azaplardan uzak tutabilmek için, ne yapabilirim ben size?

Binbaşı, düşünmeden cevap veriyor:

— İngiliz albayı Klarkın nerede olduğunu söylerseniz!...

— Bilmiyorum ben, bu menhus İngilizin nerede olduğunu!

— O halde bilenlerden şimdi telefonla sorar, onun serbest bırakılmasını temin edersiniz!

— Demek beni bu İngilizle mübadele etmekte ısrar ediyorsunuz öyle mi?

— Maatteessüf öyle Frolein. Bu şekilde hareket etmeğe mecburum.

— Bu şekilde hareket etmenizin, size şeref verecek bir iş olduğunu da kabul ediyor musunuz?

— Almanya için hiç zararı bulunmayan tarafsız bir memleket topraklarında, misafir bir İngiliz, eşkiya gibi yoldan kaldırıp götürenler; bu işten ne kadar şeref duyduklarını kabul ediyorlarsa, ben de o kadar duyuyor ve kabul ediyorum Frolein!

— Nihayet onu götürenler askerdir. Götürülen de bir düşman albayı!... Fakat ne de olsa ben bir kadınım! Benim bir kadın olduğumu unutmamanız lâzım!

Binbaşı hiç tavrını bozmuyor. Ayni alâkasızlığı, ayni soğukkanlılığı muhafaza ediyor.

— Maatteessüf Frolein, diyor, sizi bu anda, bir kadın olarak kabul etmeğe imkân yok benim için!... Bilâkis; hilkatin tesadüfen kendisine bahşetmiş olduğu bir güzelliği, bir kadın güzelliğini, hiç te haklı ve namuslu

olmayan bir gaye uğrunda vasıta gibi kullanmak için, tâ Alman topraklarından kalkıp buraya kadar gelmiş, kötü bir ajan telâkki ediyorum sizi!... Vatanımı kahpece arkadan vurmağa çalışan, iki yüzlü, iki ruhlu bir ajan!...

Binbaşı, oturduğu koltuktan şöyle doğruluyor.

Sararan esmer yüzü, bıçakla açılmış hissini veren çizgilerle dolu... Titremeyen acımayan, güzel bir kadın karşısında, bir güzel kadının gözlerinden dökülen sıcak yaş damlaları önünde bile, merhamet hislerinin kapılarını açmayan binbaşı, o acı, o zehirli sesiyle:

— İşte telefon, diyor, kimse şefiniz bulup konuşun onunla! Bıraksınlar albayı şimdi, ben de sizi koyuvereyim! Bu netice ikimiz için de hayırlı olur. İkimiz de kurtulmuş oluruz bu feci işkenceden!...

Alman kızı, tek bir kelime söylemiyor, sadece; ışıkların altında, üzerine sabah yağmurları düşmüş yaş topraklar gibi, koyu ve bulanık renklerle parlayan yanaklarını, mendilinin ucu ile silerek, oturduğu yerden kalkıyor...

Kolları aşağıda, elleri birbirine kenetli, ıslak gözleri yarı açık, bir an düşünceli kalıyor. Sonra, ağır adımlarla, masanın üzerindeki telefona doğru yürümeğe başlıyor...

Yürüyor, yürüyor, gelip masanın önünde duruyor.

Telefon makinesi, masanın üstündedir...

Koyu kadife perdelerin yüzüne serptiği hafif bir pembelik içinde, nefret dolu bir bakışla gözlerini kaldırarak:

— Binbaşı diyor, beni konuşurken yalnız bırakmanızı istiyorum. Söylediklerimin, sizin tarafınızdan işitilmesini arzu etmem!

Seyfi hiç itiraz etmiyor. Başını eğiyor sadece:

— Peki diyor, konuşmanızı bitirene kadar, sizi dışarıda bekliyeceğim. Yalnız, uzun sürmesin bu muhavere rica ederim!

Kapıya doğru acele adımlarla yürüyor:

— İşinizi bitirdiğiniz zaman, seslenirsiniz bana!

Çıkıyor dışarı!...

Kız şimdi, parmaklarını, telefonun üstündeki numaralara koyarak, bir yeri arıyor...

Tekrar tekrar çalıyor telefonu...

Nihayet cevap veriyorlar. Kulaklarına karışık bir takım uğultular gelmeğe başlıyor.

Söylenmekten ziyade inlemeğe, görüşmekten çok ağlamağa benziyen bir sesle başlıyor konuşmaya...

Konuşuyor... Konuşuyor... Konuşuyorlar!...

Bekliyoruz biz hâlâ dışarıda onları!

Bir... Üç... Beş dakika!...

Nihayet kız, âhizeyi kulaklarından ayırarak yerine koyuyor. Düşmemek, yığılıp kalmamak için, sırtını duvara dayamıştır...

Ellerini ağır ağır yüzüne doğru götürüp, yanaklarını ıslatan gözyaşı damlalarını, mendili ile kurutmağa çalışıyor.

Ağlıyor... Fakat niçin ağlıyor, niçin bu kadar büyük bir ıstırap, bu derece hudutsuz bir azap içinde ruhu yanıyor, eziliyor Alman kızının!...

Bu kumral, bu ıslak, bu toprak renkli yanakların üzerinde titreşen gözyaşı damlaları, acaba gururunun, kadınlık haysiyetinin kırıldığını gördüğünden mi; yoksa vatanı hesabına girişilmiş bir teşebbüsün, muvaffak olmamasından doğan bir acıdan mı ileri geliyor!... Yazık ki, kederlerinin ve neşelerinin sebeplerini bilmek hakkına sahip bulunmuyoruz!... Bizim için meçhul bu tamamiyle!... Yalnız ağladığını, ağlarken de, güzelleştiğini görüyoruz... Istırap bile güzel bu kadının yüzünde!...

Sesleniyor:

— Geliniz efendim, bitirdim konuşmayı!...

Binbaşı içeri giriyor...

Kız, kendini mümkün olduğu kadar sakin, lâkayt gösterebilmek için, elinden geleni yapmağa çalışmaktadır.

— İcap edenlerle konuştum, diyor. İngiliz albayını yarım saat sonra, aldıkları yere getirip bırakacaklar.

Perdelerin yanındaki koltuğa doğru yürümeğe çalışıyor. Ve elleri ile kenarlarını tutarak, yorgun vücudunu koltuğun içine bırakıyor.

— Beni hastaneye kadar götürecek bir vasıta temin etmenizi rica edeceğim. Lûtfen telefon ediniz, bir taksi göndersinler!

Binbaşı sakin ve heyecansızdır...

— Telefon etmeğe hacet yok, diyor, aşağıda arabam beni bekliyor. Sizi bizzat götürürüm hastaneye!

Bir saniye susuyor, sonra mânidar bir şekilde dudaklarını bükerek:

— Fakat albayın muhakkak iade edileceğinden emin misiniz diyor?

— Size, yarım saat sonra, onu aldıkları yere getirip bırakacaklarını söylediğimi zannediyorum!

— Ben de bu söylediklerinizin yapılacağından emin olup olmadığınızı soruyorum!...

Kız, hiddetle başını sarsıyor:

— Biz birşeye söz verdik mi sözümüzü tutar, yaparız onu binbaşı diyor! Emir almış bir asker gibi!

— Tekrar ediyorum. Albayın getirilip bırakılacağından, beni nasıl temin edebileceksiniz?

Kız, şiddetle yumruklarını sıkıp, dizlerinin üzerine vuruyor:

— Oh yarabbi diyor, siz de inatçı, ne düşündüğünden dönmez bir adamsınız! Kafanıza bir fikir, bir kurşun gibi saplanıp kalıyor.

İçi yaş dolu yorgun gözlerini, Seyfi'nin gözlerine götürüyor:

— İnanın bana diyor! Biraz da inanmağa, verilen sözlere itimat etmeğe alışınız! Sizi kendi şerefim, namusum üzerine temin ediyorum. İngiliz, yarım saat sonra alındığı yere bırakılacaktır.

Binbaşı o zaman susuyor. İtiraz etmiyor. Sadece başını eğiyor:

— Peki diyor, kabul ediyorum! Gidebilirsiniz artık, serbestsiniz!...

— Teşekkür ederim!

Kız, oturduğu koltuktan kalkıyor. Ceketinin düğmelerini ilikliyor, saçlarını düzeltiyor. Ve o sırada, son bir gayretle, son bir cümle söylüyor:

— Yalnız mı gideceğim binbaşı, diyor yanıma kimse katmıyacak mısınız?...

— Hayır, yalnız gideceksiniz! Tamamiyle serbest olarak! Otomobil, sizi istediğiniz yere götürüp bırakacak!

— Peki!...

Ağır adımlarla yürümeğe başlıyor...

Yürüyor, yürüyor, tam kapının önüne gelip dışarı çıkacağı zaman, birden duruyor...

Binbaşı ile konuşmak istediğini görüyoruz. Fakat tereddüt ediyor. Karar veremiyor. Bir an düşünceli, sakin kalıyor! Sonra, başını çevirmeden, gözlerini kaldırmadan, yüzüne bakmadan onun, hafif, çok hafif bir mırıldanışla:

— Auf Wiedersehen (Allahaısmarladık!) Binbaşı diyor!

— Auf Wiedersehen (güle güle!) Frolein!

O kadar...

Kapıyı açıyor, bir gölge sessizliği ile, ayaklarının ucuna basarak, apartmanın merdivenleri arkasında kaybolup gidiyor...

Ertesi gün...

Saat on buçuk...

İstanbul'daki Alman sarayı ile, Ankara'daki Alman sefarethanesi birbirine giriyor...

Müthiş bir heyecan, telâş hüküm sürmektedir.

Sabahın sekizindenberi Ankara postanesi, Alman sefarethanesinin şifreli telgraflarını, Sofya üzerinden Berlin'e sevketmekle meşgul...

Sefarethane bahçesi; telâşlı, heyecanlı, yüzleri sararmış bir takım meçhul insanları taşıyan otomobillerle dolup boşalıyor...

Çankaya'ya tırmanan sırtın eteklerinde, binanın tam ortasına; gözlerini, Anadolu yaylalarına çevirmiş bakan, vahşi kartalın pençeleri çivili Alman sarayı, harbin başladığı gündenberi, görülmemiş bir hercümerç içindedir...

Telefonlar işliyor. Otomobiller gidip geliyor. Bir takım meçhul insanlar, oraya buraya koşup duruyorlar...

Heyecanın şimdi, diğer sefarethanelere de sirayet ettiğini görüyoruz...

Bilhassa Ingiliz, Amerikan, Rus elçiliklerinde mühim bir kaynaşma göze çarpıyor.

İlk haberler işte, yavaş yavaş sızmağa başladı:

«Türkler dün gece Ankara ve İstanbul'da, resmî ve gayri resmî bazı Alman müesseselerini basarak, mühim silâh depoları ele geçirmişlerdir.»

Bu haberi, öğleye doğrü diğer haberler tamamlıyor:

«Türk hükûmetinin, aylardanberi bildiği halde, bilmiyormuş gibi davranarak, her türlü faaliyetini tesbite muvaffak olduğu geniş ve gizli bir Alman teşkilâtı; silâhları, depoları, evrakı, toplanma kampları ile, olduğu gibi meydana çıkarmış ve bu teşkilâta mensup 145 kişi

tevkif olunmuştur. Tevkif olunanlarla kamplar, hâlen Türk kuvvetleri tarafından çevrilmiş bulunmaktadır. Teşkilâtın gayesi, Çekoslovakya'da yapıldığı gibi, âni bir baskınla hükûmeti ele geçirmekti!»

Buna benzer daha birçok sansasyonel havadisler, birbirini takip etmektedir.

Ankara'nın siyasî çevrelerinde şimdi, saatten saate büyüyen, genişleyen bir hareket ve heyecan havası esiyor.

Sefarethaneler henüz öğle tatiline girmeden evvel, aldıkları şu son haberleri, mühim ve müstaceldir kaydiyle şifreliyerek, derhal mensup oldukları hükûmet merkezlerine göndermeğe başladılar:

«Vaziyet, saatten saate gerginleşiyor. Hâdisenin, Türk hükûmeti ile Alman hükûmeti arasında bir harbe sebep olup olmayacağı henüz malûm değildir. Maamafih, şimdi istihbar olunduğuna göre, Türk hükûmeti, derhal askerî tedbir almış, Alman orduları tarafından karadan ve havadan yapılacak âni bir baskına karşı, hazırlıklı bir vaziyete geçmiştir.

Alman sefiri Von Papen, halen Türk hükûmeti ile temas halindedir.»

★

Aynı gün...

Öğleden sonra saat üç...

Alman sefiri Von Papen işte, hâriciyeden çıkıyor... Yanında birkaç adam var.

Telâşlı telâşlı konuşarak, otomobile doğru yürüyorlar...

Ankara'nın güneşsiz, bulutlu bir günüdür.

Belki yağmur yağacak. Sert bir rüzgâr esiyor.

Sefirin sinirli bir hareketle, rüzgârın dağıtarak alnının kırışıkları üzerine düşürdüğü saçlarını arkaya attığını, parmağiyle bir takım işaretler yapıp, yanında ge-

len adamlarla asabî bir halde konuştuğunu, nihayet hiddetli, asık bir suratla, kendisine selâm verenlere bile bakmadan, otomobile bindiğini görüyoruz.

Ne var, ne oluyoruz? Harp mi edeceğiz Almanlarla? Bu hâdise, bizi bir savaşa doğru mu götürüyor?... Bilmiyoruz. Neticeye intizar ediyoruz yalnız!... Fakat, mukadderse eğer, dövüşmekten de kaçmayız. Ve dövüşmek nasıl olurmuş, öğrenmek isteyenler varsa, bunu göstermekte de tereddüt eden bir millet olmadığımızı bilfiil ispat ederiz!...

Herhalde heyecanlı, tehlikeli saatler yaşadığımıza şüphe yok!

Bekliyoruz: Endişesiz, korkusuz, fakat hazırlıklı ve kararlı olarak bekliyoruz...

★

Ayni günün akşamı...

Saat yedi...

İstanbul valisi, yanında polis müdürü olduğu halde, makine başında, Dahiliye Vekâletinden şu şifreli emri alıyor:

«Alman sefaretinin vaki olan ısrar ve ricası üzerine, dün sabaha karşı, İstanbul'la Ankara'da kuvvetlerimiz tarafından yapılan baskın neticesinde ele geçirilmiş malzeme ile, yirmi beş subay ve mütebakisi erlerden mürekkep 145 kişi hakkında, hükûmetimiz, şu esaslar üzerinde, Alman hükûmeti ile mutabık kalmıştır:

1 — Ele geçirilen malzeme, esliha müsadere olunacak ve iade edilmiyecektir.

Malzeme, bu akşam saat ondan itibaren, kordon altında bulunan Alman kamplarından kendi vasıtalarımızla alınarak, kolordu emrine tahsis olunacaktır.

Malzemenin kamplardan alınıp kolorduya teslimi işi ile doğrudan doğruya, Genelkurmay İstanbul istihbarat teşkilâtı meşgul olacaktır. Vilâyet, elde mevcut

bütün vasıtalarla, talep edildiği takdirde, teşkilâta yardım edecektir.

2 — İstanbul'da bulundukları binalar dahilinde tevkif edilecek, hariçle temasları kesilmiş bulunan isim, hüviyet, vazifeleri malûm, 73 Alman subay ve eri ile 23 kadın ajan, Ankara'dan gönderilecek olanlarla beraber, üç gün sonra, yani cumayı cumartesiye bağlayacak gece, saat iki buçukta Sirkeci'den kaldırılacak hususî bir trenle, Bulgaristan'a sevkedilmek suretiyle hudut harici edileceklerdir.

Trenin hazırlanması için lâzım gelenlere emir verilmiştir.

Gerek ajanların trene irkâp, gerek trenin huduttan çıkana kadar kontrolü işi, Genelkurmayın İstanbul gizli istihbarat teşkilâtına bırakılmıştır. Keza vilâyet bu hususta da, talep edildiği takdirde, elindeki bütün vasıtalarla teşkilâta yardım edecektir.

3 — Hâlen basıldıkları binalar dahilinde tevkif edilmiş vaziyette bulunan ajanlarla, Alman subay ve erlerinin, nihayet birer asker olmaları dolayısiyle, kafile halinde mevkufen trene bindirilmelerinin, çok haysiyet kırıcı bir manzara arzedeceği ileri sürülerek, bazı müsaadekârlıkta bulunması hususunda, Alman sefirinin vaki ricası, hükûmetimiz tarafından, sırf bir cemile olmak üzere kabul edilmiştir. Binaenaleyh, ajanlarla, er ve subaylar; kamplardaki Alman silâhları, kolordu ambarlarına nakledildikten sonra, serbest bırakılacaklardır.

Sefir, hem hükûmeti namına, hem de şahsen, hüviyetleri ve listeleri tanzim, tesbit edilmiş bulunan er, subay ve ajanlardan mürekkep bu 145 kişilik kafilenin, cumayı cumartesine bağlayacak gece, saat ikide, Sirkeci garında isbatı vücut edeceklerini taahhüt ve vâdetmiştir.

Maamafih, her ihtimale karşı Alman ajanlarının, serbest kalacakları üç gün zarfında, yine siyasî polis ta-

rafından adım adım takip edilerek, her hangi bir temas yapmalarına, veyahut gizlenmelerine meydan verilmemelidir.

Binaenaleyh Genelkurmay teşkilâtı tarafından esasen sıkı bir kontrol altında bulundurulan bu ajanların, emrinizdeki siyasî polis tarafından da, eskisi gibi göz hapsinde tutulması icap ettiği takdirde, bütün vesaitle Genelkurmay teşkilâtına yardımda bulunulması lâzımdır.

4 — Genelkurmay başkanlığı, İstanbul gizli teşkilât komutanlığına icap eden talimatı göndermiştir.

Lüzum hâsıl olduğu takdirde, Kurmay Binbaşı Seyfi Hüget'le temas edilerek, yapılacak işlerde beraber yürünülmesi ehemmiyetle tebliğ ve emrolunur.»

Valinin bu mesele hakkında Ankara'dan aldığı direktif, işte bundan ibarettir.

ALMANLAR GİDİYORLAR

Almanlar yarın gece gidiyorlar...

Herşey hazırlanmış, her türlü ihtimal düşünülerek, ona göre icap eden tedbirler alınmıştır.

Bu sabah saat dokuzda Haydarpaşa garına giren bir tren, kafileye iltihak edecek olan Ankara yolcularını da getirdi.

Şimdi bu yolcular, garip bir kalabalık halinde, ellerinde bavul, sırtlarında çanta, vapura yetişmeğe çalışıyorlar...

Ajanların hepsi serbest bırakılmışlardır!... Fakat adım adım takip olunuyorlar... Yarın gece saat iki buçuğa kadar da takip olunacaklar...

Geldiler, gördüler, anladılar ve gidiyorlar... Bir daha gelmemek, bir daha dönmemek üzere ebediyyen gidiyorlar...

Yolları açık olsun!...

★

Gece...

Aynı günün gecesi...

Saat on...

Tarihin bir tekerrürden ibaret olduğunu, şimdi, bir kere daha öğreniyoruz...

İşte yine Alman sarayındayız ve Alman sarayının, hafif bir ışıkla aydınlatılmış, denize bakan küçük odasında bulunuyoruz...

Yine ortaya, uzun, mustatil, üzeri bir takım haritalarla dolu bir masa koymuşlar!...

Ve yine, masanın etrafına dizilmiş sandalyelerde, aralarında bir de kadın bulunan altı kişi oturuyor.

Kadın, tavandan dökülen soluk ışıklar altında, bermûtat, tepesinde toplayıp bir tarakla tutturduğu yaldızlı saçları, «biraz evvel ya çok ağlamış, ya çok gülmüş gibi daima ıslak ve parlak duran gözleri» mat rengi, derisi şeffaf, şehvetli kalın dudakları ile, bu gece de, harika denecek kadar güzel görünüyor...

Hepsi de konuşmadan, tek bir kelime söylemeden, hattâ birbirlerine bakmadan, sandalyaların üzerinde öyle duruyorlar...

Tarihin bu derece eskiye benziyerek, tekerrür ettiği, ender vâki olur.

İşte bakın, tıpkı ilk toplantıda olduğu gibi, yine kapı birdenbire açılarak, içeri bir adam giriyor.

Kesik, kır saçlı, buğday renkli, yüzü sert çizgilerle dolu bir adam!...

Hemen, şiddetle, huşunetle kolunu öne doğru kaldırarak:

— Heil Hitler! diye bağırıyor...

Masanın etrafındakiler de kollarını fırlatıyorlar:

— Heil Hitler!...

İstanbul sigorta kumpanyaları müfettişi Von Klinger ismiyle giren, fakat yarın gece, Alman orduları albayı hüviyeti ile çıkacak olan bu adam, etrafı çürümüş kapaklarının altında, ışığı sönmüş gibi duran gözlerini, karşısında oturanların gözlerinde bir saniye tuttuktan sonra:

— Arkadaşlar, diyor, yarın maatteessüf İstanbul'u terkediyoruz. Hepimiz, Ankara'dan gelen subay ve erler de dahil olmak üzere, yarın gece saat ikide, Sirkeci garında ispatı vücut edecek ve trene bineceğiz!...

Albayın bir anda gözlerinin buğulandığını görüyoruz:

— Esefle itiraf edelim ki, diyor; bize verilmiş bir vazifeyi başaramıyarak, müthiş bir hezimete uğramış bir halde vatanımıza dönüyoruz. Bunun acısını, hepimizin, son nefesimizi verinceye kadar, ruhumuzun derinliklerinde duyacağımıza eminim!... Yenilmiş, hakare-

te uğramış, istihzaya maruz kalmış bir şekilde, Türkiye'den ayrılıyoruz.

Albayın sesi büsbütün donuklaşıyor şimdi:

— Eğer bir gün fırsat zuhur etmez de, tekrar bu topraklara dönüp intikam alamaz, dövüşmek imkânını bulamazsak, kederlerimizin, hıncımızın ve utancımızın, bizi boğarak öldüreceğine şüphe etmiyorum!... Tanrıdan hepimiz için onu temenni ederim ki, Türklerle savaşmadan gözlerimizi kapatmasın bizim!...

Albay, şiddetle başını öne doğru eğiyor. Galiba buruşuk yanaklarının üstüne bir damla göz yaşı düştü. Onu göstermemeğe çalışıyor genç subaylarına!...

O sırada, Ludvig Kolman'ın yerini alan bir teğmen, heyecanla sesini yükselterek, albaydan şu suali soruyor:

— Fakat niçin ordularımız hücum etmiyorlar albayım diyor? Niçin bu zilleti kabul ediyoruz da, Türklerle çarpışmağı göze alamıyoruz?

Albay, sükûnetle, soğukkanlılıkla hemen cevap veriyor:

— Zaman müsait değil Türklerle dövüşmemize de, onun için diyor!... Ordularımız, Stalingrad'da korkunç bir harbe tutuşmuş bulunuyorlar. Böyle binlerce kilometre derinliğinde düşman topraklarına girmiş, kendisinden üstün kuvvetlerle çarpışan ordularımızı, ellerinde süngüleri, savaşa hazır hudutlarını bekliyen Türk askerleriyle karşılaştırmak istemiyoruz. Zira herkesçe malûmdur ki, Türkler, dünya üzerinde harbetmesini en iyi bilen ve icap ettiği zaman da, vatanları için düşünmeksizin ve korkusuzca ölmekten çekinmeyen bir millettir!.. Almanyanın birçok düşmanlarla uğraştığı bir sırada, böyle bir milletle harbe tutuşması delilik olur!...

Dişlerini sıkıyor:

— Fakat merak etme arkadaş diyor! Hayıflanma

hiç!... Bu topraklardan yarın muvakkaten ayrılıyoruz biz!... Tekrar döneceğiz! Hem harbetmeden döneceğiz buraya!.. Rus ordularını Kafkas dağlarında ezdikten sonra, cenuptan, şimalden, sağdan ve soldan ordularımızla çevrilmiş bulunan Türkiye, Alman kanı dökülmeden elimize düşecektir! O gün yakındır. Hem zannettiğinizden, tahmin ettiğinizden daha yakındır o gün!...

Albay bir an öyle hareketsiz duruyor. Düşünüyor. Nihayet, yine o ıstıraplı bakışları ile, gözlerini birkaç saniye, karşısındaki perdelerin ucunda tuttuktan sonra:

— Arkadaşlar diyor, emriniz altmdaki birliklere, yarın gece büyük bir vakarla hareket etmelerini, en küçük bir teessür nişanesi göstermemelerini, tam bir soğukkanlılık, alâkasızlıkla, trende kendilerine tahsis olunan yerleri almalarını bilhassa tenbih ediniz!

Susuyorlar masadakiler! Başları önlerinde, dinliyorlar yalnız...

— Bu son içtimaımızdır arkadaşlar!.. Artık toplanmıyacağız bir daha!.. Sabahleyin almış olduğunuz yazılı direktif mucibince hareket ederek, yarın gece, birliklerinizle beraber muayyen saatte, istasyonda bulunacaksınız!

Albay bu mevzu etrafında artık, bir kelime daha söylemek istemiyor. Susuyor...

Oda şimdi, derin bir mezar sessizliği içine gömülmüştür. Çıt yok... Masada oturanlar, sanki nefes bile almıyorlar. En küçük bir hareket sezilmiyor. İnsana korku, dehşet veren bu sessizlik, bir dakika, belki bir dakikadan da fazla sürüyor. Nihayet, albayın birden başını kaldırarak, gür bir konuşma ile, masanın solundaki sandalyede oturan genç Alman kızına hitap ettiğini görüyoruz:

— Frolein Hilda Von Şrayner diyor; şimdi size, yarın gece hareketimizden bir iki saat evvel yapılmak üzere, mühim bir vazife vereceğiz! Talihiniz varmış Frolein! Bu vazife, sizi şerefle vatana dönüş hususunda bizden ayıracaktır!

Kızın maviye bakan gözlerinin gümüşî bebekleri, şimşeklerle doluyor.

— Emredin kumandanım diyor, nedir yapacağım vazife?...

Odada bulunanların hepsi, merakla doğruluyorlar. Herkes hayretle, heyecanla albayın yüzüne bakıyor.

Albay, titremeyen bir sesle tekrar kıza hitap ediyor:

— Size vereceğimiz bu vazifeyi, her türlü tehlikelerine, korkularına rağmen, harfiyen yerine getireceğinizden zerre kadar şüphe etmiyorum Frolein diyor!

Kız, saçlarının koyu düzlüğü arasından süzülüp gelen gölgelerle, biraz daha kumrallaşan, esmerleşen yüzünü, heyecanla kaldırarak:

— Benim, vatanım uğruna yapamıyacağım vazife yoktur komutanım diyor! Eğer icap ediyorsa, Almanya'ya seve seve canımı vermeğe hazırım! Söyleyin yalnız siz, nedir yapacağım iş?...

Albay şimdi, sesine biraz daha ciddiyet, bakışlarına biraz daha kat'iyet verdikten, ifadesini de, o nisbette sertleştirdikten sonra:

— Frolein diyor; yarın gece, Türk kurmay binbaşısı Seyfi Hüget'in Taksim'deki evine gidecek ve onu bir tabanca kurşunu ile öldüreceksiniz!

Kız, birdenbire şaşırıyor. Derin bir hayrete düşüyor. Dehşet içinde kalıyor. Bakışları, duruşu, konuşuşu değişiyor... Adeta kekeliyor:

— Anlayamadım diyor, anlayamadım söylediğinizi!... Türk kurmay binbaşısı Seyfi Hüget'in Taksim'deki evine giderek, onu yarın gece bir tabanca kurşunu ile öldürecek miyim dediniz?

Albay derhal cevap veriyor:

— Evet, öldüreceksiniz dedim! Yüzbaşı Ludvig Kolman, onun emriyle öldürüldü. O da bizim emrimizle öldürülecektir!

Albayın, çürümüş kapakları arasında, ışığı sönmüş hissini veren yeşil gözlerinin, yine bir anda, süngü uçları gibi sivrilmeğe ve parlamağa başladığını görüyoruz...

— Bu binbaşı, bütün teşebbüslerimizin devamı müddetince, burada, önümüze bir siper gibi dikildi kaldı. Muvaffakiyetsizliğimizin, biraz da bu adamın sarfettiği faaliyet neticesinde olduğunu kabul etmek lâzım! Alman gururu, Alman, şerefiyle küstahça, korkusuzca oynamıştır bu adam!

Albay hiddetle yumruklarını sıkarak, masanın üstüne indiriyor:

— Onu; yarın gece resmî elbiselerini giyip, gözleri gurur, dudakları istihza dolu, gara gelerek, askerlerimizin, subaylarımızın esir kamplarına gönderiliyormuş gibi, kordon altında trene bindirilmelerini görmek, seyretmek zevkinden mahrum edeceğim! Görmiyecek, o zevki tadamıyacaktır asla, bu cüretkâr binbaşı!..

Albay, mendiliyle, şakaklarının üzerinde parlayan ter damlalarını sile sile, devam ediyor:

— Bu iş için lâzım gelen her türlü tertibat tamamlanmıştır. Siz Frolein Hilda, yarın akşam, binbaşıya telefon ederek, Türkiye'den ayrılmadan evvel kendisiyle görüşmek istediğinizi, ve bu görüşmenin kendi evinde cereyan etmesini arzu ettiğinizi söyliyeceksiniz! Kabul edeceğinden eminim! Etmediği takdirde, tatbik edilmek üzere başka bir plân da hazırlanmıştır. Derhal evine gidecek, gece yarısına, hattâ, trenin kalkmasına yakın bir zamana kadar, onu her ne şekilde olursa olsun meşgul etmeğe çalışacaksınız! Çünkü bu arada binbaşıyı telefonla aramaları muhtemeldir. Telefonlara cevap verdiği takdirde, herhangi bir şüphe ve ihtimal mevzuu bahsolamaz. Onu ancak gece yarısından sonra münasip göreceğiniz bir an ve zamanda öldüreceksiniz! Kurşunu sıkar sıkmaz, derhal evi terkedecek, saat on ikiden itibaren, sizi Taksim'de Cumhuriyet pastanesi yanında bekliyecek olan otomobile bineceksiniz! Otomobil, doğ-

ruca Yeşilköy'e götürecektir sizi!... Alman sefarethanesi basın ataşemiz iki kızı ile beraber Yeşilköy'de oturuyor. Onlar, gece sizi bekliyecekler. Orada geçireceksiniz geceyi! Sabahleyin saat dokuzda, Yeşilköy'den Ankara'ya hareket edecek posta tayyaresinde üç yer alınmıştır. İki erkek, bir kadın için. Siz, basın ateşemizin kızı rolünü oynayarak, iki memurumuzla beraber, tayyareye binecek, Ankara'ya müteveccihen hareket edeceksiniz. Tayyare İstanbul hududundan çıkar çıkmaz, memurlarımız derhal silâhlarını çekip, tayyarenin pilotu ile telsizcisini ölümle tehdit edecekler ve tayyareyi, İzmir arkasından doğruca Girit adasına sevkedeceklerdir. Adalar Denizi hava komutanlığımız, bir Türk posta tayyaresinin, yarın sabah Girit'e geleceğinden haberdar edilmiştir. Ateş açılmıyarak Girit'e ineceksiniz. Ve inmenizle beraber, vazifeniz de bitmiş olacaktır. Tayyarenin sizi bıraktıktan sonra, tekrar havalanıp Türk yolcuları ile beraber, Ankara'ya avdet etmesine müsaade olunmuştur.

Albay, kuru, kansız dudaklarını bükerek, soğuk soğuk gülüyor:

— Onların, bizim tekrar Almanya'ya dönmemize müsaade ettikleri gibi!...

Sonra birden gözlerini, yine kızın gözlerine götürüyor:

— İşte size verilen vazife bundan ibarettir Frolein diyor! Hepimizin intikamını, şerefini, gururunu kurtaracaksınız siz yarın gece!

Kız hiç cevap vermiyor. Susuyor. Gözlerini kapayıp başını, sandalyenin arkasına doğru getiriyor.

Cansız, hareketsiz, düşünceli, dudaklarının derilerini kalınlaştıran ışıkların altında omuzlarını şöyle geriye alıp, heyecandan kalbinin vuruşlarını duyarak:

— Demek yarın gece binbaşıyı öldüreceğim ben öyle mi diyor?

— Evet! Öldüreceksiniz muhakkak binbaşıyı yarın gece Frolein!

— Fakat albayım, yapılmasını istediğiniz bu vazifenin pek şerefli bir iş olduğuna kani bulunmuyorum ben! Sözlerime inanarak, beni samimiyetle evine kabul edecek olan ve ne olursa olsun, hangi millete mensup bulunuyorsa bulunsun, nihayet üstünde askerî üniforma taşıyan bir adamı, habersizce, kahpece, sırtına bir kurşun sıkıp öldürmek, mertliğe yakışır bir hareket, bize uyar bir mücadele mevzuu değildir.

Kız, büyük bir cür'etle sesini yükseltiyor:

— Beni bu vazifeden affetmenizi istiyorum albayım diyor!...

Albay müthiş bir hiddetle, birdenbire yumruğunu masanın üzerine indirerek, yerinden fırlıyor.

Onu gören diğer subaylar da, kalkıyorlar:

— Frolein Hilda diyor; iki yüz senedenberidir ki Alman ordusunda, kumandanın verdiği emri yerine getirmek istemiyen bir askere daha ilk defa tesadüf edilmiştir. Sizin burada bir doktor sıfatiyle değil, kumandamız altına verilmiş bir asker hüviyeti ve mecburiyetleri ile bulunduğunuzu unutmayınız!

Dişlerini sıkıyor:

— Aziz vatanımız Almanya için, binlerce kilometre uzaklardan kalkıp buraya gelerek, nihayet bütün suçu ve günahı, bir Rus casusunu isticvap etmekten ibaret kalan yüzbaşı Ludviç Kolman'ı, bu Türk binbaşısının, kurşuna diztirtir gibi, vücudunu delik deşik ettirerek öldürmesi, çok mu şerefli bir iştir?

Kız kendini müdafaa etmek istiyor:

— Fakat üstünde bulunduğumuz bu toprakların, nihayet Türklerin vatanı olduğunu, bizim de bu topraklar üzerinde...

Albay, gücünün bütün vüs'atiyle bağırıyor:

— Susunuz rica ederim Frolein!...

— Lâkin albayım...

— Susunuz diyorum size! Münakaşa kabul etmiyorum.

Deli gibi gözleri yerinden fırlamış bir halde, kıza doğru bir adım yürüyor:

— Emrediyorum size diyor! Yarın gece bu binbaşıyı öldüreceksiniz! İşte o kadar!...

Bir elinin parmaklarını yumruk gibi sıkıp, öbür elinin avucunun içine indiriyor:

— Toplantıyı kapıyorum diyor, dağılınız haydi!

Masanın etrafında yerlerinden kıpırdamadan dimdik selâm vaziyetinde duran subayların önünden geçip, sert adımlarla odanın kapısına doğru yürürken, yine birden duruyor. Kenarları yer yer kanlanmış gözlerini, aynı hiddet ve heyecanla kaldırarak, kıza bakıyor:

— Yarın akşam saat beşte, vazifenizin teferruatını bildiren emri, yazılı olarak alacaksınız! diyor.

Artık fazla ne tek bir kelime söylüyor, ne de söylemesine müsaade ediyor! Kötü bir lodos rüzgârı gibi, kapıyı arkadan «çat» diye vurarak çıkıp gidiyor...

★

Ertesi gün...

Akşam...

Saat yedi...

Hafif bir yağmur yağıyor...

Sokaklar ıslak ve çamurlu...

Ağaçların dallarında kalan son kurumuş yapraklar da, gittikçe sertleşmeğe başlayan rüzgârın tesiriyle kopup, kaldırımların üzerine düşüyorlar...

Karanlık, çamurlu kötü bir akşam!

Binbaşı Seyfi, işte henüz yeni geldi evine. Bütün gün çalıştı. Sabahtan akşama kadar durmadan, dinlenmeden oradan oraya koşarak, bu gece saat iki buçukta hareket edecek olan Alman kafilesine ait işleri bitirmeğe uğraştı.

Şimdi herşey ikmal edilmiş, tren hazırlanmış, lâzım gelen bütün tedbirler alınmıştır.

Şu dakikada yapılacak tek bir iş yok. Herşey emre müheyya, hazır bir vaziyette bekliyor...

Binbaşı sırtındaki ıslak pardesüyü omuzlarından çıkarıp bir köşeye fırlattıktan sonra, yorgun vücudunu divanın yastıkları üzerine bırakıyor...

Öyle perişan, öyle harap ki... Yerinden kalkacak hali yok... Şöyle bir saat kadar uyuyabilse, belki dinlenecek. Fakat ne gezer? Bütün vücudunu saran garip bir heyecan, gözkapaklarının içini yakan tuhaf bir sızı, mütemadiyen uykusunu kaçırıyor...

Anlaşıldı, yatamıyacak!

Doğruluyor. Saatine bakıyor. Oooo, yedi olmuş!... Evvelâ bir duş almağı, sonra tıraş olup dışarı çıkmağı düşünüyor...

Kalkıyor, esneye esneye, tenbel tenbel içerideki yatakodasına doğru yürürken, birden telefonun çaldığını duyuyor.

Duruyor... Geri dönüyor. Telefonun bulunduğu masaya doğru gelerek, isteksiz bir halde ahizeyi alıyor...

— Alo, alo diyor, kimi istiyorsunuz?

Birdenbire Seyfi'nin kulağına, bir derenin akarken çıkardığı, bir rüzgârın eserken yapraklarda bıraktığı ihtizazlara benzeyen, tatlı bir ses geliyor. Almanca konuşan bir ses. Bir kadın sesi...

— Siz misiniz Seyfi Bey diyor?

— Evet benim! Siz kimsiniz?

— Ben Frolein Hilda!

Binbaşının yorgun gözleri bir anda büyüyor ve aydınlanıyor. Esmer derisine hafif bir pembelik, dudaklarına tatlı bir tebessüm yayılıyor...

— Ooo Frolein Hilda diyor, nasılsınız, iyi misiniz? Bir emriniz mi var?...

— Size emredilmiyeceğini bilirim ben binbaşı! Nezaket göstermenize hacet yok. Sadece bir ricada bulunacağım sizden!

— Estağfurullah...

— Yalnız mısınız evinizde?

— Yalnızım!

— Beni bu gece bir saat için evinize kabul edebilir misiniz?

Seyfi şaşırıyor:

— Anlıyamadım diyor, bir saat için buraya, yani bana mı gelmek istiyorsunuz?

— Evet. Oraya yani size gelmek istiyorum! Birkaç saat sonra memleketinizden ayrılacağımızı biliyorsunuz! Bir daha dönmemek üzere gidiyoruz. Bir hakikat olduğu için, söylenmesinden şimdi, zerre kadar küçüklük hissetmiyorum! Bütün vücudumu saran garip bir istek, sebebini ve hududunu tâyin edemediğim zaptedilmez bir arzu, bu topraklardan ayrılmadan evvel, sizinle bir defa daha görüşmeyi bana telkin ve icbar ediyor! İster inanın, ister inanmayın, yalnız şunu söyliyeyim ki size, hayatımda daha ilk defa ben, bir erkeğe bu şekilde hitap ediyorum.

Kız bir saniye susuyor. Sonra, daha berrak daha taze bir sesle:

— Şimdi rica ederim söyleyin binbaşı diyor! Vaktinizin yarım saatini bana verebilecek misiniz bu gece?...

Seyfi duruyor. Şöyle bir düşünüyor. Tereddüt içinde olduğu belli. Fakat, sonra birden, dudaklarını büküp kendi kendine mânalı bir şekilde gülerek:

— Sizi kaçta beklememi arzu ediyorsunuz? Frolein, diyor...

— Saat tam onda geleceğim.

— Saat tam onda sizi bekleyeceğim Frolein!

— Fakat bu arzunun bir vaat olmadığını, derhal hatırlatmak isterim binbaşı!...

Seyfi cevap vermiyor. Telefonun yalnız «şırak» diye kapandığını duyuyorum. O kadar...

AŞK HER ŞEYİN ÜSTÜNDEDİR

Saat tam on şimdi...

Aynı gece... Aynı yer... Aynı dekor...

Perdeler yine kapalı... Divanın üstündeki yastıklar, yine buruşuk... Ve ılık buhar zerreleri ile dolu salonun tavanlarından inen ışıklar, yine vazonun içindeki gülleri, yer yer aydınlatmış!...

Pencerelerde hafif bir yağmur, sokaklarda, ıslak bir gece...

Kapı çalımyor...

Seyfi'nin oturduğu yerden heyecanla kalktığını görüyoruz. Hızla yürüyor ve açıyor kapıyı...

Alman kızı karşısındadır şimdi...

— Buyurun Frolein Hilda diyor!...

Kız, güneş ve yağmurlarla karışmış bir ilkbahar sabahının rengini, tazeliğini taşıyan ıslak gözlerini, şöyle bir an kaldırarak, Seyfi'nin gözlerinin içine bakıyor:

— Binbaşı diyor, bir kadınla bir erkeğin, ikisinden gayrı başkasının mevcut olmadığı bir yerde buluşmasında, hatanın daima kadına ait olduğunu bilerek evinize geliyorum. Onun için aşk kitabınızın zafer sahifesine, benim ismimi kaydedemezsiniz!

Apartman merdivenlerinden gizlice içeri nüfuz etmiş bir mehtap ihtişamiyle kapıdan giriyor.

— Sizi olduğunuz gibi kabul ediyorum binbaşı diyor! Huşunetinizi, hiddetinizi, hattâ güzel kadınlardan bile korkmadığınızı göstermek için yapacağınız pervasızlıklarınızla, kabalıklarınızla hesaba katmış, karşılaşmak imkân ve ihtimali olan tehlikeleri peşinen göze almış, öyle geliyorum evinize!... Üstelik «kibar âlemini hiçe sayarak keyif ve arzularına bağlı lâübali ve ihmal-

kâr bir insanmış gibi hareket edip, kendini kadınlara beğendiren bir adam olduğunuzu da biliyor,» bunu da gene bilerek geliyorum!...

Seyfi, kızın ıslak pardesüsünü çıkarırken, hafif, aynı zamanda heyecansız bir sesle:

— Çok yazık Frolein diyor; beni siz kaba, zalim, kötü ruhlu bir adam olarak tanıdınız!

— Zarar yok Seyfi Bey! Hiç olmazsa siz, hakikî hüviyetinizle görünüyorsunuz!... Kötü dahi olsa, kendi ruhlariyle kadınların karşısına çıkmak cür'etini gösteren erkekler, yine hürmete lâyıktırlar!...

Seyfi, mânalı mânalı gülüyor.

— Islanmışsınız Frolein diyor, saçlarınızın üzerinde su taneleri parlıyor!

— Gelirken yağmura tutuldum da!...

Kız köşedeki koltuklardan birine oturuyor.

Üzerinde gayet şık, spor bir elbise var.

Parmaklarını, kulaklarının arkasında dolaştırarak, şöyle bir saçlarını düzeltip, ılık gölgeler içind duvarlara aksetmiş duran salonun bütün ışıklarını, mavi gözlerinin bebeklerinde topladıktan sonra:

— Binbaşı diyor, doğru söyleyin; bu gece sizi arayışıma herhalde hayret etmişsinizdir değil mi?

Seyfi de karşısındaki koltuğa oturuyor:

— Hayır Frolein, diyor; asla!... Bir kadının, bir erkeği aramasına, hiç bir zaman hayret etmem ben! Bilâkis, tabiî bulurum bunu!

— Tabiî mi bulursunuz?

— Evet! Zira bilirim ki, kadınlar bir şeyi arzu ettiler, o şeyi elde etmek için, hiçbir mâni kabul etmez, hiçbir hudut tanımazlar!

— Siz kadın diye galiba, yalnız her hoşuna giden erkeğe kendini verenleri görmüşsünüz binbaşı!

— Hayır Frolein; her türlüsünü gördüm! Kendini verenleri, vermiyenleri, hakiki aşk peşinde koşanları, yahut bir gaye uğrunda, güzelliğini ve derisini uzatan-

ları, hepsini!... Fakat neticede yalnız şunu öğrendim ki, hangi neviden, hangi milletten olursa olsun, kadınlar hep birbirlerine benziyorlar!...

Binbaşı o sırada yavaşça koltuktan kalkıp, yandaki masadan bir kadeh alıyor, içine likör dolduruyor. Kıza uzatıyor:

— Yerlidir Frolein diyor; burada yapıyorlar bu likörü! Belki hoşunuza gider, buyurun!

Kız kadehi binbaşının elinden alırken, dünyanın en tatlı meyvasının lezzet ve rengini taşıyan dudaklarını, şöyle yana doğru büküyor:

— Bana inanmıyorsunuz siz galiba, binbaşı diyor?

Seyfi derhal cevap veriyor:

— Teşekkür ederim Frolein, size inanacak kadar beni budala zannetmiyorsunuz!...

Kız, hiç tavrını bozmuyor. Bu cümle sanki kendisine söylenmemiş gibi hareket ederek, kadehin içindeki likörü bir hamlede içiyor. Sonra birden yüzünü buruşturup, boş kadehi tekrar binbaşıya uzatıyor:

— Oooo diyor, alın şunu Allah aşkınıza. Ne kadar sert, ne kadar kuvvetli likör bu böyle!... Bu memleketin içkileri de, erkeklerine benziyor tıpkı!...

Seyfi kadehi masanın üzerine bırakırken, bir kadına ancak şehven, ihtiyar telkin eden bir erkek ağzının, bütün güzelliği ve cazibesi ile gülerek:

— Ne yapalım Frolein diyor; kadınlarımız, içkilerinin de erkekleri gibi sert olmasından hoşlanıyor. Onun için...

Kız hemen Seyfi'nin sözünü kesiyor:

— Acırım o halde kadınlarınıza binbaşı diyor! Eğer söylediğiniz doğru ise, kadınlarınız, hakikaten dünyanın en bedbaht mahlûklarıdır. Onlar gelip de bir de bizim memleketimizdeki erkekleri görmelidirler. Anlarlardı o zaman, ince, zarif, kibar insan nasıl olur?.

— Kibarlık, incelik nihayet bir telâkki meselesidir Frolein! Sizin cemiyetinize göre bir zarafet, bizim âlemimiz için, menfur bir hareket sayılabilir. Her halde ha-

kikat olan şu ki, kadınlarımız, buradaki hayatlarından ve erkeklerinden kat'iyyen şikâyetçi değillerdir!

— Alıştırmışsınız onları istediğiniz gibi idare etmeğe de, onun için. Yoksa...

Kız şöyle bir azametle başını kaldırıyor:

— Yoksa, onlar da diyor, bizim gibi büyütülmüş, bizim gibi aynı akidelerle yetiştirilmiş olsaydılar, böyle düşünmezlerdi. Arzularımız hâkimdir bize Almanya'da erkeklerimiz değil!

— İşte zaten, onun için ya Frolein, milyonlarca erkek arasında, erkeksiz kalmışsınız hepiniz!...

Kış şiddetle cevap vermek istiyor, fakat Seyfi, müsaade etmiyor. Biraz ciddî, biraz da sert bir sesle:

— Bırakınız şimdi bu lâfları Frolein Hilda diyor; bu nevi münakaşalara ne zamanımız ne de vaziyetimiz müsait! Bakın, saat onbuçuğa geliyor. Hem, birbirimizi üzmeğe, aldatmağa lüzum yok. Söyleyin şimdi siz bana; bu gece buraya gelmekten maksadınız nedir?

Kız, birdenbire duraklıyor, şaşırıyor:

— Ne demek istiyorsunuz diyor, anlıyamıyorum?

— Niçin geldiğinizi soruyorum evime!... Gayeniz nedir diyorum?

— Gayemin, gitmeden evvel sizinle bir defa daha buluşmak olduğunu söylemiştim zannederim!

Seyfi, istemiyerek gülmeğe başlıyor:

— Biraz daha ısrar etsem Frolein; beni görür görmez bir hamlede deli gibi âşık olduğunuzu, için için sevmeğe, yanmağa başladığınızı da söyleyeceksiniz!

— Hayır, söylemiyeceğim. Çünkü sevdiğini veyahut sevmediğini hakikat olarak söylemek, bir kadın için kolay değildir!

Gayet maharetle eteklerinin ucunu çekip, ayağını ayaklarının üstüne atarak, sık dokunmuş ipek çoraplar altında titreşen bacaklarını, tâ dizlerinin yuvarlaklarına kadar açık bıraktıktan sonra:

— Hem diyor siz, kat'iyyen sevilecek bir adam de-

ğilsiniz! Çünkü bütün kadınlar seviyorlar sizi! «Bütün kadınlarca sevilen bir erkekle, bir kadın mes'ut olamaz!»

— Mevzu sevgi olduktan sonra bedbahtlık ta nihayet bir saadet değil midir Frolein?

— Bilmediğiniz şeyleri beğendirmeğe çalışmayınız bana rica ederim... Siz, ne sevmesini anlarsınız, ne de bedbahtlığı!... Bildiğiniz ve anladığınız sizin her asker gibi, yalnız emir vermek, emir almaktır!... Bir de, gece yarılarından sonra, bar bar dolaşarak, gazino gazino gezerek, herkesten hoşlanır gibi görünüp, herkese kendini sevdirmeğe çalışan, fakat hakikatte, bir erkeğe, yalnız derisinden ve etinden başka verebilecek şeyi olmayan, kadınları bulmasını biilrsiniz siz!... İşte o kadar...

Hiddetinden çıldırıyor âdeta kız!...

— Siz öyle askersiniz ki diyor, kadınlara emir vermekten bile zevk duyabilirsiniz!

— Doğrudur Frolein, arzularımın iradesini dinlemiyen kadınlardan, zerre kadar hoşlanmam ben!...

— Yeryüzünün arzulanacak nesi varsa, hepsini birden isteyen, istedikleri de verilince, iştahları artan kadınlardan hoşlanırsınız siz yalnız değil mi?...

Kız, ışıkların altında donuk donuk parlayan şehvetli dudaklarını bükerek, ve zarif bir hareketle, göğsünün üzerinde kaynaşan memelerinin kenarlarını ve uçlarını tahrik ederek, Seyfi'nin, üstüne akşam güneşi vurmuş bir dere gibi sakin duran gözlerle bakıyor.

— Birisinin değil, hepsinin olduğunuz, birine değil, hepsine bir parça dağıldığınız için, kira ile alınmış eski bir balo elbisesine benzemişsiniz!.. Kimsenin malı olmadığınız halde herkesin sırtında dolaşıyorsunuz!...

— Durmadan bana hücum ediyorsunuz Frolein!... Vuruyorsunuz, fakat sormuyorsunuz hiç?... Belki bir takım mecburiyetler beni bu yola sevkediyor, ne biliyorsunuz... Bir kitapta okumuştum. «Insanların, bir tek güzel kadına sahip olabilmeleri için, ya çok zengin, ya kurnaz, veyahut ta, koca olmaları lâzımdır!» diyordu. Ben

ne zenginim, ne de kurnazım, ne de koca olacak vasıfları hâizim!... Onun için işte, dedim ya, herhangi bahçede güzel bir çiçek görsem, onu koparıp göğsüme takınağı tercih ediyorum.

Omuzlarını lâkayt yukarı kaldırıyor:

— Hem sonra, sizin memleketinizde nasıldır onu bilmiyorum amma Frolein, diyor, burada zeki ve güzel kadınların, daima beyinsiz ve çirkinlerle yaşadıklarını görüyorum da, büsbütün...

Kız yine binbaşının sözünü kesiyor:

— Hakları var diyor, yerden göğe kadar hakları var kadınlarınızın!.. Ne yapsınlar zavallılar!.. Anlıyorum ki, Türkiye'de, biraz beğenilen, kendisine biraz kıymet verilebilecek olan erkek, tahammül edilmez birşeydir. Beyinsizleri ve çirkinleri bularak rahat yaşamayı tercih eden kadınlarınızın bu yolu takip etmelerini, gayet tabiî görürüm!. Aşk nihayet bir zevk olmalıdır, ıstırap değil!..

Seyfi, birdenbire oturduğu koltuktan kalkıyor. Yüzü ve gözlerinin kenarları sert, karışık çizgilerle doludur...

Bir adım kıza doğru yürüyor. Duruyor:

— Kâfi artık bu şaka Frolein Hilda diyor, tekrar ediyorum size, ikimizin de bu nevi, bir takım hazırlanmış sözler, jestlerle, birbirimizi daha fazla avutmağa, aldatmağa, ne sinirlerimiz, ne zamanımız, ne de mesleğimiz müsaittir.

Bir kadına bakmasını, ve bakarak arzularını söylemesini bilen erkek gözlerini, kızın gözlerinin içine tutuyor...

— Bu gece buraya gelmekten maksadınızın ne olduğunu çabuk söyleyin bana diyor?... Yine kimbilir, hangi mel'un düşüncenin, yine hangi gizli, kahbece hazırlanmış bir suikastin peşinde koşup duruyorsunuz şimdi? Fakat kat'iyyetle, aynı zamanda o nisbette de dostça size ihtar ederim ki, beyhudedir sarfettiğiniz bu son gayret Frolein! Boş yere, bin bir dereden su getirip, mâna-

sız bir sürü lâflarla beni tuzağa düşürmeğe çalışmayınız. Hiç bir netice elde edemiyeceksiniz! Kapatınız, o daima kalkmağa alışmış eteklerinizi bacaklarınızın üstüne!... Çekiniz yakalarınızı göğsünüze!... Derinizle, dudaklarınızla ve bacaklarınızla benden birşey alamazsınız!...

Kız yerinden fırlıyor:

— Susun diye bağırıyor... Sizi bu şekilde konuşmaktan menederim!

Seyfi dinlemiyor:

— Çok yazık Frolein Hilda! diyor. Hakikaten güzel kadınsınız! Bahar ve çiçek kokuları taşıyan rüzgârlardan daha taze, ıslak çimenler üzerinde yükselen güneşlerden daha parlak, ufuklarında seherin, leylâklar gibi açıldığı serin yaz sonbaharından daha renkli, daha tatlı, daha füsunkârsınız! Bakışınız, yürüyüşünüz, gülüşünüz ve bir erkeğe, ancak size sahip olmak hırsını, ateşini veren ihtiraslı dudaklarınız, emsalsiz vücudunuzla eşine ender tesadüf edilir bir varlıksınız!... Fakat neye yarar ki, hilkatin size bahşettiği bu müstesna serveti; yabancı caddelerde tanklarınızı dolaştırmak, size ait olmayan havaları bombalarınızla boğmak, kamplarınızı kurmak, zulümlerinizi işletmek için bir vasıta gibi ileri sürüyor, memleket memleket, şehir şehir dolaşarak, Tanrının ancak sevilmek, perestiş edilmek üzere halkettiği bir vücudu; kullanıldıktan sonra, orasını burasını tamir edip, tekrar mezada çıkarılan eski bir konak gibi, önünüze gelene kiralamağa çalışıyorsunuz!

Kız deli bir atılışla bağırıyor:

— Yeter artık! Siz dünyanın en kaba, en zalim, en kötü insanısınız!.. Bilmediğiniz, tanımadığınız; hayatı, mazisi üzerinde en küçük bir malûmata dahi sahip olmadığınız bir kadın hakkında, bu derece ağır, bu derece vicdansızca konuşmak, hükümler verebilmek için bir adamın, ancak sizin kadar kötü ruhlu olması lâzımdır; siz eski Yunan tarihinin zulüm dağıtan ilâhlarından bi-

le daha zalim, Romanın, canavarlara insan kalbi parçalatarak zevk alan vahşi hükümdarlarından bile daha merhametsizsiniz! Eski Yunan ilâhlarının hiç olmazsa, Olemp dağında bir mahkemeleri vardı. Bir insan hakkında hüküm vermeden önce onu dinlerlerdi. Hatta Allahların Allahına ihanet edenleri dahi, ancak suçu sabit olduktan sonra, Efaistos'un cehenneminde yakarlardı! Siz Yunan ilâhlarından daha insafsız, Roma hükümdarlarından daha vahşisiniz! Çünkü sormadan, sual etmeden hükmünüzü veriyor ve bir kadına söylenebilecek en ağır sözü, yapabilecek en ağır hareketi savurarak, onu Efaistos'un cehenneminde bin kat daha müthiş bir ateşe yuvarlamaktan zerre kadar vicdanınızda acı duymuyorsunuz!...

Kızın gözlerinden, birdenbire iki sıra yaşlar boşanıyor:

— Binbaşı diyor, ben vatanı için vazife kabul etmiş hürmete lâyık bir kadınım!... Vücudunu ona buna uzatan bir sokak fahişesi olmadım hiçbir zaman! Vatanım lüzum görür ve emrederse, seve seve canımı veririm, fakat kendimi değil!... Kadınlığımı, gururumu, herşeye rağmen, en mukaddes bildiğim, en büyük gayeler için dahi bir vasıta gibi kullanmıyacak kadar, temiz ruhla doğmuş bir kızım ben!... Damarlarımda benim, bin senelik bir Cermen sülâlesinin asîl kanı dolaşıyor. Size ihtar ederim binbaşı; bana hürmet ediniz, saygı ile konuşunuz önümde!...

Seyfi, yanaklarından iki sıra yaş, ağlayan, vücudu ihtilâçlar içinde sarsılıp yanan bu güzel kadının karşısında, en küçük bir merhamet hissi dahi duymaksızın, sakin, lâkayt, hareketsiz duruyor. Ve yine:

— Söyleyin diyor, niçin geldiniz buraya, gayeniz nedir?

— Oh yarabbi! Ne korkunç bir adamsınız siz!...

— Bırakın diyorum artık bu lâfları Frolein Hilda!..

Hakikati anlatın bana, maksadınız nedir? Ne yapmak istiyorsunuz? Bir daha söylüyorum; beyhudedir sarfettiğiniz emek!.. Ne sahnede bir fâcia temsil eden artist gibi kendinizi sıkarak, gözlerinizden yaşlar akıtın, ne de bin senelik bir Cermen sülâlesinin damarlarınızda dolaşan asîl kanından bahsedip, size henüz hiçbir erkeğin sahip olmadığı hikâyesini anlatmağa devam edin!. Zaten bunlar beni alâkadar etmiyen mevzulardır. Mamafih, mademki söylüyorsunuz, sırası gelmişken unutmamanızı hatırlatayım ki, bir kadın casusun muvaffak olabilmesi için kullandığı tek silâhı, deri ve etidir!... Amma, bu topraklarda, vatanı için aldığı vazifeyi bir kadın bacağına, bir kadın vücuduna satacak adam bulamazsın!... Gidip Çekoslovkya'da gösterin hünerlerinizi siz, Türkiye'de geçmez bunlar!

Binbaşı, hiddetle kıza doğru bir adım daha yürüyor, bağırıyor:

— Söyle haydi çabuk diyor; niçin geldin buraya?.

İşte o zaman, müthiş bir vak'a oluyor!...

Seyfi'yi konuştuğu müddetçe, sessiz, dudakları bükük, gözlerinde iki sıra yaş, ağlıyarak dinleyen Alman kızının, birdenbire ve bir şimşek sür'atiyle, kendini iki adım geri attığını ve derhal elinde taşıdığı küçük gümüş çantasından rövelverini çıkarttığını görüyoruz!...

Tetiğe dokunur dokunmaz, şarjöründeki on iki kurşunu birden yakmağa hazır, yeni model müthiş bir Alman rövelveri!...

Uzatıyor tabancanın ağzını tam Seyfi'nin kalbi hizasına!...

— Mademki bu kadar ısrarla öğrenmek istiyorsun niçin buraya geldiğimi diyor, öğren öyle ise şimdi! Seni öldürmek için geldim!.. O menhus gururunu kırmak, o zalim konuşmalarına bir nihayet vermek canını cehenneme göndermek için geldim!...

Seyfi hiç ses çıkarmıyor. Olduğu yerden bir santim

bile kımıldamıyor. Ne şaşıyor, ne korkuyor, ne de, herhangi bir mukavemet hareketi yapıyor...

Olur şey değil!... Yüzünde en ufak bir endişe, duruşunda en hafif bir telâş eseri dahi yok!... Yalnız, ışıkların altında, yer yer terleyen şakaklarının kırışıklarla dolduğunu, kapaklarının arasında büsbütün siyahlaşmış gibi görünen koyu elâ gözlerinin, kızın gözlerine doğru gittiğini, dudaklarının titrediğini farkediyoruz...

— Ben Almanları da mert insanlar zannederdim diyor, aldanmışım!...

Kızın yüzüne bir an, tükürür gibi bakıyor:

— Hiç olmazsa bir askeri, bir askerle öldürtecek kadar asalet göstermeliydiler şefleriniz diyor!.. Bir kadının çamurlu, kirli eteklerini âlet ederek, pusuya düşürülen bir askerin sırtına kurşun sıkılmasını emreden bir kumandana, bizim memleketimizde, kumandan değil, alçak derler!.. Böyle alçakların, Alman askerlerinin arasından çıkacağını asla tahmin etmezdim. Rejiminiz, idareniz; demek yalnız içinizi değil, tarihinizi, şan, şerefle dolu askerî hayatınızın asalet ve an'anelerini de kirletmiş harap etmiş!...

Seyfi, derin bir nefes alarak içini çekiyor:

— Yazık diyor, çok yazık!... Bir zamanlar, vatanınızın, ordularınızın hayranı idim!... Kültürünün, bilgimin büyük bir kısmını borçlu olduğum güzel Almanya'yı ne kadar çok severdim. Şimdi ne kadar çok nefret ediyorum bütün dünya gibi!...

Başını, huşunetle, hiddetle sallıyor:

— Hakikaten çok elîm diyor, dünyanın en eşsiz vatanını, dünyanın en menfur bir memleketi haline getirdiniz! Tarih bunun hesabını soracak bir gün sizden!

Kız, tabancanın ağzını, bir saniye bile Seyfi'nin kalbi hizasından ayırmaksızın, tam bir sükûnetle, soğukkanlılıkla cevap veriyor:

— Tarihin Almanya'dan soracağı hesabı değil, bana vereceğin hesabı düşün sen şimdi!... Eteklerimin ne-

kadar çamurlu, ne kadar kirli olduğunu öğreneceksin biraz sonra!...

Acı acı gülüyor...

— Çok lâkayt görünüyorsun diyor, hiç endişe, telâş hissedilmiyor yüzünde!... Eğer parmağımın tetiği henüz harekete getirmediğinden cesaret alarak böyle davranıyor da, bu teşebbüsü sadece bir tehdit, korkutma olarak kabul ediyorsan, aldanıyorsun binbaşı!.. Seni en az, bana verdiğin ıstıraplar kadar ıstıraplara sevkederek öldürmek istiyorum da, onun için daha tetiği çekmiyorum!... Bir kadına hakaret etmenin acısını, yudum yudum tattıracak, damla damla hissettirecek ve öyle öldüreceğim seni!...

Şayanı hayret birşey!... Binbaşı alay ediyor hâlâ!.

— Dişlerini farenin gırtlağına geçiren kedi gibi, öyle mi diyor? Fakat siz kediye benzemiyorsunuz hiç Frolein Hilda! İftira etmeyiniz kendinize!... Şu, koyu gölgelerin altında için için parlayan açık renk gözleriniz, şu, üstü ancak farkedilebilecek kadar sarı tüylerle örtülü şahane dudaklarınız ve hiddetle titreşen burun kapaklarınızla; ormanda şikârını ele geçirmiş, parçalamağa hazırlanan dişi bir parsı andırıyorsunuz daha çok!...

Kız dehşetle Seyfi'nin yüzüne bakıyor:

— Hâlâ devam ediyorsun öyle mi diyor?

Sonra gülerek gözlerini kaldırıyor!

— Hakkın var diyor, devam et! İstediğini söyle!... İnsanların şartsız, kayıtsız, tam bir hürriyetle konuştukları yer, sehpanın önüdür... Cehennem kapılarının yüzüne açıldığını hissettin galiba nihayet!... Dilediğin gibi konuş. Gücünün yettiği kadar küfür et! Yalnız unutma ki, son arzularını ifade ediyor, ruhunun son kötülüklerini döküyorsun şimdi!...

— Hâşâ, ben size ne küfür ettim, ne de hakarette bulundum. Doğru olduğunu bildiğim, hakikat olduğuna inandığım şeyleri söyledim yalnız!...

Kız artık hırsından çıldıracak gibi oluyor:

— Yarabbi diyor; seni ıstırap dahi korkutmuyor, ölümden bile yılmıyorsun! Ne biçim adamsın sen?..

Seyfi, üzerinde koyu kızıl gölgelerin titreştiği dudaklarını bükerek, alay edici gülüşlerine devam ediyor yine!...

— Benim güzel kadınlardan bile korkmadığımı iddia eden sizsiniz diyor Frolein!... Güzel kadından korkmayan adam, ölmekten korkar mı hiç?...

Kız o vakit, ıslak yanaklarına düşen gözyaşlarını silmeksizin, şöyle bir doğruluyor...

Kalbinin heyecanlarından başının döndüğünü duyarak, ıstırabın soldurmuş olduğu yüzünü, bir an ışıkların altında tutup, cansız, hareketsiz, sessiz duruyor. Sonra birden, parmağı gene tabancasının tetiği üzerinde olduğu halde:

— «Sizi öldürmeli, sonra da başucunuza geçip ağlamalı!» diyor, siz öyle bir adamsınız!... Bununla beraber itiraf ederim ki, sizi ilk gördüğüm gün de, öyle bir adam olacağınızı tahmin etmiştim!...

Gözlerini kaldırıp, Seyfi'nin gözlerine götürüyor:

— Siz, inanmak nedir bilmediğiniz için, bu söylediğim sözlere de kıymet vermiyeceksiniz şimdi diyor; hattâ kimbilir, belki de yeni bir suikast hazırlığı ile meşgul olduğumu bile iddia edeceksiniz!... Ne iddia ederseniz edin, ne düşünürseniz düşünün!... Yalnız unutmayın ki bu sözler, sizi birkaç dakika sonra öldürmeğe mecbur olan bir kadın tarafından söyleniyor. Bu bakımdan bir hakikati ifade etmiş olmaları lâzımdır. Parmağım tetiği çekmeden evvel, duygularımı saklamak, içimdekilerini gizleyebilmek için, elimden gelen herşeyi yaptım!... Fakat anlıyorum ki, daha fazla tahammül edecek kuvvete sahip değilim! Mukavemet edemiyorum!...

Kız ağlıyor!.. Fakat niçin ağlıyor, niçin solgun yanaklarından iki sıra inci dizisi gibi pırıldaşan bu sıcak gözyaşı damlalarını, bir türlü zaptedemiyor Alman kızı!...

— İtiraf etmek lâzımdır ki diyor, siz bütün kabalıklarınıza, zulümlerinize, insafsızlıklarınıza rağmen, bir kadın tarafından öldürülecek değil, ancak sevilebilecek bir adamsınız!.. O kadar mert, o kadar cesur, o kadar erkeksiniz ki, ölümden, ıstıraptan, güzelden bile yılmadan cür'et ve kudretinizin karşısında hayran kalmayacak, sizi gördükten, sizi tanıdıktan sonra, sizi unutacak, sizden vazgeçebilecek bir kadın tasavvur etmiyorum!... Siz, gurur sahibi bir kadın hayatında, ancak bir defa rastlanan, fakat bir defa da kaybedilince, tekrar bulunmasına imkân olmayan bir erkeksiniz!... Ne yazık ki, onu ben şimdi bizzat kendi ellerimle öldürüyor, yok ediyorum!...

Tabancayı doğrultuyor.

— Keşke tesadüf etmeseydim size binbaşı diyor...

O zamana kadar, olduğu yerde kımıldamadan, hareket etmeden, cevap vermeden, sessiz, lâkayt tam bir sükûn içinde kızı dinleyen Seyfi, şimdiye kadar hissetmediği, bilmediği bir saadetin, yaşamadığı, duymadığı bir zevkin bir hamlede vücudunu saran heyecanlariyle sarsılarak, kıza doğru yürümek istiyor.

Kız dehşetle bağırıyor:

— Dur, kımıldama yerinden!... Ateş ederim!...

Seyfi dinlemiyor. Uykuda dolaşan bir adam gibi, mevzun, muttarik adımlarla, kıza ve kızın elindeki tabancanın ağzına doğru yürümeğe başlıyor...

— Dur diyorum sana!... Bir adım daha attığın takdirde, beynine kurşunu yersin!... Öldürürüm seni şimdi!...

Seyfi hemen cevap veriyor:

— Hayır, diyor, öldüremezsin beni Frolein Hilda!. Ateşleyemezsin tabancayı! Çünkü anlıyorum ve hissediyorum ki, sen de benim gibi farkında olmadan, meçhul bir arzunun tuzağına düşmüş, mahiyet ve hududunu tayin edemediğin garip bir hastalığa, ıstıraba tutulmuşsun!... Sen de benim gibi işkence içindesin!...

Gözlerini, kızın gözlerinden ayırmıyor:

— Beni istiyorsun, kimbilir, belki de seviyorsun tahteşşurunla, beni diyor... İsteyen, seven bir kadın, istediği sevdiği adamı kendi eliyle öldüremez!... İşte onun için korkmadan çekinmeden, geliyorum sana!...

Kız tabancayı ateşleyemiyor bir türlü!...

Şaşırmış, iradesini kaybetmiştir. Bir takım hareketler yaptığını görüyoruz!. Fakat gene tetiği çekemiyor. Nihayet harap, perişan bir halde, dehşetle gözlerini açarak:

— Öldüremiyorum... Öldüremiyorum... Öldüremiyorum!...

Diye kendi kendine deli gibi bağırıp dururken, Seyfi birden yanına yaklaşıyor onun!...

Tam bir sükûnet, tam bir vakarla uzanarak, parmaklarının ucuna bir kelepçe gibi sarılmış duran tabancayı elinden alıyor kızın! Sonra, yine aynı vakar, aynı sükûnet, aynı soğukkanlılıkla, tek bir kelime söylemeden kollarını açarak, rüzgârlarla beraber perdelerden içeri nüfuz etmiş bir yaz güneşi gibi halıların üzerinde mukavemetsiz kalan o muhteşem vücudu, belinden, bacaklarının altından tutup havaya kaldırıyor, göğsünün üstüne getiriyor.

— Mademki bu kadar ısrarla beni öldürmek istiyorsun Hilda diyor, dur öyle ise, beraber ölelim bu gece seninle! Amma bir kurşunla beyinlerimizi delerek değil, arzu ve ihtiras içinde çılgınca birbirlerini isteyen vücutlarımızın ateşi ile damarlarımızı yırtarak, kalblerimizi alevleyerek, derilerimizi tutuşturarak, öyle, yan yana ölelim seninle bu gece!...

Susuyor birdenbire...

Sonra, dünyanın bu en büyük hazinesini, yine kolları arasında tutmağa devam ederek, sola dönüyor. Divanın bulunduğu köşeye doğru yürümeğe başlıyor.

Tek bir söz söylemeden, konuşmadan, hattâ birbirinin dudaklarını bile bulmayıp düşünmeden yürüyor,

yürüyor ve gelip, buruşuk yastıklarında, ılık gölgelerin titreştiği divanın önünde duruyor.

Hâlâ susuyor... Hâlâ birşey istemiyor, konuşmuyor!... Yalnız, şuursuz, düşüncesiz ve iradesiz; kollarını ileri doğru uzatarak, gözlerini kaldırmış kendisine ürkek ürkek bakan bu harikulâde güzel kadını, büyük bir arzu ve ihtirasla, tutup divanın üstüne atıyor...

O kadar...

İkisi de şimdi, temelleri çürümüş eski bir duvar gibi, bütün vücutları ile somyelerin üzerine yığılıp kalmışlardır...

★

Pencerelerdeki hafif yağmurla, sokaklardaki ıslak gece devam ediyor...

Saat bir buçuk...

Aynı yer... Aynı salon... Aynı insanlar...

Lâmbalar söndürülmüş... Sokak fenerlerinden gelen ışıklar aydınlatıyor odayı...

Dumanlı, buğulu, etrafı tatlı gölgelerle dolu ıslak ışıklar...

Alman kızını, yastıkları dağılmış, örtüleri buruşmuş, yer yer kenarları çökmüş divanın üstünde, ağlarken görüyoruz!... Seyfi yanında duruyor...

Bütün yıldızlardan, çiçeklerden daha tatlı, daha berrak mavi gözlerinden, yanaklarının üzerine küçük yaş damlaları düşüyor.

Bir an yastıklara dayanarak, şöyle bir doğrulur gibi olmuştur...

Sabırsızlıkla atılmış elbiseleri yerde sürünürken, omuzlarının, dudaklarını, hattâ memelerinin toz pembe ziyalar altında çıplak kalışına ehemmiyet vermeyerek, kollarını uzatıyor. Ellerini açıyor. Yanında hareketsiz, sessiz konuşmadan duran adamın terleyen şakaklarını, avuçlarının arasına alıyor. Arzu ile korkunun karıştığı bir heyecan ve hayranlık içinde, bir dakika, belki bir da-

kikadan da fazla, telâşsız, bakışları sabit, fakat dalma sakin ve gururlu öyle duruyor. Yağmurun balkona dökülen damlalarını dinliyor tembel tembel!... Nihayet, biraz evvel erkekçe, hoyratça kendine sahip olan adamın, bir gül yaprağı kadar nazik ve taze vücudunda açtığı yaraların acısını duya duya, onun dudaklarını, kendi dudaklarının üstüne getiriyor. Öpüyor...

Yanan, yaralanan, yıkılan dudakları ile öpüyor onu dudaklarından!...

Sonra birden itiyor başını!...

— Demek beni göndereceksin memleketime, öyle mi Seyfi diyor?

Orası burası açılmış pembe bir gömleğin altında, yarı çıplak kalan yaralı vücudunun hiçbir yerini kapamaksızın, korumaksızın kendini, yastıkları yere yuvarlanmış, örtüleri büzülerek bir köşede toplanmış divanın şilteleri üzerine atıp hıçkıra hıçkıra ağlamağa başlıyor...

— Hayır diyor, sen kötü bir insan değilsin! Bu kadar insafsız, merhametsiz olamazsın! Gönderme beni, bırakma beni Seyfi! İşlediğim suçun cezasını, belki daha bu topraklardan ayrılmadan, bir kurşunla beynimi parçalıyarak ödetecekler bana! Yapma; bir kadın senin olduktan, senin kollarına düştükten sonra ölmez, ölmez Seyfi... Ölmek istemiyorum. Bırakma beni!...

Birden, şiltenin üzerinden fırlayıp, kollarını sevdiği humla, aşkımla, derimle ve etimle isbat ettim!.. İlk gör-

— Seyfi diyor, sana lâyık bir kadın olduğumu; ruadamın boynuna sarıyor:

düğüm erkek sen oldun, son göreceğim erkek te sen olmalısın!... İnan bana Seyfi; sana dünyanın en sadık kadını olarak bağlı kalacağım! Allaha tapar gibi tapacak, Allahtan korkar gibi korkacağım senden!...

Kız, bu aşkına tutulduğu adamın ellerini, ellerinin içine alıyor. Gözlerinden dökülen yaşlarla ıslanan bu elleri, dudakları ile kurutmağa çalışarak:

— Seyfi diyor, unutma ki, bir kadının bir erkeği inandırabilmesi için yapablieceği en büyük şeyi yaptım ben sana!...

Seyfi birden ıstırapla başını kaldırıyor:

— Bilmiyordum Hilda diyor; bunu hiçbir zaman tahmin edemezdim! Bana söylemen lâzımdı!

Kız, hemen mukabele ediyor:

— Yanlış anlama sakın söylediklerîni, benim kudretli sevgilim diyor!.. Ben bunu, omuzlarına bir mes'uliyet yüklemek, seni bir vicdan borcu ile kendime bağlamak için ileri sürmüyorum. Hâşâ! Ben kendimi sana, ne bir gaye düşünerek, ne de bir vazife hissi ile hareket ederek verdim. Öyle istedim, öyle arzu ettim de onun için verdim!...

Seyfi'nin ellerini, avuçlarının içinde sıkmağa devam etmektedir:

— Benim güzel, mert, mağrur erkeğim diyor; bütün bunları; vücuduma, hislerime başka bir erkeği dâvet ettikten sonra, artıklarını, sevdiğimi itiraf ettiğim bir adama ikram etmiyecek kadar, ahlâk ve karakter sahibi bir kadın olduğumu izah etmek maksadiyle söylüyorum. Yoksa, seni vicdanî bir mecburiyete sevketmek için değil!...

Kız çıplak omuzlarını şöyle yukarı doğru kaldırıyor:

— Ben başkalarını aldatarak sana gelmediğim için, seni aldatarak da, başkalarına gidemem!... Seni tanıdım, sende kalmak istiyorum!... Beni bir insan gibi değil, bir eşya gibi olsun kabul et, yine razıyım Seyfi!... Yeter ki yanında kalayım!...

Binbaşı derin bir ıstırap içinde, yerini ve mahiyetini tayin edemediği garip bir acının göğsünden başlayıp, bütün vücudunu sardığını, şakaklarının soğuk soğuk terlediğini hissederek başını sallıyor:

— Olmaz Hilda diyor, aldığım emir kat'îdir. Seni alakoyamam yanımda!...

Kızın ateş gibi yanan bileklerini, avuçlarında tutuyor...

— Hem neden, içinde bulunduğumuz vaziyeti düşünmek istemiyorsun Hilda diyor; ben bir Türk zabitiyim! Sen bir Alman casususun! Nasıl seni muhafaza eder, nasıl alakoyarım yanımda?

— Hayır Seyfi, ben bir Alman casusu değilim artık!... Ben seven bir kadınım şimdi! Seven kadının; Almanı, İngilizi, Türkü olmaz. O öyle tek bir kadındır ki, sadece hürmet edilir!... Çünkü aşka tutulmuştur. Aşkın vatanı, milleti, toprağı yoktur.

Seyfi şiddetle reddediyor:

— Hayır, hayır Hilda; gideceksin diyor... İstesem de zaten buna muktedir değilim! Seni saklayamam, gizleyemem ben!...

Kız, yaralı dudaklarını bükerek, acı acı gülüyor:

— Sen istersen bir kadını değil, bir memleketi saklar, gizleyebilirsin!

— Sakladığımı farzetsen bile, ne çıkar bundan Hilda! Bir gün seni bulur, eilmden alırlar yine!

— Senin elinden kadın almak, vatanından toprak almağa benzer! Sen ne toprağını verirsin, ne de kadınını!... Yeter ki, onu muhafaza etmek ihtiyacını duyasın! Yoksa...

Seyfi, kızın sözünü kesiyor hemen! Ve kat'î bir ifade ile:

— Olmaz Hilda, diyor, bu kabil değil! Gideceksin muhakkak!

Kız o zaman, birdenbire vücudunu saran müthiş bir titreme içinde, büyük bir vakarla gözlerini kaldırıyor:

— Bu bana söyleyeceğin son söz mü binbaşı diyor?

Seyfi başını eğiyor:

— Evet Hilda! Son söz!

Kız artık susuyor. Cevap vermiyor! Tek bir kelime söylemiyor. Sakin, hareketsiz, hattâ heyecansız öyle duruyor... Sonra, ellerini dizlerinin üzerine koyarak doğruluyor:

— Saat kç oldu? diyor.

— İkiye geliyor.

— O halde acele etmek lâzım. Vakit kalmamış!

Kolları ile pembe bir gömleğin altında yarı açık duran çıplak vücudunu kapamağa çalışarak, şiltelerin üzerinden iniyor.

— Şu pardesüyü omuzlarıma koysana! diyor.

Seyfi pardesüyü alıp kızın omuzlarına bırakıyor.

Kız yine aynı soğukkanlılığı, sükûneti muhafaza ederek, bir dere kenarında oynaşan sazlar gibi, ince ve çıplak duran ayakları ile, parkelerin üzerine basıp, kenardaki koltuğa doğru yürüyor, oturuyor...

Sonra, gözlerinden iki damla yaşları silmeksizin başını Seyfi'ye doğru çeviriyor.

— Beni yalnız bırak diyor; giyinirken birisinin yanımda bulunmasını sevmem!

Seyfi hiç ses çıkarmıyor. Yavaşça oturduğu yerden kalkıyor. Kapıya doğru yürüyor. O sırada kız, arkasından sesleniyor:

— Gidiyorum Seyfi, diyor. Beş dakika sonra ayrılacağım evinden! Ben ayrılana kadar salona girmemeni istiyorum.

Boğazına bir hıçkırık geliyor. Öksürüyor.

— Birbirimizin yüzünü görmeden, birbirimizin gözlerinin içine bakmadan ayrılalım!

Seyfi dönüp bir şeyler söylemek istiyor. Kız müsaade etmiyor.

— Hayır, diyor, yüzünü gösterme artık bana! Yüzünü görmek istemiyorum senin!

— Fakat...

— Nihayet bu da yapamıyacağın bir iş değildir zannederim binbaşı!...

Seyfi o zaman, ısrar etmiyor.

— Peki Hilda, diyor; istediğin gibi olsun!.. Gidiyorum işte. Trende de aramıyacağım seni! Bu son konuşmamızdır. Yalnız senden ayrıldığım şu sırada, yine senin bir sözünü söyliyeceğim; Unutma ki dünya, insan-

ların birbirleriyle tekrar karşılaşmıyacakları kadar büyük değildir.

Kız titremeyen bir sesle, hemen cevap veriyor:

— Allah bir daha seni, benim karşıma çıkarmasın! Yüzünü göstermesin bana Tanrım!...

Seyfi mukabele etmiyor, hiç konuşmuyor ve hiç bir kelime söylemiyor. Sadece ağır, sessiz adımlarla yürüyerek, perişan bir halde, salonun kapısından çıkıp gidiyor...

Sirkeci garındayız...

Bir fevkalâdelik var bu gece...

Her taraf askerlerle çevrilmiş...

Kimseyi bırakmıyorlar kapılardan...

Bütün istasyonun iç ve dışı polis, jandarma, inzibat memurları ile dolu...

Peronda, hareket etmek üzere olan bir tren bekliyor.

Kapıları ve pencereleri sımsıkı kapatılmış esrarengiz bir tren!

Saat iki buçuğa geliyor!

Fakat bu tren nereye gidiyor, kimi götürüyor gecenin bu vaktinde, pencereleri kapalı, perdeleri indirilmiş, basamaklarında silâhlı Türk askerlerinin dolaştığı bu esrarengiz tren?

Fazla düşünmeğe vakit yok.

İşte binbaşı Seyfi'nin, sırtında resmî üniforması olduğu halde, telâşlı adımlarla, garın orta kapısından içeri girdiğini görüyoruz.

Onu bir takım subaylarla, polisler takip ediyor.

Trene doğru yürüyorlar.

Bulutlu, karanlık bir gecedir...

Hafif hafif yağmur çiseliyor.

Seyfi, tam vagonların önüne geldiği zaman, basamaklarda duran genç bir yüzbaşı, derhal aşağıya atlayarak, ona doğru yaklaşmış ve askerce bir selâm vermiştir.

Seyfi soruyor:

— Herşey hazır değil mi?

— Herşey hazır efendim!

— Gelmeyen var mı?

— Hayır. Hepsi tamam! Listede isimleri, hüviyetleri mevcut 145 kişinin 145'i de, kendilerine gösterilen

kompartımanlardaki yerlerini almışlardır. İlk gelen albay Von Klinger, son gelen de Frolein Hilda olmuştur. İkisine de kompartımanlarına geçmelerini, tren kalkıncaya kadar, yerlerini terketmemeleri lâzım geldiğini bildirdik.

— Ne vakit kalkıyor tren?

— Tam altı dakika sonra binbaşım!

— Sen hududa kadar gidiyorsun değil mi?

— Gidiyorum komutanım!

Seyfi bir saniye düşünceli kalıyor sonra cebinden küçük bir zarf çıkararak, yüzbaşıya uzatıyor.

— Bu zarfı, tren Yeşilköy'ü geçer geçmez açacak ve içindeki emri harfiyen yerine getireceksin!

— Başüstüne efendim!

Zarfı alıyor yüzbaşı!

Seyfi o sırada, şöyle bir etrafına bakınarak, tekrar yüzbaşıya dönüyor:

— Albay ile Frolein Hilda'nın kompartımanları hangi vagonda diyor?

— Bu vagonda efendim!

— İkisi de mi?

— Evet, ikisi de! Albay 18 numarada, kız da 22 numarada kalıyor.

— Pekâlâ! Beni evvelâ albayın kompartımanına götür! Sonra da kıza uğrarız.

— Kız, kimse ile konuşmak istemediğini, hiç bir ziyaretçi kabul etmeyeceğini söyledi! Hattâ ısrar edilse dahi, mâni olunmasını rica etti, binbaşım!

Seyfi üstelemiyor.

— Peki diyor, albayı görelim öyleyse!...

Basamaklardan çıkıyorlar. Sola dönüyorlar. Vagonun; soluk, titrek ışıklarla aydınlanan koridorlarını geçerek, kapısı kapalı bir kompartımanın önünde duruyorlar.

Yüzbaşı geri çekiliyor:

— İşte bu kompartıman, binbaşım! diyor.

Seyfi bir adım yürüyor. Ve yavaşça kapıyı tıkırda-

tarak. tokmağı çeviriyor. Çevirmesi ile beraber, kadife koltukların üzerine, eski bir bina enkazı gibi yığılmış duran Von Klinger'le, göz göze gelmesi de bir oluyor!.

Alman orduları albayı, binbaşı Seyfi'yi, sırtında resmî elbise olduğu halde karşısında görünce, böcek kabuğu gibi, için için parlayan ışıksız gözlerini, birdenbire dehşetle açarak, yerinden fırlıyor:

— Ne istiyorsunuz, diye bağırıyor?.

Binbaşı gayet sâkindir. Mütevazi ve heyecansız topuklarını birbirine vurup, askerce bir selâm veriyor:

— Muhterem albaya iyi yolculuklar temennisinde bulunmak üzere geldim! diyor. Bu fırsattan istifade ederek, ayrıca kendilerinden, Ankara Ekspresine bineceklerı yerde, Berlin'e hareket eden trenle seyahat etmek mecburiyetinde kaldıkları için de, özür dileyeceğim! Muhterem kumandan gayet iyi takdir ederler ki, harp nihayet biraz da talih meselesidir! Kazanmak gayesi kadar, kaybetmek tehlikesi de mevcut olabilir!...

Alman albayı, badanası düşmüş eski bir konak duvarını hatırlatan kansız, sarı yüzünü, şöyle bir kaldırıyor:

— Binbaşı diyor, bu hareketinizin hesabını bir gün çok elim bir şekilde vereceğinizden emin olabilirsiniz!.

Sesini perde perde yükseltiyor:

— Bir Alman kumandanına hakarete cür'et eden adam, bu cür'etkârlığının cezasını, hayatiyle ödemeğe mecburdur!

Binbaşı, sanki bu söz kendisine söylenmemiş gibi lâkayt davranmaktadır. Daha çok, acıyan, küçümseyen bir insan haliyle, fakat nezaketi yine elden bırakmıyarak, dudaklarını büküp, hafifçe gülümsüyor.

— Herşey olabiilr dünyada albayım! diyor. İnsan ölür de, öldürür de!... Yalnız bizim değişmez bir âdetimiz vardır: Yapabileceğimiz şeyleri söyleriz biz ancak! İstikbale muzaf açık bono vermenin, kredisi kalmamış iflâs halindeki tüccarlara ait bir iş olduğunu biliriz! Bö-

bürlenmek, yüksekten atmak, hiç hoşumuza giden bir tabiat değildir! Çünkü bize mektepte, askerlik ilminin yalnız hakikatlere istinat ettiğini, hayallerle meşgul olmadığını öğretmişlerdi!

Alman orduları albayı, bir Türk binbaşısından suratına yediği bu müthiş tokatın acısiyle, büsbütün sersemlediği bir sırada, Seyfi aynı lâkaydiyi, aynı alâkasızlığı göstererek, konuşmasına devam ediyor:

— Huzurlarınızdan ayrılırken kıymetli albaya, ciddiyet ve hürmetle şu hususu da bilhassa belirtmek isterim; Kumandanız altındaki ajanlarınızın, daha doğrusu askerlerinizin, tren huduttan çıkana kadar, herhangi şüpheli bir harekete tevessül etmemeleri lâzımdır! En küçük bir teşebbüs vukuunda, muhafızlara derhal ateş açmaları için emir verilmiştir.

Binbaşı, albayın birşeyler söylemek istediğini görüyor. Fakat müsaade etmiyor. Hemen topuklarını birbirine vurarak, tekrar askerce bir selâm veriyor.

— Yolunuz açık, talihiniz aydın olsun albayım!

Kompartımanın kapısını «şırak» diye çekip yüzüne kapıyor!...

O kadar...

Trenin hareketine şimdi bir iki dakika kalmıştır.

Seyfi hemen vagonun koridorlarında yürümeğe başlıyor. Yüzbaşı arkasında...

Ancak dört beş adım atıyorlar. O sırada yüzbaşı mırıldanıyor:

— İşte Seyfi Bey diyor, Alman kızının kompartımanı!

Seyfi, vücudunu saran bir titreme içinde, birdenbire olduğu yerde duruyor.

Esmer yüzünün hafifçe kızardığını, gözlerinin garip bir ışıkla yanmağa başladığını görüyoruz!

Yüzünü çevirip bir saniye, kapalı duran kompartı-

manın kapısına bakıyor. Sonra, anî bir kararla, şöyle bir adım geri çekiliyor.

— Sor bakalım yüzbaşı diyor; bir parça Almanca bilirsin sen, beni bir dakika için kabul eder mi? Size «Allahaısmarladık» demeğe gelmiş dersin!...

Yüzbaşı, derhal bir adım ilerleyerek, kapıyı tıkırdatıyor. İçeriden, ağladığı iyiden iyiye belli olan bir kadın sesi, tıpkı bir hıçkırık gibi, Almanca «giriniz!» diyor.

Yüzbaşı giriyor...

Bekliyoruz...

Saniyeler uzuyor şimdi... Saatler gibi uzuyor saniyeler!...

Çıkıyor nihayet yüzbaşı!... Şakaklarında küçük ter damlacıkları var.

— Kabul etmiyor efendim diyor!

— Ne dedi?

— Şey...

— Söyle, söyle, korkma, ne dedi?

— «Yüzünü görmek istemiyorum. Allah bana onun yüzünü göstermesin bir daha!» dedi.

Seyfi, üzeri küçük, siyah kan çukurları ile dolu dudaklarını, pek de ıstıraplı olmayarak, yana doğru büküyor. Hafifçe gülümsüyor:

— Peki! diyor.

Yürüyorlar:

Ne görüşmek için ısrar ediyor, ne de büyük bir heyecan eseri göstermiyor.

— Ne yapalım, mademki arzu etmiyor, biz de gideriz.

Trenden iniyorlar...

Her şey tamamdır şimdi. Tren kalkmak üzere...

Kapılar kapanmış, pencereler indirilmiş, muhafızlar; koridorları, sahanlıkları, basamakları kontrol altına almışlardır.

Saat tam iki buçuk...

Yağmur yağmağa devam ediyor.

Tam bu sırada, görülmeyen bir yerden, gene görülmeyen bir kampananın, ağır ağır üç defa vurulduğunu işitiyoruz...

Bir adam «tamam!» diye bağırıyor.

Yüzbaşı o arada, tekrar trene atlamıştır.

İnce, kısa bir düdük sesi... Ve sonra bir sarsıntı!...

Tekerlekler, rayların üzerinde gıcırdayarak, dönmeğe başladılar!...

Tren hareket etti işte!...

Gidiyorlar...

Bir daha gelmemek, bir daha dönmemek üzere, ebediyen gidiyorlar...

Yolları açık olsun hepsinin!

Binbaşı; yanındaki subaylar, siviller ve polislerle beraber, tam bir huzur, sükûn içinde, rayların üzerine düşen yağmur tanelerinin sesini dinleyerek, Berlin'e müteveccihen hareket eden trenin, İstanbul garından çıkışını seyrediyorlar şimdi!

Duman gibi, zincir gibi, dalga gibi büküle büküle, kıvrıla kıvrıla ilerleyen bu perdeleri kapalı, pencereleri indirilmiş, basamaklarında silâhlı Türk askerlerinin dolaştığı esrarengiz tren, bir iki dakika sonra, gecenin ıslak karanlıklarına karışarak, gözden kaybolup gidiyor...

★

İki saat sonra...

Yolcular yollarına devam ediyorlar...

Perdeleri örtülü pencerelerinde, yağmur tanelerinin ses verdiği vagon koridorları, bir ölü hareketsizliği içindedir...

Tren kalktığı dakikadanberi, daha hiç kimse kompartımanından dışarı çıkmadı. Yalnız silâhlı polislerle, askerî inzibat memurları dolaşıyorlar...

Kimsenin konuştuğu da işitilmiyor!

Ne yapıyorlar bu adamlar kompartımanlarında? Ni-

çin konuşmuyorlar, niçin tek bir hareket, tek bir ses aksetmiyor bu kapalı kapılardan?

Tren bütün hızıyle gidiyor...

İşte tam bu sırada, Alman albayı von Klinger'e ait kompartıman kapısının, yavaşça aralandığını farkediyor gibi oluyoruz...

Albay koridora çıkıyor.

Ayaklarında golf pantalon, omuzlarında geniş bir pardesü taşımaktadır.

Istırap; kansız yüzüne, âdeta bir avuç çamur gibi, yapışmış kalmış!... Elmacık kemiklerinin altında, çukur oyuklaşan avurtlarının etrafı, ter damlaları ile dolu...

Bir an öyle etrafına doğru dönüyor ve yürümeğe başlıyor.

Yürüyor, yürüyor, gelip tam Alman kızının içinde bulunduğu kompartımanın kapısı önünde duruyor.

Kız, kompartımanda yalnızdır.

Albay, sağ eli, pardesüsünün cebinde olduğu halde, sol eli ile usulca, kompartımanın kapısındaki tokmağı çeviriyor...

Kapı kilitli değildir. Açıyor ve giriyor içeri hemen!

Kız, başını, oturduğu kadife koltuğun arkasına dayamış, gözlerini yummuş, yanaklarının üstü yaşlarla dolu, öyle duruyor...

O kadar harap, o kadar bitkin idi, albayın içeri girdiğinin bile farkına varamadı!...

Albay, kapının önünde bir tereddüt anı geçirdikten sonra, birdenbire boğuk bir sesle:

— Frolein Hilda, açınız gözlerinizi diye bağırıyor.

Kız, müthiş bir telâş ve heyecanla, kısa bir sahya koparark, yerinden fırlıyor.

— Ooo, siz misiniz albayım? diyor. Korkuttunuz beni!

Elleri ile hemen kompartımanın kontrplâklarını tutup, ona doğru yürümek istiyor, fakat albay derhal önüne dikiliyor.

— Oturun yerinize Frolein Hilda, diyor. Ben emretmeden kalkmıyacaksınız!.

Kız hiç ses çıkarmıyor. Mukavemet göstermiyor, elinde tuttuğu beyaz mendille, gözlerinin altını kurulayarak, yerine oturuyor.

Albayın sağ eli, daima perdesüsünün cebindedir...

— Sizi sorguya çekmiyeceğim Frolein Hilda diyor! Sorguya çekmek lüzumunu bile hissetmiyorum sizi!...

Alman orduları albayının, konuşurken dudaklarının üstü morarıyor:

— Aldığınız vazifeyi yapmamak, verilen emirleri kasten yerine getirmemek suretiyle, vatanınıza ve bize ihanet ettiniz! Mensup bulunduğunuz milletin ismini, şerefle taşıyabilecek bir insan olmadığınızı gösterdiniz bu hareketinizle!

Yüzü yer yer kızarıyor, sararıyor, alnına bir avuç kireç çalınmış gibi, şakaklarını örten çizgiler; birtakım kirli yapışkan beyaz renklerle birbirine karışıyor...

— Damarlarında Cermen kanı dolaşan, Cermen milletine mensup bir hainin, daha fazla aramızda yaşamasına ne haysiyetimiz, ne şerefimiz, ne kanunlarımız müsaittir!

Vahşî gözlerini, kızın gözlerinden ayırmıyor!...

— Siz derinizin altında, bir vatanı, bir dakikalık zevke satacak kadar âdi, kötü bir ruh taşıyan kadınsınız! Böyle bir kadının Alman câmiası içinde kalmasına tahammül edemeyiz! O ruhun öldürülmesine ve bu büyük günahın gömülmesine karar verdik!

Kız, artık daha fazla tahammül edemiyor. Deli gibi yerinden fırlayarak:

— Yeter diye bağırıyor, susunuz! Ya beni dinleyiniz veyahut da...

Albay, kızın konuşmasına meydan vermiyor. Hemen sözünü kesiyor...

— Hayır, diyor, sizi dinlemiyeceğiz Frolein Hilda! Ne bir tek kelime söylemenize, ne de, bir tek cümle ile kendinizi müdafaaya kalkmanıza müsaade etmiyeceğiz!

Kıza doğru bir adım daha yürüyor...

Duruyor...

Gayet sakin, gayet soğukkanlı bir hareketle, pardesüsünün cebinde bulunan sağ elini, yavaşça yukarı doğru kaldırıyor. Parmaklarının ucunda, üstü istiridye kabukları gibi donuk donuk parlayan, küçük bir tabanca var!...

Tabancayı, tam bir sükûnetle kolunu uzatarak, kızın oturduğu kanapenin kadife örtüleri üzerine bırakıyor.

Sonra, geriye doğru bir adım çekiliyor.

Hiçbir şey söylemiyor, aşırı hiçbir hareket yapmıyor. Yalnız kompartmanın kapısına doğru yürüyor. Ve tam elini tokmağa götürürken, gözlerini kaldırmış, kendisini hayretle, dehşetle takip eden Alman kızına:

— Saat dört buçuk diyor; nerede ise güneş çıkacak, sabah olacaktır!... Güneşin ve sabah ışıklarının, bir daha günahkâr vücudunuzu aydınlatmasını istemiyoruz Frolein Hilda!

O kadar...

Başka birşey söylemiyor. Birşey söylemesine de müsaade etmiyor.

Kapıyı açıyor, çıkıp gidiyor...

Tren, olanca sür'atiyle rayların üzerinde ilerlemektedir.

Hafif bir rüzgâr esmeğe başladı...

Rüzgâr, çiseleyen yağmurun tanelerini uçuruyor...

Rayların üzerinde dönen tekerleklerin, makaslardan atlarken çıkardığı monoton seslerden başka, tek bir ses yok...

Cami avlusuna bırakılmış eski bir duvar saatinin rakkası gibi, insanı daima aynı istikamette harekete getiren bir sarsıntı ve sallanış.

Alman kızı bir an, oturduğu yerden başını çevirerek, kompartımanın kadife koltukları üzerinde unutulmuş bir kedi yavrusu hareketsizliği ile duran, bu küçük, bu menhus, bu zehirli âlete, hayatında ilk defa bir tabanca

görüyormuş gibi, korku ile, dehşetle bakıyordu. Fakat hiçbir heyecan, telâş eseri göstermiyor. Bilâkis, ıstırabın yer yer kızarttığı gözyaşı damlaları ile dolu kırışıksız yanakları, yağmura tutulmuş sonbahar çiçeklerinin tazeliğini hatırlatıyor.

Bir dakika, belki bir dakikadan fazla gözlerini, kadife koltukların üzerinde duran bu küçük tabancadan ayıramıyor... Bakıyor... Ve sonra, birden elini uzatıp tabancayı alıyor...

Kalkıyor oturduğu yerden... Fakat o sırada, kesik kesik akisler yapan bir iki düdük sesinden sonra, trenin birdenbire yavaşladığını, hattâ durmak üzere olduğunu hissediyor.

Sola dönüyor. Bir adım yürüyor. Yavaşça elini uzatıp, perdeleri yukarı doğru kaldırıyor. Alnını ıslak camların üzerine yapıştırıyor. Bakıyor:

Bir küçük istasyona girmek üzeredir tren!

Dört beş adam... Birkaç lâmba... İnce, demir kolonlar üzerine oturtulmuş beton bir bina... Ve binanın arkasında da, bir tarla ile, tarlanın üstünden geçen asfalt bir yol!...

Tekrar perdeleri çekiyor, bir adım geriliyor. Duruyor. Gayet sakin, telâşsız, olduğu yerde şöyle bir saniye düşünceli kaldıktan sonra, yavaşça dizlerini büküp, yine kompartımanın solmuş kadife döşemeleri üzerine oturuyor...

Gözleri bir noktaya dikili, başı döşemelerin arkasına yaslı, bacakları yana doğru kaymış öyle durmaktadır.

Nihayet, sağ elinde tuttuğu tabancayı; incecik bilekleri kırılmadan, parmakları titremeden, haykırmadan, ağlamadan; şakaklarının alnı ile birleştiği küçük münhaniye doğru kaldırmağa başlıyor. Kaldırıyor... Kaldırıyor... Ve bir timsah yumurtası yuvarlaklığı ile ucu, sivri sivri ışıldayan bu menhus, bu korkunç ölüm âletinin ağzını, tam beyninin üzerine getirip tetiği çekeceği sırada, birdenbire bir mucize vukubuluyor, tam mânasiyle hakikî bir mucize!...

Trenin bir anda kuvvetli bir sarsılışla «zınk!» diye durduğunu ve durması ile beraber, kompartıman kapısının açılarak içeriye, tren kalkmadan evvel Seyfi ile nuşan yüzbaşının girdiğini görüyoruz.

Arkasında iki sivil!

Kız, ancak, tabancayı alıp cebine sokacak kadar vakit bulabilmiştir.

Yüzbaşı bir adım kıza doğru yaklaşıp, topuklarını birbirine vurarak, askerce bir selâm verdikten sonra, gayet sâkin, telâşsız bir konuşma ile:

— Frolein Hilda diyor; ses çıkarmadan, sual sormadan, herhangi bir gürültüye ve cebir kullanmaya mahal vermeden, valizlerinizi alın, hemen bizi takip edin!..

Kız birdenbire, derin bir hayrete düşüyor.

Bu ne biçim iş?... Bu nasıl şey?...

Şaşırıyor. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyor; Düşüncesini toplamak, şuurunu, iradesini işletebilmek için, ellerini, döşemelerin üzerine koyup, şöyle bir kendini yukarı doğru çekiyor.

— Bu ne demek oluyor? diyor, anlamıyorum! Nereye gideceğim? Niçin indiriyorsunuz trenden beni? Neden sizi takip edeceğim?...

Yüzbaşı, yine aynı sükûnet, aynı nezaketle cevap veriyor:

— Sual sormamanızı rica etmiştim Frolein, diyor. Tekrar ediyorum. Münakaşaya, konuşmaya vaktimiz müsait değil! Tren iki dakika duracak ancak! Lûtfen kalkınız, bizimle beraber geliniz! Aldığım emir kat'îdir. Sizi burada indireceğiz... İstasyonun arkasındaki asfalt yolda, bir otomobil bekliyor. Doğru otomobile gidecek ve bineceksiniz!

— Kimindir bu otomobil, nereye gideceğim bu otomobil ile ben?

— Onu, sizi götürecek olan adamlara sorarsınız!

Yüzbaşı, hemen ilerliyor. Sağ tarafta duran küçük bir valizi alarak, arkasındaki sivillerden birine uzatıyor.

Sonra eğilip, biraz da fazlaca nezakete itina etmiyerek, oturan kızın koluna giriyor, kaldırıyor onu!

— Fakat efendim!

— Rica ederim Frolein; bizi zor kullanmağa mecbur etmeyin! Tren hareket etmek üzeredir.

Kız, yüzbaşının ciddiyetinden, gittikçe sertleşmeğe başlayan muamelesinden anlıyor ki, mukavemet etmenin faydası yok!

O vakit tam bir sükûnetle elini, pardesüsünün cebine sokarak, biraz evvel albayın kadife döşemeler üzerine bıraktığı ve kendisinin de, acele ile cebine attığı tabancanın tetiğine parmağını koyuyor.

Yürümeğe başlıyorlar...

Vagon koridorları... Demir merdivenler... Ve toprak bir zemin!

Ortada kız, iki tarafında iki sivil, demir merdivenlerden inip, toprak zemine basıyorlar.

Yağmur durmuş, rüzgâr kesilmiş, sırtlar yavaş yavaş ağarmağa başlamıştır.

Tren de o sırada, hafif bir sarsıntı ile hareket ediyor...

Yüzbaşı trenin basamakları üzerindedir. Topuklarını yine birbirine vurarak «şrak» diye askerce bir selâm veriyor:

— Allahaısmarladık Frolein Hilda, diyor; size sonsuz saadetler, sevinç, sevgi dolu günler temenni ederim!

Sonra, yavaş yavaş uzaklaşan şimendiferin basamaklarından seslenerek, kızla beraber istasyonda kalan sivillere şu emri tebliğ ediyor:

— Matmazeli, tarlanın arkasındaki asfaltın üzerinde bekliyen otomobile götürüp teslim edecek ve sabah postası ile İstanbul'a döneceksiniz!...

Tren gittikçe çoğalan bir sür'atle, kıvrıla kıvrıla büküle büküle, sırtların arkasında kaybolup giderken, istasyonun toprak zemini üzerinde kalan iki sivil ile Alman kızı da, beton binanın sağından geçerek vahşî kokularla dolu kır yollarına sapıyor; uzakta, tarlanın tâ

öbür ucunda bekleyen siyah boyalı, kapalı, lâmbaları söndürülmüş, meçhul bir otomobile doğru yürümeğe başlıyorlar...

Kurbağa sesleri geliyor.

Sabah kuşları ötmektedir...

Islak çimenlerle, sarılmış topraklar üstünde şebnemler parlıyor...

İki sivil adamla aralarındaki kadın, işte bu uzayan yeşil çimenler boyunca, bir sürü erik, şeftali ağaçları ile dolu toprak bir yolda, yürümeğe devam ediyorlar.

Sırtlarda, yağmur ve çayır kokuları taşıyan sabah rüzgârları!

Nihayet asfaltın üzerine çıkıyorlar.

Otomobil beş on metre ileridedir.

Bu sefer de otomobile doğru yürümeğe başlıyorlar.

Etraf, iyiden iyiye aydınlandı. Nerede ise sarışın tepecikler üstünde, altın bir şafak yükselecek!... Bulutlar yeni açılan leylâklar gibi, perde perde kızarıyor.

Gelip üçü birden, otomobilin önünde duruyorlar...

Otomobilde yalnız bir adam var. Başında bir subay kasketi, sırtında askerî kaput taşıyan bir adam!

Adeta üşüyor da, vücudu titriyormuş gibi başını, kaputunun yakaları arasına alınış, sağa sola bakmadan hareketsiz öyle duruyor.

Kimdir, neyin nesidir bu adam: Yüzünü saklayan, çekingen ve korkakça hareket eden bu meçhul, bu esrarengiz adam, otomobili nereye götürecek? Sabahın yer yer aydınlatmağa başladığı bu ıssız, kimsesiz yollarda, nereye gidecek Alman kızı bu adamla yalnız başına?

Bütün bunları düşünüp, ona göre hareket etmeğe, tedbir almağa vakit yok...

Sivillerden biri, hemen bir adım ilerliyerek, otomobilin açık penceresinden başını içeri doğru uzatıyor ve şoför mevkiinde, kıpırdamadan, tek bir kelime söylemeden öyle duran adama, askerce bir eda ile:

— Emrettiğiniz kadını getirdik efendim, diyor.

O zaman, adamın, sadece başım, hafif bir inhina yaparak, öne doğru eğdiğini görüyoruz.

— Kadını otomobile koyun, kapıyı çekip gidin!... diyor.

O kadar...

Siviller hemen otomobilin kapısını açıyorlar. Hayretle, dehşetle kendilerine bakan Alman kızına, içeri girmesini elleri ile işaret ederek:

— Buyurun! diyorlar.

Kız, tabiî bu «buyurun» kelimesinin ne demek olduğunu anlamamıştır. Yalnız, açılan kapıdan ve yapılan işaretlerden, otomobile girmesi lâzım geldiğini hissediyor. Bir saniye düşünüyor. Bir tereddüt devresi geçirdiği belli! Girsin mi, girmesin mi? Şöyle bir etrafına bakınıyor:

Issız bir tarla... Üzerinde tek bir gölgenin bile kımıldamadığı tenha bir yol... Işık, çamurlu sarı tepeler!..

Mukavemet etmenin, çırpınmanın, «imdat!.» diye haykırıp çağırmanın hiçbir fayda vermiyeceğini anlıyor. Ve ani bir hareketle, parmağını, cebinde taşıdığı tabancanın tetiğinde tutmağa devam ederek, otomobilden içeriye giriyor, onun girmesi ile beraber sivillerin de, kapıyı «çat» diye kapaması, motörün işlemesi bir oluyor.

Ancak gözlerimizi kaldıracak kadar bir zaman geçmiştir.

Direksiyonda bulunan adamın, birdenbire gaza basıp, arabayı harekete getirdiğini, otomobilin şiddetli bir sarsıntı ile ileri doğru atıldığını, birkaç dakika sonra, tepelerin arkasında gözden kaybolup gittiğini görüyoruz...

Kadını getiren siviller, asfalt yolun üzerinde, dalları budanmış iki ağaç gövdesi hareketsizliğiyle, oldukları yerde öyle kalıyorlar.

★

On dakika sonra...

Başında bir subay kasketi, sırtında askerî bir kaput taşıyan meçhul adamın, deli bir hızla sürdüğü siyah bo-

yalı otomobili, etrafı ıslak çimenlerle çevrili bir küçük derenin tahta köprüsünden geçerken, o ana kadar, tek bir teşebbüs yapmadan, mukavemet göstermeden oturduğu yerde hareketsiz kalan Alman kızının, birdenbire tabancasını çekip arabayı kullanan adama kaldırdığını ve sonra mümkün olduğu kadar kuvvetli bir sesle, almanca:

— Halt (dur) diye bağırdığını duyuyoruz!...

Adam dinlemiyor. Aldırış bile etmiyor. Sanki kendisine hitap edilmemiş, yahut kadının, kulaklarında çınlayan sesini duymamış gibi, otomobili eski hızıyle sürmeğe devam ediyor.

Fakat kız, emrine kulak asılmadığını görünce, ikinci bir hamle yapmaktan da çekinmeyerek, tabancasının namlusunu, bir şimşek sür'atiyle adamın iki küreğinin arasına dayıyor...

— Arabayı derhal durdurmadığın takdirde, kurşunu belkemiğinin ortasına yersin! diye bağırıyor.

O vakit otomobili kullanan adam, bütün kuvvetiyle frene basarak, arabayı dehşetli bir sarsıntı içinde, çivi gibi olduğu yerde mıhlayıveriyor... Sonra, elleri ile direksiyona dayanıp, yüzünü kıza çeviriyor:

— Beni daima sen ölümle mi tehdit edecek, tabanca ile mi karşılayacaksın Hilda? diyor.

Alman kızı, sabahın yükselen aydınlıkları arasında binbaşının güneş gibi parlayan gözlerini, gözlerine çevrilmiş görünce çılgın bir feryat koparırarak:

— Seyfi!... Seyfi!... Sen misin?

Diye, hiçbir şey düşünmeksizin, tutup kendini onun boynuna atıyor ve bütün vücudu ateşler içinde yana yana dudaklarını, sevdiği adamın dudaklarının üstüne koyuyor. Öpüyor... öpüyor... öpüyor!...

— Benim güzel, mert, iyi kalbli erkeğim!

Sarsılarak, hıçkırarak ağlıyor:

— Seni bir daha göreceğimi hiç ümit etmiyordum Seyfi! diyor. Niçin aldattın beni?

Binbaşı, kızın ellerini bileklerinden tutup, telâşsız, heyecansız, fakat ağır, vakur bir sesle:

— Demek yüzümü görmeğe tahammül edebiliyorsun artık, öyle mi Hilda? diyor.

O kadar!... Başka bir şey söylemiyor. Yalnız onu omuzlarından sararak, kendine doğru çekiyor:

— Haydi gel, diyor; yanıma otur da gidelim! Sen şimdi, esrarengiz şekilde ortadan kaybolmuş bir yolcusun! Herkes seni arayacak!... Bütün polis peşinden gelecek! Onun için bir an evvel uzaklaşalım buradan!

Kız, tek bir kelime söylemeden, çekinmeden, kendini bölmenin üstünden atıp, Seyfi'nin yanındaki yere geçiyor.

— Çok mesudum Seyfi! diyor. Saadet beni deli ediyor. Sarhoş gibiyim. Başım dönüyor. Sanki rüya görüyormuş gibi oluyorum!...

Binbaşı dinlemiyor. İşitmiyor onun söylediği bu sözleri sanki!... Bilâkis, yüzünü çevirerek, karşısındaki sarışın tepecikler üstünde yükselen seherin, bir gül demeti gibi etrafa saçılmış duran ışıklarını seyre dalıyor. Sonra, gözlerini yine birden tepelerin üstünden alıp, kızın gözlerine getiriyor. Hayretle, gıpta ile, heyecanla bakıyor. Ve baktıkça da çok hayran kalıyor kızın gözlerine!.. O zaman elinde olmıyarak, dudaklarından şu kelimelerin döküldüğünü işitiyoruz:

— Çok güzelsin Hilda! Muhayyilenin tasavvur edemiyeceği kadar güzel bir kadınsın! İnsan senin yüzünü, sabah ışıkları içinde görmelidir!

Kız, gururdan âzade, âzametten uzak, mütevazi bir sesle:

— Bundan sonra güzel olmağı, sana zevk vermek, iyi olmağı, sana lâyık olmak için istiyorum! diyor.

Nihayet aşkına tutulduğu adamın ellerini ellerinin içine alıp, ona şu suali soruyor:

— Beni seviyor musun Seyfi?

— Başka bir kadın sevmiyorum Hilda!

— Bana bir düşman gözü ile bakmıyacak, beni bı-

rakmıyacaksın artık değil mi?

— Biz Almanların düşmanı değiliz. Almanları idare edenlerin düşmanıyız Hilda! Bırakmak bahsine gelince, Türklerin tarihi kadar eski, talihleri kadar değişmez bir an'aneleri vardır. Türkler bir kere sahip oldular mı, bir daha, ne kadınlarını bırakırlar, ne de kısraklarına el sürdürürler!

Motörü işletiyor.

— Gidelim artık diyor, bak sabah oldu. Rüzgâr esiyor. Üşürsün sonra!...

Otomobil hareket etmek üzeredir.

Alman kızı, son bir defa daha başını kaldırarak, karşıdaki selvilerle, meşelerin kül rengi tepeleri üstünde yükselen sabah ışıkları ile aydınlatılmış, yılan sırtı gibi büküle büküle, kıvrıla kıvrıla tâ uzaklara kadar devam eden asfalt yola abkıyor.

— Bu yol nereye gider böyle Seyfi? diyor.

— Bu yol, evvelâ Taksim'deki evime gider; orada da tekrar başlıyarak, sonsuzluğa kadar devam eder.

— Beni de sonsuzluğa kadar devam eden bu yolun üzerinde, beraber götürecek misin?

— Eğer bu uzun seyahate ve bu uzun seyahatin alışmadığın meşakkatlerine, eziyetlerine tahammül edebilirsen, seni de yanıma alırım. O zaman elele tutar, beraber yürürüz bu sonsuz yolun üzerinde seninle.

Kız, ruhunu gaşyeden, vücudunu bir alev çemberi ile bağlayan menbaı, mahiyeti meçhul bir heyecan ve saadet fırtınası içinde, şaşırarak, ağlayarak, ancak şu sözleri söyleyebiliyor:

— Senden gelecek meşakkat, senin yüzünden çekilecek azap. seni seven bir kadın için sadece bir saadet, bir huzur kaynağıdır! Gittiğin yoldan geleceğim. Gölgen gibi takip edeceğim seni! Saadetinle mes'ut, ıstırabınla muzdarip olacağım! Seni bırakmayacağım, senden ayrılmayacağım artık Seyfi!... Ölüm bile ayıramaz beni bundan sonra senden!

Ağzını, sevdiği adamın ağzına götürüyor...

Yanıyor her ikisinin de dudakları şimdi ateşler içinde...

Seyfi'nin o sırada gaza bastığını görüyoruz!

Araba şiddetli bir sarsıntı ile ileri doğru atılıyor.

Ancak gözümüzü açmağa vakit bulabildik!

Otomobil, sabah kuşları ile, dere kenarlarında haykıran kurbağa seslerini arkada bırakıp, fecrin ağarttığı beyaz, bembeyaz yolların üstünde, deli bir rüzgâr gibi uçarak, gözden kaybolup gidiyor...

Her gecenin bir sabahı, her ıstırabın bir sonu vardır.

— SON —

Değerli Okur;

Galatasaray Lisesi'nde Türkçe öğretmenim olan **Esat Mahmut Karakurt** okulda en sevdiğim öğretmenlerimden biri olmasının yanında, çok yönlü, çok renkli bir kişilik ve döneminin en popüler yazarlarından biriydi.

(...) Edebiyatın ve özellikle romanın sevilmesinde ve geniş kitlelere yayılmasında **Esat Mahmut Karakurt**'un büyük rolü olduğu muhakkaktır. **Karakurt**, eserlerinde anlatıma, Türkçenin güzel kullanılmasına, tasvire büyük önem verirdi, romanlarında o döneme göre yeni ve değişik anlatım teknikleri de denemeye çalışmıştı.

Ülkemizde kaleme alınan ilk casusluk romanlarından biri olan ve diğer birçok eseri gibi filme alınan ***Ankara Ekspresi***'nin, ülkemizin en köklü ve kaliteli yayınevlerinden biri olan Bilgi Yayınevi tarafından yayımlanıyor olması çok sevindiricidir. Bu vesileyle genç kuşaklar da bu usta yazarın eserlerini rahatlıkla okuyabilecek ve kendisini yakından tanıma imkânı bulacaklardır.

İnan Kıraç

Bilgi

KİTAP 2008

SERTİFİKA NO 1206-06-005047

9 789752 202894

ISBN 978-975-22-0289-4
2009.06.Y.0105.3732

KDV Dahil 12 TL